ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

Έτος ΙΕ' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016
Άριθ. Τεύχους 162

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

01. Φοβικοί οἱ ἑτεροφυλόφιλοι, ἄρα θεοφοβικοί οἱ ἀθεόφοβοι; (π. Β. Ε. Β) 51
02. Ἡ ὁμοφυλική υἱοθεσία; (Ἀγγελικὴ Εὐθ. Ζώη) 58
03. Ὁ π. Νικόλαος Φαναριώτης (Δημήτριος Παπαδόπουλος) 62
04. Ὁ Ἱερέας μπροστὰ στὴν Ἱστορία (π. Κων/νος Ν. Καλλιανός) 65
05. «Ὅσο πιό ψηλά πετάει κανείς τόσο πιό μικρός φαντάζει σέ αὐτούς πού δέν μποροῦν νά πετάξουν!» (Χρύσα Ἀλεξοπούλου) 68
06. Τό Μαυσωλεῖο τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων (Χ. Νικολόπουλος) 71
07. Ὑπαπαντή: Συνάντηση Θεοῦ καί Θεοδόχου (Δημ. Νεαπολίτης) 72
08. Μᾶς ἔρχονται πρόσφυγες ἤ ἔποικοι; (π. Γεώργιος Χάας) 74
09. Γνωρίζει ὁ λαός τί γίνεται στή Θράκη; (Μανώλης Βολουδάκης) 77
10. Ὑπάρχουν πνευματικὰ ἰσοδύναμα; (Εὐανθία Κωλέττη) 80
11. Μείωση πληθυσμοῦ γιὰ νὰ καλοπερνοῦν οἱ παγκόσμιες ἐλίτ! (Λέων Μπράνγκ) 83
12. Πῶς ἐπιβιώνει ἕνα παιδὶ στὸ σύγχρονο Σχολεῖο; (Μαρ. Διαμαντῆ) 88
13. «ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ» (Νίκος Τσιρώνης) 91
14. Βιβλία πού ἐστάλησαν στό περιοδικό μας 95

ἐνοριακή ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ.:2103612449 - Fax:2103627037 - e-mail: eylogia@agnikolaos.gr

www.agnikolaos.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἱ. Ναός Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπῦρος Κροντήρης

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἡ οἰκογένεια Νικολάου Δεληγιαννάκη

Εἰς Μνήμην Λουΐτζι Μπέσκι (Louigi Beschi)

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιονδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἄρθρων τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἄρθρα στό περιοδικό μας.

«Ὅσοι χαρακτηρίζουν τοὺς ἑαυτοὺς τους ὁμοφυλόφιλους δὲν ἀποτελοῦν παρὰ συνειδητοὺς καὶ ὁλοφάνερους διεστραμμένους!»
(Σίγκμουντ Φρόϋντ)

ΦΟΒΙΚΟΙ ΟΙ ΕΤΕΡΟΦΥΛΟΦΙΛΟΙ, ΑΡΑ ΘΕΟΦΟΒΙΚΟΙ ΟΙ ΑΘΕΟΦΟΒΟΙ;

Στήν ἐποχή μας, ἐποχή τῆς παραφροσύνης καί τῆς πλάνης, ἡ ζωή τῶν νουνεχῶν ἀνθρώπων ἔχει γίνει μαρτυρική, ἀφοῦ πρέπει «ἐν παντί καιρῷ καί πάσῃ ὥρᾳ» νά ἀναμετρῶνται μέ τόν παραλογισμό καί τό ψέμα, τά ὁποῖα ἔχουν καθίσει γιά τά καλά «ἐν θρόνῳ ὑψηλῷ καί ἐπηρμένῳ», στά Προεδρεῖα, στίς Κυβερνήσεις, στά Κοινοβούλια τῶν Κρατῶν καί στά Μ.Μ.Ε., νομοθετημένα, μάλιστα, καί κατοχυρωμένα μέ ἀποκρουστική βιαιότητα ἀπό τίς σύγχρονες δικτατορίες, πού ἔχουν τήν ψευδαίσθηση ὅτι κρύβουν ἔντεχνα τήν ἀπολυταρχικότητά τους κάτω, ἀπό τόν «διάτρητο κοινοβουλευτικό τους μανδύα!». Ἀκόμα καί τό Π.Σ.Ε. (Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν) στή 10η Γενική Συνέλευσή του στό Πουσάν, στίς 5-11-2015, μέ ὁμάδα ἐργασίας 150 προσώπων ἀσχολήθηκε γιά τήν πλήρη ἔνταξη τῶν ΛΟΑΤΚΙ (=Λεσβίες-Ὁμοφυλόφιλοι-Ἀμφισέξουαλ-Τρανσέξουαλ-Κουήρ-Ἰντερσέξουαλ) ἀνθρώπων!

Ἡ διεθνής παραφροσύνη, πού παράγεται καί ἐνορχηστρώνεται κυρίως ἀπό τό πολυκέφαλο τέρας, πού ὀνομάζεται Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, μεταδίδεται μέ φρενήρεις ρυθμούς ἤδη καί στήν Πατρίδα μας, τήν πάλαι ποτέ Πνευματική Ἡγέτιδα τῆς ἀνθρωπότητος καί σήμερα οὐραγό καί ἐντολοδόχο ἀφρόνων καί ἀμοραλιστῶν.

Εἶναι ἀναγκαῖο νά ὑπογραμμίσουμε ὅτι αὐτή ἡ παραφροσύνη δέν εἶναι μόνο θεωρητική ἤ ἰδεολογική, ἀλλά ἔχει γίνει διεθνής πρακτική καί τρόπος ζωῆς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι –μάλιστα– λόγῳ τῶν νευραλγικῶν θέσεων πού κατέχουν ἐπιδιώκουν τήν παράφρονα αὐτή πρακτική τους νά τήν προβάλλουν, νά τήν διαφημίζουν καί, εἰ δυνατόν, νά τήν ἐπιβάλλουν στήν ἀνθρωπότητα.

Μιά πτυχή αὐτῆς τῆς παραφροσύνης εἶναι καί ἡ ὁμοφυλοφιλία, ἡ ἀπό αἰώνων χαρακτηρισμένη ὡς **ὄνειδος καί κατάντια** τοῦ ἀνθρώπου, **ὅταν προέρχεται ἀπό ἔκλυτη ζωή καί ἐπιλογή γιά θήρευση σεξουαλικῆς ποικιλίας** ἤ ὡς **ψυχική πάθηση καί σο-**

βαρή διαταραχή τῆς προσωπικότητος, **ὅταν εἶναι συνισταμένη καί ἀποτέλεσμα ψυχικῆς κακοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό περιβάλλον τους,** πού εἶχε τήν εὐθύνη γιά τήν ἀγωγή καί τήν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητός τους.

Ἡ κατηγορηματική προειδοποίηση τοῦ Θεοῦ μας διά τοῦ στόματός Του, τοῦ Ἁγ. Ἀποστόλου Παύλου ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία καί μόνη ἀρκεῖ γιά νά καταστήση τόν ἄνθρωπο σέ τέτοιον βαθμό ψυχικά ἀνάπηρο ὥστε νά μήν εἶναι εἰς θέσιν νά αἰσθανθῆ τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔστω καί ἄν βρίσκεται μέσα σ' Αὐτήν! («**Μή πλανᾶσθε... ἀρσενοκοῖται βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι**»!) εἶναι γιά μᾶς τούς πιστούς **ἀναμφισβήτητος Νόμος ψυχικῆς ὑγείας** καί δέν μᾶς χρειάζεται καμμιά ἄλλη ἐπιχειρηματολογία, διότι ὅταν ὁμιλεῖ Ὁ Δημιουργός καί Ὁ τελικός Κριτής τῆς προσωπικότητος τοῦ καθενός μας δέν ἔχει θέση, οὔτε λόγο κανείς ἄλλος.

Ὡστόσο, ἄλλοι, πού δέν εἶναι ριζωμένοι στήν πίστη ἔχουν ἀνάγκη νά ἐνισχυθοῦν ἀπό τήν ὑγιᾶ ἐπιστήμη καί τήν λογική γιά νά μήν παραπαίουν παρασυρόμενοι ἀπό τά «πολιτικῶς ὀρθά» (μετάφραζε «πολιτικές σκοπιμότητες») πού ἔχουν ἀντικαταστήσει τήν Ἀλήθεια, ἀποβλακώνοντας τούς ἀνθρώπους.

Ἡ νόθευση τῆς ἐπιστημονικῆς ἀλήθειας γιά τήν ὁμοφυλοφιλία, συνδυάζεται στόν καιρό μας μέ τήν παραγωγή –κατ' εὐφημισμόν– "εὐφυολογημάτων" προκειμένου νά κάμψουν τίς ἀντιστάσεις τῶν ἀνθρώπων καί νά ὑποταχθοῦν ἀσυζητητί στήν πλαστή πραγματικότητα.

Ἔτσι, ἕνας ψυχολογικά κακοποιημένος ἀπό τόν πατέρα του Ἑβραῖος κλινικός ψυχολόγος τῆς Ἀμερικῆς (προφανῶς ὁμοφυλόφιλος γιά νά συμφιλιωθῆ –μέσῳ τῶν ἀνδρῶν– μέ τόν πατέρα του) ὁ George Weinberg, τό 1969 ἔγινε ὁ "νονός" **καί βάπτισε τήν ἀπέχθεια τῶν ἀνθρώπων γιά τήν ὁμοφυλοφιλία «Homophobia», δηλαδή ἀνθρωποφοβία!**

Στή συνέχεια, οἱ δικοί μας νεοέλληνες ἐπιστημονοπηθικίζοντες, μετέφεραν ὡς ἀντιδάνειο τήν λέξη «**Honophobia**» καί τήν τροποποίησαν σέ «**ὁμοφοβία**», γιά νά "φοβηθοῦν" οἱ ἄνθρωποι τήν ρετσινιά «ὁμοφοβικός» καί νά θεωροῦν πλέον τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς φυσική καί ἀπόλυτα ἀποδεκτή κατάσταση.

Ἡ μεταφορά τῆς Λατινοαγγλικῆς λέξεως Homophobia στά Ἑλληνικά ἔγινε, ὅμως καί μέ μιά πρόσθετη πανουργία. Ἡ Λατι-

νική λέξη Homo=ἄνθρωπος ἀποδόθηκε στά Ἑλληνικά ὡς **ὁμόηχο τοῦ ὅμοιος** καί μέ αὐτό τό τέχνασμα ἡ λέξη «**ὁμοφοβικός**» ἐπεξετάθη καί στίς λεσβίες καί στούς τρανσέξουαλ καί σέ ὅλα τά «ΛΟΑΤΚΙ» ἄτομα καί ὄχι ἀποκλειστικά στούς ὁμοφυλόφιλους! Ἡ λέξη «**ὁμοφοβικός**» πλέον σημαίνει κατά τούς νέους γλωσσοπλάστες ἐκεῖνον πού δέν ἀποδέχεται τούς ὁμοφυλόφιλους, πού τούς ἐπικρίνει καί τούς ἀποδοκιμάζει γιατί τάχα φοβᾶται νά σχετισθῆ σεξουαλικά μέ ὁμόφυλούς του, ἐνῶ κατά βάθος ἐπιθυμεῖ τήν ὁμοφυλοφιλία καί προσπαθεῖ νά καταπνίξη αὐτήν τήν ἐπιθυμία του!

Μετά ἀπό τόν ἐπιστημονικοφανῆ αὐτόν σχεδιασμό δέν δυσκολεύθηκαν νά χαλκεύσουν ὁλόκληρη ψυχολογική θεωρία, χρησιμοποιῶντας ἐπιχειρήματα κυριολεκτικῶς “τραβηγμένα ἀπό τά μαλλιά”, καί ἔρευνες “τοῦ ἀέρα”, γιά νά ἀθωώσουν τήν ὁμοφυλική διαστροφή, **παραμερίζοντας τά πραγματικά ἐπιστημονικά δεδομένα** πού ἀποδεικνύουν τήν ὁμοφυλοφιλία ὡς **σοβαρή ψυχολογική διαστροφή** μέ προεκτάσεις καί ἐπιπλοκές, στοιχεῖα πού τήν εἶχαν **κατατάξει στά βαρειά ψυχιατρικά νοσήματα**.

Εἶναι ἀποδεικτικά τά ὅσα γράφει ὁ πολύς καί πολυπροβαλλόμενος **Σίγκμουντ Φρόϋντ (Freud)**, τόν ὁποῖον ἐπελέξαμε, γιατί θεωρεῖται ἀπό ὅλους ὡς ὁ πλέον ρηξικέλευθος ψυχίατρος, αὐτός πού **ἀσχολήθηκε ὅσο κανείς ἄλλος μέ τήν ἀνθρώπινη σεξουαλικότητα** καί στήριξε σ’ αὐτήν ὅλη τήν ψυχική ἰσορροπία τοῦ ἀνθρώπου καί, ὁ ὁποῖος, κάθε ἄλλο παρά πιστός καί θεοφοβούμενος ἦταν, καί ὅμως, σάν πραγματικός ἐπιστήμων δέν δίστασε νά καταγράψη τήν ψυχοπαθολογία τῶν ὁμοφυλοφίλων γιατί ἤθελε νά ὑπηρετήση τήν ἐπιστήμη του καί ὄχι τήν πολιτική σκοπιμότητα, ὅπως οἱ σημερινοί πού ὁδηγοῦν τήν ἐπιστήμη τους νά ὑπηρετῆ τίς ἀμοραλιστικές ἰδεολογίες καί πρακτικές τους. Ἀσφαλῶς καί δέν γνώριζε ὁ **Freud** τήν Ὁδηγία τοῦ Ἁγ. Πνεύματος «**ἄνθρωπος ἀπομακρυνόμενος τοῦ Θεοῦ ἤ κτηνώδης γίνεται ἤ δαιμονώδης**», ὡστόσο περιγράφει πολύ ἔντονα τήν κτηνώδη κατάσταση πού καταντᾶ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ὑποκύψη καί ταυτισθῆ μέ τήν διαστροφή.

Γράφει, λοιπόν, στό βιβλίο του «**Εἰσαγωγή στήν Ψυχανάλυση**», στό 20ο κεφάλαιο: **«Χάρις σέ λεπομερεῖς ἔρευνες οἱ ὁποῖες ἀπήτησαν ἐκ μέρους τῶν ἐξετασομένων ἀτόμων μεγάλη ψυχραιμία καί τρομερή αὐτοκυριαρχία, κατωρθώσαμε νά διαπιστώσωμε τήν**

ὕπαρξι ὁλοκλήρων ὁμάδων ἀτόμων, ἡ «σεξουαλική ζωή» τῶν ὁποίων ἔχει κτυπητές διαφορές από τήν συνηθισμένη καί τρέχουσα σεξουαλική ζωή. Μερικοί ἀπό αὐτούς τούς «διεστραμμένους» ἔχουν διαγράψη ἀπό τήν ζωή τους τήν διαφορά τῶν φύλων. Μόνον ἄτομα τοῦ ἰδίου μ' αὐτούς φύλου εἶναι ἱκανά νά τούς διεγείρουν τίς σεξουαλικές ὁρμές τους..... Διά τοῦ ὀργάνου τῶν ἐπιστημόνων ἐκπροσώπων των, παρουσιάζονται ὡς μία ἰδιαιτέρα ποικιλία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὡς ἕνα «τρίτο φῦλο» δικαιουμένου τῶν αὐτῶν δικαιωμάτων μέ τά ἄλλα δύο. Ἴσως μᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία νά κάνωμε μία κριτική ἀνάλυσι τῶν ἰσχυρισμῶν των. Ἀσφαλῶς δέν ἀποτελοῦν, ὅπως διατείνονται, καί προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν, τούς «ἐκλεκτούς» τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Συναντᾶ κανείς στίς γραμμές τους ἄτομα χωρίς καμμία ἀξία καί ἐπιβλαβῆ ὅπως καί στίς τάξεις τῶν ἀτόμων πού τά διακρίνει μία φυσιολογική σεξουαλική ζωή.

Αὐτοί οἱ διεστραμμένοι συμπεριφέρονται πρός τά σεξουαλικά τους ἀντικείμενα περίπου κατά τόν ἴδιον τρόπο πού συμπεριφέρονται καί οἱ ὁμαλοί πρός τά δικά τους. Μετά ὅμως ἀπ' αὐτούς ἔρχεται μία ὁλόκληρη: σειρά ἀνωμάλων τύπων, ἡ σεξουαλική δραστηριότης τῶν ὁποίων ἀπομακρύνεται ὁλοέν καί περισσότερον ἀπό ὅ,τι ἕνας λογικός ἄνθρωπος θεωρεῖ ὡς ἐλκυστικόν. Γιά τήν ποικιλία καί τήν ἰδιομορφία τους δέν εἶναι δυνατόν νά συγκριθοῦν παρά μόνον μέ τά παραμορφωμένα καί χονδροειδῆ ἐκεῖνα τέρατα μέ τά ὁποῖα ὁ Π. Μπρέγκελ περιβάλει στόν ζωγραφικό του πίνακα, τόν Ἅγιο Ἀντώνιο, ἤ μέ τούς θεούς καί τούς πιστούς, ἀπό καιρό ξεχασμένους, τούς ὁποιους ὁ Γουσταύος Φλωμπέρ παρατάσσει σέ μίαν μακρά πορεία ἐμπρός στά μάτια τοῦ μετανοοῦντος εὐσεβή του. Αὐτό τό μπερδεμένο πλῆθος χρειάζεται μία ταξινόμησι, χωρίς τήν ὁποία εἶναι ἀδύνατον νά προσανατολισθῆ κανείς».

Κατόπιν, ἀφοῦ ἀναφερθεῖ σέ κάθε λογῆς διαστροφή, πού εἶναι παράγωγα τῆς στρεβλώσεως τῆς σεξουαλικότητος τοῦ ἀνθρώπου –τά ὁποῖα καί παραλείπουμε διότι «**αἰσχρόν ἐστί καί γράφειν**»– καταλήγει: «**Τέλος ἀναφέρουμε τήν κατηγορία ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τό σεξουαλικό τους ἀντικείμενον ὁλοκληρωμένον καί φυσιολογικόν, ὅμως ἀπαιτοῦν ἀπ' αὐτό ὡρισμένα πράγματα, παράδοξα καί φρικτά, μέχρι σημείου πού νά θέλουν νά μεταβάλουν τό ἄτομον τοῦ σεξουαλικοῦ τους ἀντικειμένου σ' ἕνα ἄψυχο πῶμα καί δέν βρίσκουν ἱκανοποίησι ἄν αὐτό δέν ὑποκύψει στήν ἐγκληματική**

τους μανία. Ὅμως ἀρκετά ἀσχοληθήχαμε μ' αὐτά τά τρομερά πράγματα!»

Ἰδιαίτερη σημασία ἔχουν οἱ διαπιστώσεις τοῦ Freud γιά ἐκείνους τούς ὁμοφυλόφιλους οἱ ὁποῖοι **ὄχι μόνο δέν αἰσθάνονται τήν ὁμοφυλοφιλία τους σάν ἀσθένεια ἀλλά τήν διακηρύσσουν σάν ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό τους καί τό ἔχουν γιά καμάρι τους.** Γράφει: «**Ὁ ἰσχυρισμός διά τοῦ ὁποίου οἱ ὁμοφυλόφιλοι καὶ οἱ διεστραμμένοι διαβεβαιοῦν πὼς ἀποτελοῦν ἐξαιρετικὰ ὄντα, καταπίπει διὰ τῆς διαπιστώσεως πὼς δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας νευρωτικὸς στὸν ὁποῖον νὰ μὴ ἐμφανίζωνται τάσεις ὁμοφυλοφιλίας κι' ὅτι σοβαρὸς ἀριθμὸς νευρωτικῶν συμπτωμάτων ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασι αὐτῆς τῆς λανθάνουσας διαστροφῆς. Ὅσοι χαρακτηρίζουν τοὺς ἑαυτούς τους ὁμοφυλόφιλους δὲν ἀποτελοῦν παρὰ συνειδητοὺς καὶ ὁλοφάνερους διεστραμμένους καὶ ὁ ἀριθμός τους εἶναι πολὺ μικρὸς σὲ σύγκριση μὲ ἐκεῖνον ποὺ τοὺς διακρίνει μία λανθάνουσα ὁμοφυλοφιλία»!**

Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική ἀποτύπωση τῆς ψυχικῆς νόσου, πού ἀρχίζει μέν ἀπό τήν ὁμοφυλοφιλία, ἀλλά δέν ἔχει τέλος ἕως ὅτου ὁδηγήσει τόν ἄνθρωπο εἰς «πυθμένα ᾅδου». Αὐτή τήν εἰκόνα εἶχαν σχηματίσει καί οἱ ἀρχαῖοι Πρόγονοί μας καί γι' αὐτό ἀπετίναξαν τήν ὁμοφυλοφιλία καί ταὐτίσθηκαν μέ τίς Ὁδηγίες τοῦ Οὐρανοῦ, ἀφοῦ, σύν τοῖς ἄλλοις, ἀναλογίσθηκαν ὅτι αὐτή ἡ ψυχική νόσος, ἱστορικά, παρουσιάσθηκε σέ περιόδους παρακμῆς τῆς ἀνθρωπότητος καί ψυχικῆς ἐξαθλιώσεως τῶν ἀνθρώπων.

Γιά νά ἀποφύγουν αὐτήν τήν ἐξαθλίωση οἱ Ἀρχαῖοι πατέρες μας φρόντισαν νά συμπεριλάβουν στήν Νομοθεσία τους καί τά ἑξῆς, τά ὁποῖα παραθέτουμε σέ μετάφραση:

«**Ἄν κάποιος Ἀθηναῖος συνάψει (ὁμοφυλοφιλική) σχέση μέ κάποιον ἄλλο:**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά γίνη μέλος τῶν 9 ἀρχόντων.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἐκλεγῆ ἱερέας.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά εἶναι συνήγορος τοῦ λαοῦ.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἀσκήση κάποια ἐξουσία, ἐντός ἢ ἐκτός τῆς χώρας, κληρωτή ἤ χειροτονητή.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά σταλῆ ὡς κήρυκας πολέμου.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά ἐκθέση τή γνώμη του.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά εἰσέλθη στούς δημόσιους ναούς.**

*** Δέν τοῦ ἐπιτρέπεται νά στεφανωθῆ στίς δημόσιες στεφανοφορίες.**

*** Ὅποιος (πολίτης) ἔχει καταδικασεῖ ὡς ἐρωτικός σύντροφος, ἀλλά ἐνεργήσει ἀντίθετα μέ τίς διατάξεις τοῦ νόμου, νά τιμωρεῖται μέ θάνατο»!**

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, μάλιστα, μᾶς ἀπεκάλυψαν καί μία ἄλλη ἀλήθεια πού ἐξηγεῖ τήν σημερινή παγκόσμια ξετσιπωσιά τῆς διαστροφῆς. Ἕνας ἀπό τούς μύθους τοῦ Αἰσώπου γράφει ὅτι ὅταν ὁ Δίας δημιούργησε τόν ἄνθρωπο ἔβαλε μέσα του ὡς τελευταία ἀρετή τήν **αἰδώ** (δηλαδή τήν ντροπή) καί τήν ἐσφράγισε μέ τήν θύρα πού ἀφοδεύουν οἱ ἄνθρωποι. Ἡ αἰδώς διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτήν τήν ἀτίμωση καί –μετά ἀπό πιέσεις τοῦ Δία– τελικά δέχθηκε αὐτό, ὑπό τήν προϋπόθεση ὅτι δέν θά εἰσέλθη ἀπό τήν θύρα αὐτή ὁ ἔρωτας. Ἅπαξ καί ἡ θύρα αὐτή παραβιασθῆ ἔξωθεν, ἡ αἰδώς θά ἐξέλθη καί οὐδέποτε θά ἐπανέλθη στόν ἄνθρωπο!

Ἔτσι, λοιπόν, ὅταν ἡ ξετσιπωσιά πληθύνθηκε, ἔγινε καί ψυχολογική θεωρία, ἡ ὁποία ἀντί νά ἀναχαιτίζη τήν ἐκτροπή τῶν ἀνθρώπων καί νά μειώνη τούς ἀσθενεῖς, θεραπεύοντάς τους, τούς πολλαπλασιάζει· ἀντί δηλαδή διαιρέσεως, ἔγινε πολλαπλασιασμός(!), σέ τέτοιον μάλιστα βαθμό, **ὥστε πλέον νά θεωροῦνται ἀσθενεῖς οἱ μή διεστραμμένοι(!)** καί **ὑγιεῖς οἱ ἔχοντες ἀνώμαλο σεξουαλικό προσανατολισμό**!

Μάλιστα! Ὅσοι δέν ἔχετε ἐνημερωθεῖ πρέπει νά γνωρίζετε ὅτι ἀπό τίς 17 Μαΐου τοῦ 1990 ἔπαυσε ἡ Ὁμοφυλοφιλία νά θεωρεῖται ἀσθένεια ἀπό τόν Παγκόσμιο Ὀργανισμό Ὑγείας καί αὐτό τό πρωτοφανές ἀποτελεῖ **παγκόσμια πρωτοτυπία**, δεδομένου ὅτι **καμμιά ἄλλη καταγεγραμμένη νόσος δέν ἔχει ποτέ ἀφαιρεθεῖ ἀπό τά Ἰατρικά βιβλία**, θεωρουμένη ἐκ τῶν ὑστέρων ἤ ὡς κακῶς καταγραφεῖσα, ἤ ὅτι ἔπαυσε πλέον νά εἶναι ἀσθένεια!

Διεγράφη, λοιπόν, ἀπό τά ψυχιατρικά βιβλία ἡ ὁμοφυλοφιλία ὡς ἀσθένεια καί ἀντ' αὐτῆς, ἐνεγράφη μία νέα, κατασκευασμένη ἀπό ἀνωμάλους, χωρίς τήν παραμικρή ἐπιστημονική ἀποδεικτική, ἡ «**ὁμοφοβία**»!

Κατά τούς ἐμπνευστάς αὐτῆς τῆς ἀνυπάρκτου νόσου (σημειωτέον ὅτι αὐτή λόγῳ τοῦ ἀνυποστάτου της, βεβαίως καί δέν εἶχε ποτέ καταγραφεῖ ὡς νόσος, ἕως τό 1972 πού τήν ἐπενόησε, ὅπως ἤδη γράψαμε, ὁ διαταραγμένος Ἑβραῖος ψυχολόγος

George Weinberg ἐνῶ **ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι καταγεγραμμένη ἀπό χιλιετηρίδων**), **«ὁμοφοβικοί» εἶναι ὅσοι ἐξακολουθοῦν νά πιστεύουν στήν πραγματική ἰατρική ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία εἶναι ψυχική ἀσθένεια,** διότι, μέ τήν μή ἀποδοχή τῆς ὁμοφυλοφιλίας ὡς φυσιολογικοῦ σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ, ὑποδηλώνουν, χωρίς οἱ ἴδιοι νά τό ἀντιλαμβάνονται(!) ὅτι κατά βάθος τούς ἔλκει ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀλλά δέν θέλουν νά τό παραδεχθοῦν!

Ἐάν ἡ θεωρία τους αὐτή ἦταν ἀληθινή, τότε πρέπει νά ὑπάρχη ἕνας ψυχικός μηχανισμός πού λειτουργεῖ πρός ὅλες τίς κατευθύνσεις μέ τήν ἴδια λογική.

Δηλαδή, πρέπει νά θεωρήσουμε πώς κάθε ἀντίδραση ἤ μή ἀποδοχή μιᾶς ἰδεολογίας ἤ μιᾶς πρακτικῆς σημαίνει πώς κατά βάθος ἐπιθυμοῦμε, ἐπιλέγουμε καί συμφωνοῦμε μέ αὐτήν ἀλλά δέν θέλουμε νά τό παραδεχθοῦμε! Δηλαδή πρέπει νά σημαίνη ὅτι: Ὁ ἀντιτασσόμενος στήν Δικτατορία, κατά βάθος εἶναι ὀπαδός της, ὁ ἀκροδεξιός πού μάχεται τόν ἀριστερισμό εἶναι κατ' οὐσίαν ἀκροαριστερός, ὁ ἀριστερός ἤ ἀκροαριστερός πού δέν ἀποδέχεται καί μάχεται τούς ἀκροδεξιούς εἶναι κατά βάθος ἀκροδεξιός, ὁ ἀντιτασσόμενος στούς ἰμπεριαλιστές εἶναι ἰμπεριαλιστής, ὁ πατάσσων τήν φοροδιαφυγή εἶναι φοροφυγάς, ὁ τιμωρών τούς δολοφόνους εἶναι δολοφόνος καί ... τέλος ὁ ἄθεος καί ἀθεόφοβος εἶναι κατά βάθος θεοφοβούμενος καί πιστός χωρίς νά θέλει νά τό παραδεχθῆ! Μποροῦμε, λοιπόν, ἄνετα μέ τήν "λογική" τοῦ ψυχασθενοῦς ψυχιάτρου νά ὑποστηρίξουμε –πιστοί στήν θεωρία του– **ὅτι εἶναι θεοφοβικοί ἀκόμη καί οἱ ἀθεόφοβοι!**

Ἐκτός ἄν ἡ θεωρία αὐτή, πού ἔχει κάνει τόν γύρο τοῦ κόσμου καί "θρονιάσθηκε" μέ τό "ἔτσι θέλω" στήν Ἰατρική καί στήν Νομοθεσία τῶν Κρατῶν, ἔχει τό εἰδικό προνόμιο νά εἶναι τό μαγικό τέστ, πού λειτουργεῖ ἐξετάζοντας ἀποκλειστικά καί μόνο τή στάση τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τῆς ὁμοφυλοφιλίας, γιά νά ἀνακαλύπτη ποιός ἄνθρωπος εἶναι ψυχικά ὑγιής καί ποιός ὄχι! **Σάν δέν ντρεπόμαστε!...**

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΚΗ ΥΙΟΘΕΣΙΑ;

Μὲ τὴν πρόσφατη ὑπερψήφιση ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ τοῦ περιβόητου νόμου περὶ συμφώνου συμβίωσης, ἀναγνωρίστηκαν θεσμικὰ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα οἱ σχέσεις μεταξὺ ὁμοφύλων! Τὰ ὁμόφυλα ζευγάρια ποὺ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ συνάπτουν Σύμφωνο συμβίωσης, θὰ ἀποκτοῦν καθεστὼς παρόμοιο μὲ αὐτὸ τῶν συζύγων καὶ πρόσβαση στὰ περισσότερα συζυγικὰ δικαιώματα. Δὲν θὰ ἔχουν ὅμως, πρὸς τὸ παρόν, δικαίωμα υἱοθεσίας τέκνων.

Ὁ νόμος περὶ τοῦ συμφώνου δὲν περιλαμβάνει διάταξη σχετικὴ μὲ τὴν υἱοθεσία. Διατηρεῖται ἑπομένως σὲ ἰσχὺ τὸ ἄρθρο 1545 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα (στὸ ἑξῆς ΑΚ), ποὺ ὁρίζει, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ υἱοθετηθεῖ τὸ ἴδιο πρόσωπο ταὐτόχρονα ἀπὸ περισσότερους, ἐκτὸς ἂν αὐτοὶ εἶναι σύζυγοι. Σύμφωνα μὲ τὸ δεύτερο ἐδάφιο τοῦ ἴδιου ἄρθρου, τὸ ἤδη υἱοθετημένο τέκνο δὲν μπορεῖ νὰ υἱοθετηθεῖ ἀπὸ ἄλλον, ὅσο διαρκεῖ ἡ υἱοθεσία. Μόνη ἐξαίρεση εἶναι ἡ περίπτωση ὅπου ὁ/ἡ σύζυγος υἱοθετεῖ τὸ θετὸ τέκνο τοῦ ἄλλου συζύγου.

Ἤδη ὅμως μὲ σχετικὰ δημοσιεύματα καὶ τηλεοπτικὲς ἐκπομπὲς προλειαίνεται τὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ πεισθοῦμε οἱ Ἕλληνες πολῖτες, ὅτι γιὰ νὰ υἱοθετηθεῖ τὸ ἴδιο πρόσωπο ταὐτόχρονα ἢ διαδοχικὰ ἀπὸ περισσότερους, δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι οἱ υἱοθετοῦντες σύζυγοι. Ἀρκεῖ νὰ εἶναι ζευγάρι καὶ νὰ ἔχουν συνάψει Σύμφωνο –δηλαδὴ ἕνα συμβόλαιο– συμβίωσης. Καὶ μάλιστα, δὲν χρειάζεται νὰ πρόκειται γιὰ ἑτερόφυλο ζευγάρι, μπορεῖ κάλλιστα ἕνα ζευγάρι ὁμοφύλων νὰ υἱοθετήσει παιδί.

Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται οἱ ὑποστηρικτὲς τῶν ἀπόψεων αὐτῶν, ἰδίως δὲ οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς υἱοθεσίας ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια, δὲν γνωρίζουν τὸ Ἑλληνικὸ δίκαιο τὸ σχετικὸ μὲ τὴ σύσταση υἱοθεσίας ἢ δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου γιὰ τὶς ρυθμίσεις του. Γιὰ αὐτό, δημοσιεύουμε στὸ περιοδικό μας τὸ παρὸν ἄρθρο, ὅπου θὰ παρουσιάσουμε σὲ ἁδρὲς γραμμὲς τὶς ρυθμίσεις αὐτές, ὥστε νὰ τὶς γνωρίσουν οἱ ἀναγνῶστες. Θὰ ἐπικεντρωθοῦμε στὴν υἱοθεσία ἀνηλίκων, καθὼς ἡ υἱοθεσία ἐνηλίκων, ἀπὸ τὸ 1996 καὶ μετὰ μόνο κατ' ἐξαίρεση εἶναι δυνατή. Ἐπιτρέπεται μόνο, ὅταν ὁ υἱοθετούμενος ἐνήλικος εἶναι συγγενὴς ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ἀγχιστείας μὲ αὐτὸν ποὺ υἱοθετεῖ μέχρι καὶ τὸν τέταρτο βαθμὸ – εἶναι δηλαδὴ ἀδελφός, ἐγγονός, ἀνηψιὸς ἢ πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ υἱοθετοῦνος ἢ τοῦ συζύγου του.

Ἡ υἱοθεσία τελεῖται μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση, μὲ βάση τὶς συναινέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων προσώπων, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι γενικὲς καὶ ἀόριστες ἀλλὰ δίνονται γιὰ τὴ συκεκριμένη κάθε φορᾶ υἱοθεσία.

Βεβαίως αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ υἱοθετήσει κάνει αἴτηση καὶ συναινεῖ αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου (ΑΚ 1549). Ἐπίσης, ρητὰ ὁρίζει τὸ ἄρθρο 1546 ΑΚ ὅτι «ὁ ἔγγαμος δὲν μπορεῖ νὰ υἱοθετήσει χωρὶς τὴ συναίνεση τοῦ συζύγου του».

Δὲν ἀρκοῦν ὅμως αὐτὲς οἱ συναινέσεις, προκειμένου νὰ τελεσθεῖ ἡ υἱοθεσία. Γιὰ νὰ υἱοθετηθεῖ ἕνας ἀνήλικος χρειάζεται νὰ συναινέσουν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου οἱ γονεῖς του. Σὲ περίπτωση ποὺ οἱ γονεῖς εἶναι ἄγνωστοι, ἡ συναίνεσή τους δὲν παρακάμπτεται, ἀλλὰ ἀναπληρώνεται ἀπὸ τὸ Δικαστήριο, μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση. Σὲ αὐτὴ τὴν τελευταία περίπτωση, τὸ Δικαστήριο ὀφείλει νὰ ἀκούσει τοὺς πλησιέστερους συγγενεῖς του πρὸς υἱοθεσία τέκνου.

Θὰ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ «προοδευτικὸς» καὶ «ἀπελευθερωμένος» ἕνας γονιὸς (ἀλλὰ κι ἕνας παππούς, θεῖος καὶ γενικὰ συγγενής, ὅταν ζητεῖται ἡ γνώμη του), γιὰ νὰ ἐπιτρέψει τὴν υἱοθεσία τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ ἕνα ζευγάρι ὁμοφύλων, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ μὲ τὴν υἱοθεσία διακόπτεται κάθε δεσμὸς τοῦ θετοῦ τέκνου μὲ τὴ φυσική του οἰκογένεια - μὲ ἐξαίρεση τὰ κωλύματα γάμου, τὰ ὁποῖα διατηροῦνται. Ὑπάρχει βέβαια ἡ πιθανότητα κάποιοι γονεῖς εὑρισκόμενοι σὲ οἰκονομικὴ ἔνδεια καὶ ὑπὸ ψυχολογικὴ πίεση νὰ συναινοῦσαν σὲ υἱοθεσία τοῦ παιδιοῦ τους ἀπὸ ζευγάρι ὁμοφύλων λαμβάνοντας οἰκονομικὰ ὠφελήματα. Τέτοιες ἀνήθικες καὶ ἀπάνθρωπες υἱοθεσίες θέλει νὰ θεσμοθετήσει ἡ Πολιτεία;

Εἶναι σημαντικὸ ἐπίσης νὰ σημειωθεῖ καὶ τοῦτο: Τὸ Δικαστήριο ὀφείλει, νὰ ἀκούει καὶ τὴ γνώμη τοῦ υἱοθετούμενου παιδιοῦ καὶ νὰ τὴ συνεκτιμᾶ, λαμβάνοντας ὑπόψιν τὴν ὡριμότητά του. Ἂν μάλιστα τὸ παιδὶ ἔχει συμπληρώσει τὸ δωδέκατο ἔτος τῆς ἡλικίας του, δὲν μπορεῖ νὰ γίνει υἱοθεσία, χωρὶς τὴν αὐτοπρόσωπη ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου συναίνεσή του. Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ, ὅτι θὰ ἦταν ποτὲ δυνατὸν ἕνα παιδὶ νὰ θέλει νὰ υἱοθετηθεῖ ἀπὸ δύο μπαμπάδες ἢ δύο μαμάδες! Ἐκτὸς ἂν δίνονται στὰ ὁμόφυλα ζευγάρια σκόπιμα πρὸς υἱοθεσία βρέφη, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν! Γιατί ἀλλιῶς, ὅπως λέει κι ἕνα τραγούδι, «πῶς νὰ κρυφτεῖς ἀπ' τὰ παιδιά;»

Τὸν πρῶτο λόγο γιὰ τὴν υἱοθεσία δὲν τὸν ἔχουν τὰ ἐνδιαφερόμενα πρόσωπα, ἀλλὰ τὸ Δικαστήριο, τὸ ὁποῖο ἐλέγχει τὴ νομιμότητά της, δηλαδὴ τὸ κατὰ πόσον συντρέχουν οἱ τυπικὲς προϋποθέσεις της. Αὐτὲς εἶναι ἐπιγραμματικά: ἡ αἴτηση τοῦ υἱοθετοῦντος (ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ ἔχει συμπληρώσει τὸ τριακοστὸ ἔτος τῆς ἡλικίας του, νὰ μὴν ἔχει ὑπερβεῖ τὸ ἑξηκοστὸ καὶ νὰ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ ρυθμίζει ὁ ἴδιος τὶς ἔννομες σχέσεις του), οἱ ἔγκυρες συναινέσεις ποὺ προαναφέρθηκαν καὶ ἡ διαφορὰ ἡλικίας μεταξὺ υἱοθετοῦντος καὶ υἱοθετούμενου. Εἰδικότερα, υἱοθετῶν πρέπει νὰ εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν υἱοθετούμενο ἀνήλικο τοὐλάχιστον κατὰ δεκαοκτὼ καὶ τὸ πολὺ κατὰ πενήντα χρόνια.

Ἰδίως ὅμως προβαίνει τὸ Δικαστήριο σὲ ἔλεγχο σκοπιμότητας τῆς υἱοθεσίας, ἐλέγχει δηλαδὴ τὸ κατὰ πόσον ἡ ἑκάστοτε συγκεκριμένη υἱοθεσία συμφέρει τὸν υἱοθετούμενο, εἴτε αὐτὸς εἶναι ἀνήλικος, εἴτε ἐνήλικος. Σύμφωνα μὲ ρητὴ νομοθετικὴ ἐπιταγή, ποὺ περιλαμβάνεται μάλιστα στὸ πρῶτο ἄρθρο τοῦ περὶ υἱοθεσίας κεφαλαίου, «ἡ υἱοθεσία πρέπει νὰ ἀποβλέπει στὸ συμφέρον τοῦ υἱοθετουμένου» (ΑΚ 1542).

Σκοπὸς δηλαδὴ τῆς υἱοθεσίας δὲν εἶναι νὰ παρέχει στὰ ἄτεκνα ζευγάρια τὴ δυνατότητα νὰ ἀποκτήσουν παιδί, ἀλλὰ νὰ παρέχει στὸ παιδὶ τὴ δυνατότητα νὰ ἀναπτυχθεῖ πνευματικὰ μέσα σὲ ἕνα ὑγιὲς οἰκογενειακὸ περιβάλλον. Εἰδικότερα τὸ Δικαστήριο ἐξετάζει ἄν, «ἐν ὄψει τῆς προσωπικότητας, τῆς ὑγείας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς κατάστασης ἐκείνου ποὺ υἱοθετεῖ καὶ τοῦ υἱοθετούμενου, καθὼς καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἱκανότητάς τους προσαρμογῆς, ἡ υἱοθεσία συμφέρει τὸν υἱοθετούμενο» (ΑΚ 1558). Ὡς συμφέρον τοῦ υἱοθετούμενου τέκνου νοεῖται ὄχι μόνο τὸ περιουσιακό, ἀλλὰ ἰδίως ἡ ὀρθὴ ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητάς του. Εἰδικότερα, ἡ υἱοθεσία θὰ πρέπει ὄχι ἁπλῶς νὰ μὴ δημιουργεῖ προβλήματα στὸ παιδί, ἀλλὰ καὶ νὰ βελτιώνει τὶς συνθῆκες ζωῆς του.

Ξεκάθαρα ὁρίζεται στὴν παραπάνω νομοθετικὴ διάταξη, ὅτι τὸ Δικαστήριο, προκειμένου νὰ διακριβώσει ἂν ἡ υἱοθεσία ἐξυπηρετεῖ τὸ συμφέρον τοῦ παιδιοῦ συνεκτιμᾶ τὴν οἰκογενειακὴ κατάσταση ἐκείνου ποὺ υἱοθετεῖ. Δὲν μπορεῖ ἑπομένως νὰ ἐξομοιωθεῖ ἕνα ζευγάρι ποὺ ἔχει συνάψει Σύμφωνο συμβίωσης (πολὺ περισσότερο ἂν εἶναι ὁμόφυλο), μὲ ἕνα παντρεμένο ζευγάρι! Ἐπίσης συνεκτιμᾶ τὸ Δικαστήριο τὴν ἀμοιβαία ἱκανότητα προσαρμογῆς υἱοθετοῦντος καὶ υἱοθετούμενου. Εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ γίνει δεκτό, ὅτι ἕνα παιδὶ θὰ προσαρμοστεῖ ὁμαλὰ σὲ μιὰ οἰκογένεια μὲ δύο μαμάδες ἢ δύο μπαμπάδες;

Κυρίως ὅμως ἐκτιμᾶ τὸ Δικαστήριο τὴν προσωπκότητα καὶ τὴν ὑγεία (σωματική, ψυχικὴ καὶ διανοητικὴ) τοῦ ὑποψήφιου θετοῦ γονέα. Ὁ ἴδιος ὁ Ἕλληνας Νομοθέτης μὲ τὴ θέσπιση τοῦ ἀντιρατσιστικοῦ νόμου ἀνήγαγε τὸ γενετήσιο προσανατολισμὸ σὲ στοιχεῖο προσδιοριστικὸ τοῦ προσώπου, συρρικνώνοντας ἔτσι τὴν προσωπικότητα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ποιὸς μπορεῖ τώρα νὰ ἰσχυριστεῖ, ὅτι δὲ θὰ ἀσκεῖ ἐπιρροὴ στὴν ἐκτίμηση τῆς προσωπικότητας τοῦ ὑποψήφιου θετοῦ γονέα τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁμοφυλόφιλος;

Ἐξ ἄλλου, μπορεῖ ἀπὸ τὸ 1973 ἡ Ἀμερικανικὴ Ψυχιατρικὴ Ἑταιρεία νὰ μὴν περιλαμβάνει πλέον τὴν ὁμοφυλοφυλία μεταξύ τῶν ψυχικῶν νόσων, ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ὅμως δὲν ἔγινε μετὰ ἀπὸ ἐμπεριστατωμένη ψυχιατρικὴ ἔρευνα, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ διαμαρτυρίες τῶν ἀκτιβιστῶν γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ποιὸς μπορεῖ μὲ βεβαιότητα νὰ πεῖ, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφυλία δὲν εἶναι ψυχικὴ διαταραχή; Τὰ αἴτια μάλιστα πρόκλησης τῆς ὁμοφυλοφιλίας μέχρι σήμερα δὲν εἶναι ἀπολύτως γνωστὰ στὴν ψυχιατρικὴ ἐπιστήμη. Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἐγγυηθεῖ, ὅτι ζῶντας ἕνα παιδὶ μαζὶ μὲ δύο ὁμοφυλόφιλους θὰ ἐκδηλώσει σωστά τὸ ἐρωτικὸ στοιχεῖο τῆς ψυχῆς του καὶ δὲ θὰ γίνει καὶ τὸ ἴδιο ὁμοφυλόφιλο; Ἢ μήπως αὐτὸ δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει ὡς κοινωνία;

Μιλῶντας γιὰ ἐμπεριστατωμένη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο 1557 ΑΚ πρὶν ἀπὸ τὴν τέλεση τῆς υἱοθεσίας ἀνηλίκου (ὄχι ἐνηλίκου) διεξάγεται ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ ὑπηρεσία ἐπισταμένη κοινωνικὴ ἔρευνα καὶ κατατίθεται στὸ Δικαστήριο ἔκθεση

γιὰ τὸ ἄν, μὲ βάση τὰ στοιχεῖα ποὺ προέκυψαν, ἡ ἑκάστοτε συγκριμένη υἱοθεσία συμφέρει ἢ ὄχι τὸν υἱοθετούμενο. Ἡ συγεκριμένη ἔκθεση δὲν εἶναι δεσμευτικὴ γιὰ τὸ Δικαστήριο, ἀλλὰ συνεκτιμᾶται ἀπὸ αὐτὸ γιὰ τὸ σχηματισμὸ τῆς κρίσης του. Ποιὸς εὐσυνείδητος κοινωνικὸς λειτουργὸς καὶ μὲ ποιὰ κριτήρια θὰ βεβαιώσει, ὅτι ἕνα ζευγάρι ὁμοφύλων μπορεῖ νὰ παρέχει στὸ παιδὶ τὸ ὑγιὲς οἰκογενειακὸ περιβάλλον ποὺ τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἡ προσωπικότητά του;

Ἀπὸ ὅλα τὰ παραπάνω γίνεται φανερό, πὼς ἡ υἱοθεσία παιδιῶν ἀπὸ ζευγάρια ὁμοφύλων εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ αὐτονόητη. Εἶναι ἀντίθετη πρὸς ὅλο τὸ Ἑλληνικὸ Δίκαιο περὶ υἱοθεσίας καὶ ἰδίως εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θεμέλιό του. Θεμέλιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Δικαίου γιὰ τὴν υἱοθεσία εἶναι τὸ συμφέρον τοῦ υἱοθετούμενου, ἰδίως μάλιστα τὸ πνευματικὸ συμφέρον του. Δὲν εἶναι τὸ ἐγωκεντρικό, κοντόφθαλμο συμφέρον κάποιων νὰ ἀποκτήσουν ἕνα παιδί, περίπου ὅπως θὰ ἀποκτοῦσαν ἕνα σπίτι, ἕνα σκυλὶ ἢ ἕνα αὐτοκίνητο! Καὶ τὸ νὰ γίνει ἕνας ἄνθρωπος γονιὸς δὲν εἶναι δικαίωμα, ὅπως παρουσιάζεται ἀπὸ τὰ Μέσα Μαζικῆς Ἀποβλακώσεως, ἀλλὰ λειτούργημα μὲ τεράστια εὐθύνη, ποὺ πρέπει νὰ μπορεῖ αὐτὸς νὰ ἀντέξει.

Ἔχει ὑποστηριχθεῖ καὶ ἡ ἄποψη, ὅτι ἡ υἱοθεσία ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια εἶναι ὁπωσδήποτε συμφέρουσα γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδιά. Σύμφωνα μὲ τὴν ἄποψη αὐτή, εἶναι καλύτερα γιὰ ἕνα παιδὶ νὰ μεγαλώνει μὲ ἀγάπη στὸ περιβάλλον ἑνὸς ὁμόφυλου ζευγαριοῦ, παρὰ νὰ παραμένει στὰ «ἀζήτητα»(!), μεγαλώνοντας σὲ ἵδρυμα, ὅπου εἶναι πιθανὸ νὰ ἀναπτύξει ἐξάρτηση καὶ ἀδυναμία προσαρμογῆς στὸν «ἔξω» κόσμο. Τὸν ἰσχυρισμὸ αὐτὸ διατύπωσε ὁ κ. Ἠλίας Μαγκλίνης σὲ ἄρθρο του στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 19ης Δεκεμβρίου 2015, μὲ τίτλο «Περὶ υἱοθεσίας», ἀλλὰ ἐκφράζει κι ἄλλους συμπολῖτες μας. Δὲν εἶναι ὅμως ἀληθής.

Πρῶτον, ἀπὸ ὅσα παραπάνω ἀναπτύξαμε γίνεται σαφές, ὅτι δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη γιὰ νὰ μεγαλώσει σωστὰ ἕνα παιδί, οὔτε λαμβάνεται μόνο αὐτὴ ὑπόψιν ἀπὸ τὸ Δικαστήριο, ὅταν καλεῖται νὰ ἀπαγγείλει μία υἱοθεσία. Δεύτερον, πολλὰ ἄτεκνα ζευγάρια ἑτεροφύλων ποὺ θέλουν καὶ μποροῦν νὰ μεγαλώσουν ἕνα παιδὶ υἱοθετοῦν παιδιὰ ἀπὸ χῶρες τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ἂς λύσει ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία αὐτὸ τὸ πρόβλημα, ἂν θέλει νὰ μὴν παραμένουν τὰ ὀρφανὰ παιδιά της «στὰ ἀζήτητα». Τὸ νὰ υἱοθετοῦνται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ νέο «μοντέρνο» θεσμὸ τῆς ὁμοφυλοφιλικῆς «οἰκογένειας» θὰ εἶναι ἂν μὴ τί ἄλλο ριψοκίνδυνο γιὰ τὴν πνευματική, ἠθική, κοινωνικὴ ἀνάπτυξή τους. Μὲ τὰ παιδιὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουμε πειράματα!

Καὶ δὲ θὰ πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει, ὅτι πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ μεγάλωσαν σὲ ἱδρύματα, ὄχι ἁπλῶς δὲν εἶχαν ψυχολογικὰ προβλήματα καὶ προσαρμόστηκαν στὸν «ἔξω» κόσμο, ἀλλὰ ἀναδείχθηκαν ἐξαίρετα μέλη τῆς κοινωνίας.

Ἀγγελικὴ Εὐθ. Ζώη
Νομικὸς

«Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος»

Ο π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΑΝΑΡΙΩΤΗΣ

Ὁ ψαλμικός στῖχος «**Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος**» θά μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἐπιβεβαιώνεται στό πρόσωπο ἑνός ταπεινοῦ λευΐτη καί ἀκάματου ἐργάτη τῆς ἐφαρμογῆς ἀλλά καί τῆς διάδοσης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, τοῦ πατρός **Νικολάου Φαναριώτη** ἀπό τήν Ἀποστολική πόλη τῶν Πατρῶν.

Ὁ πατήρ Νικόλαος Φαναριώτης γεννήθηκε στίς 21 Ἰουνίου 1925 στήν

Πάτρα. Ἦταν ὁ πρῶτος ἀπό τά πέντε ἀδέλφια του. Ἀπό παιδί ἦταν φιλομαθής καί εἶχε ἀγωνιστικό φρόνημα. Σ' ἐκείνους τούς δύσκολους καιρούς, ἡ ἐπιθυμία τοῦ ψηλόλιγνου ἀγοριοῦ γιά νηστεία, τόν ἔφερνε σέ σύγκρουση μέ τή μητέρα του, ἡ ὁποία φοβόταν μήπως τό παιδί της γίνει φυματικό καί κολλήσει καί τ' ἄλλα ἀδέλφια του!

Ὁ πατήρ Νικόλαος, ἀπό λαϊκός, ἦταν εὐσεβής στήν καθημερινότητά του καί μὲ ἐπιμέλεια καί ἐσωτερική ἐργασία ἀγωνιζόταν γιά τήν πνευματική του τελείωση. Στή ζωή του, ἐξ ἄλλου, εἶχε τήν εὐλογία νά ἀναπτύξει πνευ-

ματικούς δεσμούς μέ εὐσεβεῖς ἁγίους πατέρες, ὅπως τόν **π. Γερβάσιο Παρασκευόπουλον** καί ἀργότερα τόν Γέροντα **π. Σίμωνα Ἀρβανίτην**, ὁ ὁποῖος ἐμόναζε στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παντελεήμονος Πεντέλης (Κοκκιναρᾶ).

Στά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1960, κι ἐνῶ ἦταν ἤδη παντρεμένος μέ τρία παιδιά καί ἐργαζόταν ὡς καθηγητής Μαθηματικῶν, ἐκλήθη ἀπό τόν Θεό διά τῆς προτροπῆς πνευματικῶν πατέρων νά γίνει διάκονος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ὁ ταπεινός καί ἡσύχιος δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἀναλογιζόμενος τό μέγα μυστήριο τῆς Ἱερωσύνης, στήν ἀρχή δίσταζε κι ἔλεγε στούς δικούς του: «Πῶς ν᾽ ἀναλάβω τέτοιο καθῆκον καί νά ᾽χω τήν εὐθύνη τόσων ψυχῶν;». Ὅμως «ἄλλαι αἱ βουλαί ἀνθρώπων, ἄλλα δέ ὁ Θεός κελεύει».

Ἔτσι, ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τῶν Θεοφανείων, στίς 6 Ἰανουαρίου 1970, στόν Μητροπολιτικό Ἱερό Ναό Ἀθηνῶν καί σέ μιά λαμπρή τελετή, χειροτονήθηκε ἀπό τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμον Α΄ (Κοτσώνην). Ἐκεῖ ἔκανε καί τό πρῶτο του κήρυγμα πού ἐντυπωσίασε καί συγκίνησε τό ἐκκλησίασμα, ἀλλά καί ὅσους παρακολούθησαν ραδιοφωνικά τήν ἀκολουθία ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Κατόπιν, ὁ πατήρ Νικόλαος μαθήτευσε στό Ἀνώτερο Ἱερατικό Φροντιστήριο Τήνου καί ἐν συνεχείᾳ ὑπηρέτησε ὡς Μαθηματικός γιά τρία χρόνια στή Ριζάρειο Ἐκκλησιαστική Σχολή. Κατά τή διάρκεια τῆς παραμονῆς του στήν Ἀθήνα διακόνησε στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στό Νέο Ψυχικό.

Τό 1974 μετατέθηκε ὡς Μαθηματικός στήν Πάτρα, ἐνῶ παράλληλα τοποθετήθηκε καί ὡς ἐφημέριος στό ἐκκλησάκι τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ μετόχι τῆς μεγάλης καί ἱστορικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ πού βρίσκεται πλησίον τοῦ χωριοῦ Στείριο, στό νομό Βοιωτίας. Ἱεροπρεπής, σεμνός καί μέ ἀσκητικό πνεῦμα ὑπηρέτησε μέ ζῆλο καί αὐταπάρνηση τό Ἅγιο Θυσιαστήριο. Γιά μιά σχεδόν εἰκοσαετία ἀσκοῦσε τό διακόνημα τοῦ κηρύγματος καί τῆς ἑρμηνείας τοῦ Θείου λόγου μέσα στό χῶρο τοῦ προαναφερθέντος ναϊδρίου, σταθερά κάθε Δευτέρα ἀπόγευμα. Μέ τόν ἐπαναστατικό καί πύρινο λόγο του –πρωτόγνωρο γιά ἐκείνη τήν ἐποχή– σαγήνευσε ἀμέτρητες ψυχές κοντά στό Θεό, τίς περισσότερες ἀπό τίς ὁποῖες καθοδηγοῦσε καί πνευματικά, μέσῳ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Συνάμα ἀσκοῦσε καί τά καθήκοντά του ὡς Μαθηματικός. Ἀπό τήν ἐνεργό ὑπηρεσία τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συνταξιοδοτήθηκε τό 1990, καί μάλιστα ἀπό τήν θέση εὐθύνης τοῦ Διευθυντῆ Γυμνασίου τῆς περιφέρειας τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας.

Τά τελευταῖα χρόνια, καί ἰδιαίτερα ἀπό τό 2012, λόγῳ τῶν προβλημάτων τῆς ὑγείας του, δέν μποροῦσε πιά νά Λειτουργήσει. Συνέχιζε, ὅμως, καί νά ἐξομολογεῖ ἀλλά καί νά προβαίνει στό καθιερωμένο εἰκοσάλεπτο κήρυγμα ἀπό ἄμβωνος εἴτε τίς Κυριακές, εἴτε τίς μεγάλες ἐτήσιες ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ καρδιά του ἐφλέγετο ἀπό τήν ἀγάπη γιά τόν Χριστό καί γιά τόν ἄνθρωπο καί ἤθελε ὅλοι μας νά σχετιστοῦμε καί νά συνδεθοῦμε καί μεταξύ μας καί μέ τόν Χριστό, προκειμένου νά ἀξιωθοῦμε ἀπό Ἐκεῖνον καί τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας Του. Γι᾽ αὐτό καί ἡ φράση πού χρησιμοποιοῦσε σχεδόν πάντα σάν κατακλεῖδα τοῦ κηρύγματός του ἦταν: «πρᾶγμα (δηλαδή

νά ἀξιωθοῦμε τῆς Ἐπουρανίου Βασιλείας τοῦ Θεοῦ) πού εὔχομαι σέ ὅλους, Ἀμήν».

Ὁ πατήρ Νικόλαος, ἔχοντας βαθειά συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς καί τοῦ ἔργου πού ἀνέλαβε νά ἐπιτελέσει σ' αὐτή τή ζωή μετά τήν χειροτονία του, φρόντιζε μέ μεγάλη προσοχή καί τή δέουσα ἀκρίβεια νά ἔχει βίο καθαρό καί ἄμεμπτο. Γι' αὐτό καί ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς εἰσόδου του στόν Ἱερό Κλῆρο δέν δέχτηκε ποτέ νά λάβει τόν μισθό τοῦ Ἱερέα, ἐπειδή πίστευε ἀκράδαντα ὅτι ἡ Ἱερατική διακονία ἦταν τρόπος ζωῆς, ἔκφραση τῆς Πίστης πρός τόν Θεό καί τῆς ἀγάπης πρός τόν ἄνθρωπο καί τήν κτίση. Θεωροῦσε ὅτι ὁ μισθός του ὡς ἐκπαιδευτικός ἦταν ἀρκετός γιά νά συντηρηθεῖ ὁ ἴδιος καί ἡ οἰκογένειά του.

Στό πρόσωπό του, ὅλοι ἐμεῖς πού τόν συναναστραφήκαμε, εἴδαμε καί γνωρίσαμε τόν ποιμένα τόν καλό, τόν ἁπλό, τόν ἀνεξίκακο, τόν διακριτικό καί τόν ἀθόρυβο ἐργάτη στόν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, πού ἀγωνιοῦσε καί προσευχόταν γιά τά λογικά πρόβατα πού τοῦ εἶχε ἀναθέσει ὁ Κύριος νά ποιμάνει. Τηροῦσε ἀπαρέγκλιτα τή νηστεία τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί παρά τό προχωρημένο τῆς ἡλικίας του καί τά προβλήματα τῆς ὑγείας του δέν ἤθελε μέ κανένα τρόπο, ὄχι μόνο νά τή διακόψει, ἀλλά οὔτε καί νά καταλύσει λίγο λάδι κατά τήν ἀνέλαιο νηστεία!

Ἔτσι, λοιπόν, προικισμένος ἀπό τόν Θεό μέ τέτοια πνευματικά χαρίσματα ἀξιώθηκε νά λάβει τόν τίτλο τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ «τοῦ ἐν Ἑλλάδι» στίς 7 Φεβρουαρίου 2010. Ὁ Σεβασμιότατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ. Χρυσόστομος, ἐκτιμῶντας τήν ἁγιοπνευματική βιοτή του καί τήν ἐν γένει προσφορά του στήν τοπική Ἐκκλησία καί τήν ἐκπαιδευτική κοινότητα, τοῦ ἀπένειμε τό παραπάνω ὀφφίκιο στό πλαίσιο μιᾶς σεμνῆς καί συγκινητικῆς τελετῆς πού πραγματοποιήθηκε στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης, λαμπρύ-

νοντας ἀκόμα περισσότερο τήν πανήγυριν τοῦ φερωνύμου Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ὅμως, ἡ παροῦσα ζωή γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους εἶναι σύντομη καί πρόσκαιρη. Ὁ θάνατος, ὡστόσο, μετά τό σωτηριῶδες γεγονός τῆς Ζωοποιοῦ Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας, δέν ἀποτελεῖ πλέον τό ἀδυσώπητο τέλος τῆς ζωῆς, πού συντρίβει τίς ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου καί τόν χωρίζει ἀπό τά ἀγαπημένα του πρόσωπα. Γίνεται ἕνα πέρασμα σέ μιά ἐντελῶς νέα ζωή, στήν πραγματική ζωή, ὅπου ὁ θάνατος «οὐκέτι κυριεύει»(Ρωμ. 6, 9). Καί αὐτό τό πέρασμα στήν αἰώνια ζωή ἐπῆλθε καί γιά τόν σεβαστό μας πατέρα Νικόλαον, τό Σάββατο 12 Σεπτεμβρίου 2015 καί περί ὥρα 9 μ.μ. μέσα στό νοσοκομεῖο πού νοσηλευόταν. Ἄφησε τόν παρόντα κόσμο σέ ἡλικία 90 ἐτῶν καί παρέδωσε τήν ἁγιασμένη του ψυχή στόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, πού ὑπηρέτησε εὐσυνείδητα καί μέ ὁλόθερμο ζῆλο ὡς Ἱερέας γιά 45 καί πλέον χρόνια.

Τό ὄνομα καί ἡ προσωπικότητά του θά μείνουν συνυφασμένα μέ τόν Ἱερό Ναό τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ Πατρῶν, ὅπου διακόνησε γιά τέσσερις συναπτές δεκαετίες. Ἐκεῖ, ἄλλωστε, ἐψάλη καί ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία τήν ἑπόμενη ἡμέρα, Κυριακή 13 Σεπτεμβρίου 2015 καί ὥρα 3.00 μ.μ., προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρῶν κ. Χρυσοστόμου, συμμετέχοντος τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Κερνίτσης κ. Χρυσάνθου καί συμπροσευχομένου πλήθους Κλήρου καί λαοῦ.

Ἂς εὐχόμαστε καί ἂς προσευχόμαστε ὁ Πανάγαθος Θεός ν᾽ ἀναπαύει τήν μακαρία ψυχή του καί «ἡμεῖς οἱ ζῶντες» καί «περιλειπόμενοι» νά ἔχουμε ὄχι μόνο τήν εὐχή του, ἀλλά καί νά μιμηθοῦμε τήν ὁσιακή βιοτή του.

Δημήτριος Παπαδόπουλος
Θεολόγος

Ὁ Ἱερέας μπροστὰ στὴν Ἱστορία

(ἤ, Πῶς βιώνει ἕνας Ἱερέας τὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῆς ἐνορίας του)

Ἔχω τὴν ταπεινὴ γνώμη, ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ συγκινεῖ ἕναν ἐφημέριο εἶναι, σὺν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡ Ἱστορία τὴν ὁποία ἀποδέχεται, μόλις ἀναλάβει τὰ καθήκοντά του σὲ μιὰ ἐνοριακὴ κοινότητα. Καὶ δὲν εἶναι σχῆμα λόγου αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται, ἀλλὰ μιὰ πραγματικότητα, τὴν ὁποία ὀφείλει νὰ ἐπεξεργαστεῖ ὁ κάθε νέος ἐφημέριος, γιατὶ ἕνα εἶναι σίγουρο πὼς θὰ γευτεῖ ἀπ᾽ αὐτὴ τὴ συνάντηση: τὸ βάρος μιᾶς πραγματικότητας ποὺ πέρασε μέν, ἔχει, ὡστόσο, ἀφήσει τὴ σφραγῖδα της ἀνεξάλειπτη.

Ὅμως ἂς δοῦμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τί εἶναι, ἄραγε, ἡ Ἱστορία; Τό ἐρώτημα πληγώνει ὅταν θελήσουμε νά τό ἀπαντήσουμε κυριολεκτικά. Γιατί ἡ λέξη Ἱστορία, "ἡ ὁποία παράγεται

ἀπό τό ρῆμα οἶδα σημαίνει τήν γνῶσιν τῶν πάσης φύσεως συμβάντων καί φυσικά τήν ἔκθεσιν αὐτῶν πρός τούς μεταγενεστέρους" (Τάσος Ἀ. Γριτσόπουλος). Κι ἐδῶ εἶναι ποὺ χρειάζεται νὰ σταθεῖ κι ὁ κάθε ἐφημέριος, ποὺ καλεῖται νὰ διακονήσει μιὰ ἐνοριακὴ κοινότητα μὲ Ἱστορία αἰώνων, ἤ ἔστω καὶ μὲ πρόσφατο, ὀλιγόχρονο παρελθόν. Γιατὶ ἡ κάθε περίπτωση ἔχει τὴ γοητεία της, ἐπειδὴ καὶ στὶς δύο συνυπάρχει τὸ ρῖγος τῆς μνήμης: Μιᾶς μνήμης μὲ ἀρκετὴ ἤ κι ἐλάχιστη πατίνα τοῦ χρόνου. Μιὰ χρονικὴ διάρκεια μὲ πολλὰ ἤ καὶ λιγοστὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα καὶ συνθέτουν τὴν ἱστορικὴ μαρτυρία τῆς κοινότητας αὐτῆς.

Ὡστόσο, αὐτὸ ποὺ ἀπαιτεῖται νὰ συνειδητοποιήσει ὁ κάθε ἐφημέριος, εἶναι τὰ τεκμήρια ποὺ ἔχει στὴ διάθεσή του. Τεκμήρια ποὺ πιστοποιοῦν αὐτὴ τὴν Ἱστορία καὶ συνάμα ἀποτελοῦν τοὺς κρίκους μιᾶς ἁλυσίδας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ χθὲς καὶ φθάνει ἴσαμε σήμερα καὶ συνεχίζει... Γιατὶ τὰ ἔσχατα κάθε ἐνοριακῆς κοινότητας εἶναι θέλημα Ἄλλου, ὁ Ὁποῖος, ἄλλωστε καὶ ρυθμίζει τὰ ὅσα συντελοῦνται καὶ συμβαίνουν. Κι αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν εἶναι ποὺ κληρονομοῦνται στοὺς μεταγενεστέρους, ὡς πολύτιμα περιουσιακὰ στοιχεῖα.

Στ᾽ Ἀλήθεια, τὶ εἴδους μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτὰ τὰ κληροδοτήματα;

Ἀναμφίβολα τὰ ὅσα κληρονομεῖ κάποιος εἶναι καὶ ἀποτελοῦν τὰ πιστοποιητικὰ παρουσίας ἀνθρώπων καὶ γεγονότων.Ἔτσι καὶ μέσα στὴν ἐνοριακὴ κοινότητα αὐτὰ ποὺ κληρονομεῖ ὁ κάθε ἐφημέριος εἶναι τὰ τεκμήρια ὅσων κατὰ καιροὺς ἔχουν συναχθεῖ καὶ ἀρχειοθετηθεῖ. Μπορεῖ δηλαδή, νὰ εἶναι αὐτά, φωτογραφίες, ἐπιστολὲς, ἐνδύματα, ἱερὰ σκεύη καὶ βιβλία καὶ διάφορα σημειώματα, ποὺ ἀνήκαν σὲ παλιότερους ἐφημερίους, ἀλλὰ καὶ ἐνορῖτες ποὺ τὰ ἀφιέρωσαν.

Ὡστόσο, ἐκεῖ ποὺ πληγώνεται περισσότερο ἡ ψυχὴ καὶ δακρύζει, εἶναι γι᾽ αὐτὰ ποὺ ἀπόμειναν στὶς ἀρχαῖες τὶς ἐνορίες, κάποιες ἀπὸ τὶς ὁποῖες μπορεῖ σήμερα νὰ ψυχορραγοῦν ἤ ἄλλες νὰ εἶναι ἔρημες καὶ σιωπηλές (βλ. ἐνορία τοῦ Χριστοῦ στὸ Κάστρο τῆς Σκιάθου). Ὡστόσο, θὰ πρέπει νὰ γνωρίζουμε, πὼς σὲ ὅλες αὐτὲς ὑπάρχει ἀκόμα ἡ παλαιὰ αἴγλη καὶ ἡ νοσταλγία ποὺ ἀνεβαίνει ἀπό τὸ βάθος τοῦ χρόνου μέσα σὲ μιὰ ὀμίχλη, σ᾽ ἕνα συθαμπολές κι εἶναι βαρὺ χειμωνιάτικο πρωϊνό, μέσα στὸ ὁποῖο δυσδιάκριτα ἀναδύονται πρόσωπα καὶ γεγονότα. Πρόσωπα ποὺ τὰ φωτίζουν ἰσχνὰ ἁγιοκέρια καὶ γεγονότα μὲ τὴ σφραγίδα τῆς χαρμολύπης πάνω τους. Κι ὅλ᾽ αὐτὰ μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν ἀποτυπωθεῖ σὲ φωτογραφίες, ἀκόμα καὶ σὲ σκίτσα. Ὅμως ἔχουν σημαδευτεῖ ἀπὸ μιὰ παρουσία ὁλόφωτη καὶ περίεργα ζωντανή. Παρουσία, ποὺ τὴ συναντᾶς σὲ κηροσταγμένα παλαίτυπα Εὐαγγέλια ἤ Εὐχολόγια, σὲ παλιωμένα ἄμφια, σὲ Ἀντιμήνσια μὲ τὸ ἐκτύπωμα τῶν χεριῶν πάνω τους σὲ ἱδρωμένες ἄκρες, ἀλλὰ καὶ σὲ κεῖνα τὰ πολύχρονα σφραγισμένα σεντούκια, ποὺ ὅταν τὰ

ἀνοίγεις αἰσθάνεσαι νὰ ὀσμίζεσαι κλεισμένες ἀνάσες, οἱ ὁποῖες ἀσφαλῶς συγκινοῦν, ἀλλὰ καὶ διδάσκουν. Μάλιστα, ἂν κοιτάξεις μὲ προσοχὴ καὶ φαντασία πίσω ἀπὸ τὰ σκουριασμένα κηροστάγματα καὶ τὰ μαυρισμένα ἄμφια, θὰ δεῖς λαμπροφωτισμένους Χριστουγεννιάτικους Ὄρθρους καὶ μυρωμένες Πασχαλιές. Συνάμα θὰ καταλάβεις, γιατὶ σὲ κάποιες Εὐαγγελικὲς περικοπὲς ἔχουν πυκνώσει οἱ κηλίδες ἀπὸ κηροστάγματα. Καὶ τότε θὰ προσέξεις πὼς ἀπὸ αὐτὲς τὶς σελίδες ἀνασταίνονται χαρὲς περίσσες, ἀλλὰ καὶ φαρμακωμένα περιστατικά, καθὼς στὶς σελίδες αὐτὲς ἀφοροῦν Εὐαγγελικὲς περικοπὲς ποὺ λέγονται στὸ Γάμο, στὴ Βάπτιση ἢ στὴν Κηδεία, ἀλλὰ καὶ στὸ Μνημόσυνο. Γιατὶ ὅλ᾽ αὐτὰ φανερώνουν καὶ θυμίζουν ἕναν ἄλλο κόσμο, ταπεινὸ καὶ συνάμα εὐαίσθητο κόσμο, ἀνθρώπινο, μὲ τὸ μεγάλο προνόμιο τῆς πτωχείας ὡς οἰκόσημο. Γι᾽ αὐτὸ καὶ τὰ ἔργα τους εἶναι ὅλα ἔργα στολισμένα μὲ ἀπέριττη ὁμορφιά, δίχως ἔπαρση καὶ ξιπασμό, χωρὶς ἐντυπωσιασμὸ καὶ αὐτοπροβολή. Ἔγνοια τους, βλέπεις, δὲν ἦταν νὰ διασώσει ὁ καθένας τὴν ὅποια του στιγμὴ διακονίας –πρὸς τί, ἄλλωστε;– ἀλλὰ νὰ παραδώσει στοὺς μεταγενέστερους μαθήματα νοικοκυροσύνης καὶ ἀγνῆς ἀρχοντιᾶς. Ἔστω καὶ μέσα στοὺς μισοφωτισμένους, ὑγροὺς καὶ ταπεινοὺς ἐκείνους ναούς, πού, ὡστόσο, εὐωδίαζαν ἁγιοσύνη καὶ ἱεροπρέπεια, ἀλλὰ καὶ στὰ μικροκαμωμένα ἐκεῖνα σπίτια, ποὺ ἐπίσης εὐωδίαζαν ἀπὸ τὰ φυλαγμένα γιὰ τὸ χειμῶνα κυδώνια καὶ τὰ μῆλα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ καμμένα τὰ ξύλα τῆς παραστιᾶς.

Μ᾽ αὐτὲς τὶς ἀρχὲς καὶ τὶς ἀποδείξεις γράφεται, λοιπόν, ἡ Ἱστορία. Προπάντων ἡ Ἱστορία τῶν ἐνοριῶν, ποὺ καλεῖται, ὄχι μονάχα νὰ σεβαστεῖ, ἀλλὰ καὶ νὰ βιώσει ὁ κάθε ἐφημέριος. Κυρίως νὰ βιώσει, γιατὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν λειτουργία τῆς ψυχῆς εἶναι δυνατὸ νὰ καταλάβει τοὺς κόπους καὶ τὶς θυσίες τῶν προκατόχων του καὶ νὰ διδαχτεῖ ἀπ᾽αὐτές. Διαφορετικὰ θὰ περάσει ὁ καιρὸς καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν κάθε τί, ποὺ μποροῦσε νὰ εἶναι γιὰ τὶς ἐπόμενες γενιὲς ἕνα ἐφαλτήριο προόδου καὶ πνευματικῆς ἀνάτασης. Γιατὶ πάνω ἀπ᾽ὅλα, ἡ Ἱστορία εἶναι μάθημα, τὸ πρῶτο, μάλιστα, μάθημα ποὺ καλεῖται ὁ κάθε ἐφημέριος νὰ διδαχτεῖ, ἀφοῦ μέσα του εἶναι ταμιευμένη ἡ Πίστη τῶν πατέρων του, ἀλλὰ καὶ δικιά του πίστη, ποὺ καλεῖται νὰ διακονήσει καὶ νὰ προβάλλει μὲ εὐθύνη καὶ ἀψευδῆ παρρησία.

Σκόπελος π. Κων. Ν. Καλλιανός

«Ὅσο πιό ψηλά πετάει κανείς τόσο πιό μικρός φαντάζει σέ αὐτούς πού δέν μποροῦν νά πετάξουν!»

Ἡ ἐποχή μας, χαρακτηρίζεται ἀπό πολλές ἀμφισημίες. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι μπερδεμένοι, τό μυαλό τους ἀδυνατεῖ νά σκεφτεῖ ὀρθά καί κυρίως ἡ κριτική σκέψη εἶναι ἀνύπαρκτη. Ὑπάρχει μιά ἀκόρεστη δίψα ὄχι γιά ἐλευθερία, ἀλλά γιά ἀσυδοσία, μέ ἀποτέλεσμα ἡ καθημερινότητά μας νά κατακλύζετε ἀπό ἰδέες, ἐνῶ ἡ ἐπιρροή μας ἀπό ἐξωτερικούς παράγοντες –κυρίως ἀπό τήν Δύση– εἶναι διάχυτη. Γι' αὐτό τόν λόγο, κάποιοι ἄνθρωποι ἔχουν παγιδευτεῖ σέ μιά λανθασμένη –καί, πολλές φορές δῆθεν– ἀνάγκη προστασίας τῆς ταυτότητάς τους.

Ἔχοντας κλειδώσει τούς ὁρίζοντές τους, τοποθετῶντας παρωπίδες στούς ἴδιους τούς ἑαυτούς τους, ἀδυνατοῦν νά ἀντιληφθοῦν ὅτι μ' αὐτόν τόν τρόπο ἐμποδίζουν τήν καλλιέργειά τους καί τήν ἀνάπτυξη τῆς ψυχῆς τους. Οἱ ἴδιοι ἔχουν περιοριστεῖ σέ ἕνα κλειστό, μικρό, ἀποστειρωμένο δωμάτιο πού ἀκόμα καί τό ἐλάχιστο φῶς εἶναι ἀδύνατο νά διαπεράσει τά σκληρά καί μεγάλα τείχη μέ τά ὁποῖα ἔχουν περιφρουρήσει τούς ἑαυτούς τους.

Δυστυχῶς, αὐτό τό φαινόμενο κάνει τήν ἐμφάνισή του, κυρίως στούς θρησκευόμενους-ἐκκλησιαζόμενους οἱ ὁποῖοι θεωροῦν σατανικό ὁτιδήποτε ξεφεύγει ἤ παρεκκλίνει ἔστω καί ἐλάχιστα ἀπό τά ὅρια τοῦ στενόμυαλα θρησκευτικοῦ. Ὅμως, αὐτό δέν δείχνει φόβο καί ἄγνοια; Ἕνας ἄνθρωπος πού ἔχει ἀληθινή πίστη, καί εἶναι σίγουρος γιά αὐτήν εἶναι δυνατόν νά αἰσθάνεται φόβο; Ἕνας τέτοιος σταθερός στίς πεποιθήσεις του ἄνθρωπος, δέν θά δεχθεῖ τό καλό ἀπό ὅπου καί ἄν αὐτό προέρχεται καί θά ἀπορρίψει τό κακό ἀπό ὅπου καί ἄν αὐτό προέρχεται; Ἄλλωστε ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «*Πάντα δέ δοκιμάζετε, τό καλόν κατέχετε. Ἀπό παντός εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε*». (Θεσσαλονικεῖς Α΄ κεφ. 5, 21-22)

Φυσικά, τό νά διαβάζουμε τούς Ἁγίους Πατέρες καί τούς βίους τῶν Ἁγίων μας εἶναι πολύ σημαντικό καί πολύ βασικό γιά τήν ζωή μας καί γιά τήν ψυχή μας, γιατί τά λόγια τους εἶναι πού χαράζουν τήν πορεία μας καί μᾶς ὁδηγοῦν σέ σωστά καί ὄμορφα μονοπάτια. Ὅμως, δυστυχῶς, πολλοί, διαβάζοντας αὐτά, ἀντί νά ἐπιθυμοῦν τήν μίμηση τῶν Ἁγίων, μένουν μόνο στόν θαυμασμό, μέ τό πρόσχημα ὅτι εἶναι ἄπιαστο καί ἀδύνατο νά γίνει κάποιος Ἅγιος. Καί, ἀκόμα χειρότερα, "κόβουν καί ράβουν" καί διαστρέφουν τά λόγια τῶν ἁγίων, προσπαθῶντας νά πείσουν τούς ἑαυτούς τους πρῶτα καί ὕστερα τούς ἄλλους, ὅτι δέν ὑπάρχει μεγάλη διαφορά ἀνάμεσα στή ζωή τῶν ἁγίων καί στήν δική τους ζωή.

Ὑπάρχουν ὅμως καί κάποιοι ἄλλοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά μήν εἶναι ἅγιοι, μπορεῖ νά εἶναι ἀκόμα καί ἄλλου δόγματος, ἤ ἀκόμα καί ἄνθρωποι μακριά ἀπό τήν θρησκεία, ἀλλά ἔχουν βιώσει στοιχεῖα τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεώς μας, τά ὁποῖα οἱ ἐκκλησιαζόμενοι ὄχι ἁπλῶς δέν βιώνουν, ἀλλά δέν καταφέρνουν νά τά συνειδητοποιήσουν οὔτε καί ὅταν τούς τά ἐξηγοῦν. Ἔτσι, βλέπει κανείς τό παράδοξο, ἄνθρωποι πού θέλουν νά πιστεύουν ὅτι κάνουν πνευματική ζωή, νά μήν προβληματίζονται ἀπό βιβλία πού, μπορεῖ νά γράφτηκαν ἀπό συγγραφεῖς ἄλλων δογμά-

των, ἀλλά προσεγγίζουν νοήματα πού θά ἔπρεπε νά ἀγγίζουν βαθειά τίς Ὀρθόδοξες ψυχές μας.

Ἕνα τέτοιο παράδειγμα εἶναι τό συγκλονιστικό βιβλίο πού διαβάσαμε στά μαθήματα ἀνάγνωσης καί ὀρθοφωνίας καί τό παρουσιάσαμε διασκευασμένο στή χριστουγεννιάτικη γιορτή μας. Τό βιβλίο, αὐτό μέ τόν τίτλο "**ὁ Στοιχειωμένος Ἄνθρωπος**", γραμμένο ἀπό τόν Ἄγγλο συγγραφέα Κάρολο Ντίκενς, προσεγγίζει μ' ἕνα καθαρά πνευματικό τρόπο, τό πρόβλημα πού ἀντιμετωπίζουμε ὅλοι μας ὅταν οἱ φίλοι καί τά πρόσωπα πού ἀγαπᾶμε μᾶς προδίδουν καί, ὁ πόνος αὐτῆς τῆς προδοσίας ἐπηρεάζει τήν ψυχή μας, τήν ἀλλοιώνει καί τήν κάνει νά ἀποζητάει τή λήθη.

Ἔτσι, ὅλοι ταυτιζόμαστε μέ τόν ἥρωα τοῦ βιβλίου, ἕναν Καθηγητή χημικό, ὁ ὁποῖος ἔχει πληγωθεῖ πολύ καί, κάποια Χριστούγεννα, ζητάει ἀπό τό φάντασμα τοῦ δεύτερου "ἑαυτοῦ" του, πού τόν στοιχειώνει, νά χάσει τή μνήμη του.

Καί πράγματι, τήν χάνει, ἀλλά μαζί μέ αὐτό πού ζήτησε εἶναι καταδικασμένος νά κουβαλάει τήν κατάρα νά διαγράφει καί τήν μνήμη ὅποιου ἀνθρώπου τόν πλησιάζει. Ὅμως, αὐτό δέν τοῦ εἶναι καθόλου ἀνώδυνο. Ἀντίθετα ἀπό ὅλους ἐμᾶς, πού κάθε φορά πού κάτι κακό μᾶς συμβαίνει, παρακαλοῦμε νά συμβεῖ τό ἴδιο καί στόν συνάνθρωπό μας γιά νά μπορέσουμε νά αἰσθανθοῦμε καλύτερα! Πόσοι ἀπό ἐμᾶς ἔχουμε τήν δύναμη, τήν ἀνδρεία ψυχῆς ἀλλά καί τήν πνευματικότητα τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ γιά νά ἀναφωνήσουμε, ὅπως ἐκεῖνος: «***Φάντασμά μου! Πνεῦμα βγαλμένο ἀπό τίς σκοτεινότερες ὧρες μου! Ἔλα πάλι καί βασάνιζέ με μέρα νύχτα μά πάρε πίσω τό δῶρο σου! Ἄν πάλι πρέπει νά τό κρατήσω, στέρησέ μου τήν τρομερή δύναμη νά τό χαρίζω στούς ἄλλους. Λῦσε τό γήτεμα, πού ἔρριξα. Ἄφησέ με βυθισμένο στήν νύχτα μου, μά φέρε ξανά τό φῶς τῆς ἡμέρας σ' αὐτούς, πού χτύπησε ἡ κατάρα μου***».

Πόσοι μποροῦμε νά φτάσουμε στό σημεῖο νά ἀντιληφθοῦμε τό λάθος μας στήν ὁλότητά του καί νά εἴμαστε ἕτοιμοι νά δεχθοῦμε τίς συνέπειες; Οἱ περισσότεροι, ἤ κατηγοροῦμε τόν Θεό ἐπειδή ἀντιλαμβανόμαστε πώς κάτι πού ζητήσαμε δέν μᾶς ὠφέλησε τελικά, ἤ κατηγοροῦμε τούς ἄλλους ἀνθρώπους δίπλα μας γιά τήν κατάσταση τήν ὁποία ἐμεῖς οἱ ἴδιοι προκαλέσαμε στούς ἑαυτούς μας. Γιά τούς περισσότερους ἡ ἀνακούφιση δέν ἔρχεται ἀπό τήν μετάνοια, ἀλλά ἀπό τή χαιρεκακία ὅτι μιά ἄσχημη κατάσταση βρῆκε κάποιον ἄλλον ἄνθρωπο.

Ποιός θά μπορέσει νά ξεστομίσει μέ πραγματικό πόνο, πού νά πηγάζει ἀπό τήν ψυχή του καί ἀπό τήν ἀληθινή μετάνοιά του: «***Ὅ,τι ἀπαρνήθηκα, τό ἀπαρνήθηκα μέ τήν θέλησή μου καί ἦταν δίκαιο νά τό χάσω. Μά γι' αὐτούς, πού τούς μεταβίβασα τό μοιραῖο δῶρο, ἐνῶ καθόλου δέν τό ζήτησαν καί τούς χτύπησε ἡ κατάρα χωρίς νά τό ξέρουν καί χωρίς νά μποροῦν νά φυλαχτοῦν δέν μπορῶ νά κάνω τίποτα;***» ὅπως λέει ὁ ἥρωας τοῦ Ντίκενς; Τό ὅτι πρέπει πάντα νά θυμόμαστε τό ἄδικο πού μᾶς ἔκαναν γιά νά μπορέσουμε νά τό συγχωρέσουμε, ὅπως ἀναφέρεται στό διήγημα, δέν εἶναι ἕνα ἀπό τά βασικά στοιχεῖα τῆς πίστεώς μας;

Πόσο πνευματικός τελικά εἶναι ὁ Ντίκενς καί πόσο ἔχουμε ξεχάσει ἐμεῖς αὐτή τήν πνευματικότητα; Γίνεται ἀντιληπτό τό πόσο ἔχουμε

ἀπομακρυνθεῖ ἐμεῖς ἀπό τόν Θεό, καί ὅμως πόσο τόν ἔχουν προσεγγίσει ἄνθρωποι ἄλλου δόγματος οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν γνωρίσει τήν διδασκαλία πού ἔχουμε γνωρίσει ἐμεῖς καί ὅμως ἡ ψυχή τους διψάει γιά τήν ἀλήθεια;

Μέσα σέ αὐτό τό διήγημα, φαίνονται στοιχεῖα τά ὁποῖα ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι θά ἔπρεπε νά κατέχουν καί ὅμως εἶναι ἄγνωστα στούς περισσότερους. Καί ἀντί νά εὐγνωμονοῦμε ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀνοίγουν τά μάτια καί μᾶς τοποθετοῦν πρό τῶν εὐθυνῶν μας, τούς ἀπορρίπτουμε ἐπειδή δέν εἶναι Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι.

Καί ἀναρωτιέμαι: εἴμαστε ἐμεῖς; Ἤ μήπως φοβόμαστε αὐτούς τούς ἀνθρώπους, πού εἶναι καλύτεροι ἀπό ἐμᾶς, χωρίς νά ἔχουν γνωρίσει αὐτά πού ἔχουμε γνωρίσει ἐμεῖς καί χωρίς νά ἔχουν διδαχτεῖ αὐτά πού ἔχουμε διδαχτεῖ ἐμεῖς; Φοβόμαστε νά τούς προσεγγίσουμε γιατί αἰσθανόμαστε ἐνοχές καί, προσπαθῶντας νά τίς καλύψουμε, τούς ἀπορρίπτουμε. Πρέπει ὅμως νά ἀντιληφθοῦμε ὅτι ὁ **Ντίκενς** ὅπως καί ἄλλοι ἄνθρωποι–μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ **Ναπολέων Λαπαθιώτης** ἀλλά καί ὁ Τόλκιν, θά σταθοῦν μπροστά μας καί θά μᾶς ζητήσουν εὐθῦνες γιατί αὐτοί στάθηκαν περισσότερο ἄξιοι καί συνεπεῖς στήν συνείδησή τους, ἀκόμα καί ἄν δέν ἤξεραν, ἐνῶ ἐμεῖς δέν μπορέσαμε νά ἀνταποκριθοῦμε καί νά σταθοῦμε στό ὕψος τῶν γνώσεων πού θά ἔπρεπε νά ἔχουμε. Ὁ ποιητής Ναπολέων Λαπαθιώτης, παραδείγματος χάριν πού ἔζησε μιά ἀπρόσεκτη καί ἔκλυτη ζωή, κατέβηκε τά σκαλοπάτια τοῦ βάθους τῆς ἀπελπισίας καί κοίταξε τόν ἑαυτό του κατάματα ὅταν ἔγραφε: «***Λυπήσου με Θεέ μου στόν δρόμο πού πῆρα…***». Πόσοι ἀπό μᾶς ὅταν κοιτάζουμε τόν ἑαυτό μας νοιώθουμε τήν ἴδια ἀπελπισία καί ντροπή; Ἀλλά, ξέχασα! Ἐκεῖνος ἦταν κακός καί ἁμαρτωλός. Ἐμεῖς εἴμαστε καλοί καί δίκαιοι!!!

Ὁ **Τόλκιν**, ἐπίσης, πού ἄν καί παπικός, προβάλλει καί μέ τήν προσωπική του ζωή, ἀλλά καί μέσα στά μυθιστορήματά του, στά ὁποῖα ζωγραφίζονται τά βιώματά του, τόν ὕμνο τῆς ἀγάπης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, πού λίγοι χριστιανοί ἔχουν καταφέρει νά τόν ἐφαρμόσουν στόν ἀπόλυτο βαθμό κατά τήν διάρκεια τῆς ζωῆς τους.

Πολλοί φοβοῦνται πώς, διαβάζοντας κάποιους ξένους καί μιασμένους συγγραφεῖς θά ἐπηρεαστοῦν ἀπό τό Δυτικό πνεῦμα. Ὅμως, ἔχουμε συνειδητοποιήσει πόσο ξένο εἶναι τελικά τό πνεῦμα μας ἀπό τήν ἐλευθερία τῆς Ἀλήθειας πού ἦταν πάντα τό χαρακτηριστικό τοῦ λαοῦ μας;

Εἶχα διαβάσει κάποτε μιά φράση: «***Ὅσο πιό ψηλά πετάει κανείς τόσο πιό μικρός φαντάζει σέ αὐτούς πού δέν μποροῦν νά πετάξουν***»(!) Νομίζω πώς αὐτή ἡ φράση πρέπει νά μᾶς προβληματίσει πολύ.

Καί, νομίζω, πρέπει νά τή θυμόμαστε κάθε φορά πού τά μάτια μας βλέπουν τούς ἄλλους ἀνθρώπους μικρούς καί τόν ἑαυτό μας μεγάλο καί σπουδαῖο! Γιατί, ἄν δέν ξεχωρίζουμε τί εἶναι καλό καί τί εἶναι κακό, κινδυνεύουμε παντοῦ καί πάντα, ἀκόμα κι ἄν νομίζουμε ὅτι εἴμαστε ἀσφαλεῖς. Μήν ξεχνᾶμε πὼς **ὅταν πέσαμε, εἴμαστε στόν Παράδεισο καί πώς, οἱ μεγαλύτεροι αἱρετικοί, ἦσαν ἐκκλησιαστικά πρόσωπα.** Γι' αὐτό, καλύτερα νά καλλιεργήσουμε τήν αὐτογνωσία, παρά νά κοιτάζουμε τούς ἄλλους ἀνθρώπους καί νά εἴμαστε ἕτοιμοι νά τούς βάλουμε ἐτικέττες!

Χρύσα Ἀλεξοπούλου
Φοιτήτρια

Σειρά ἄρθρων μὲ γενικό τίτλο:

ΤΟ ΜΑΥΣΩΛΕΙΟ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Α΄.

Εἰσαγωγικά

Στὴν ἀρχαία Ἀθηναϊκὴ δημοκρατία, στὴν περιοχὴ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ πρὸς τὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας Πλάτωνα, δίπλα ἀπὸ τὸν σημερινὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Τριάδας, εἶχε δημιουργηθεῖ τὸ "Δημόσιο Σῆμα" ὅπου ἦταν ὁ χῶρος ταφῆς τῶν ἐπιφανῶν Ἀθηναίων. Οἱ Μακεδόνες βασιλεῖς προτιμοῦσαν νὰ θάβονται μέσα σὲ τύμβους (τεχνητοὺς λοφίσκους). Εἶναι γνωστὸς ὁ τύμβος ποὺ ἀνασκάφτηκε στὴ Βεργίνα, κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι τῶν Αἰγῶν, τὴ δεκαετία τοῦ 1970 ἀπὸ τὸν ἀρχαιολόγο Μανώλη Ἀνδρόνικο καὶ τὰ εὑρήματα ποὺ ἔφερε στὸ φῶς. Οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ἐνταφιάζονταν σὲ τρία μεγαλόπρεπα Μαυσωλεῖα, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς βασιλεύουσας Ρώμης. Αὐτὰ ἦταν τὸ Μαυσωλεῖο τοῦ Αὐγούστου (27π.Χ.-14μ.Χ.), ὅπου εἶχαν ἀποθέσει τὴν τέφρα ἀπὸ ἀρκετὰ μέλη τῆς δυναστείας τῶν Ἰουλίων καὶ τῶν Κλαυδίων, μεταξὺ αὐτῶν τῆς συζύγου τοῦ Αὐγούστου, Λιβίας, τοῦ Γερμανικοῦ, τοῦ Δρούσου Ἰουλίου Καίσαρος, γιοῦ τοῦ Τιβερίου, τῆς Ἀγριππίνας τῆς πρεσβυτέρας, τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ γιοῦ του Βρετανικοῦ καὶ τέλος τοῦ Νέρβα. Ἕνα δεύτερο ἦταν τὸ Templum Gentis Flaviae, κτισμένο ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Δομιτιανὸ (81μ.Χ.-96μ.Χ.), Τέλος, ὑπῆρχε καὶ ἕνα τρίτο Μαυσωλεῖο, τοῦ Ἁδριανοῦ(117μ.Χ.-138μ.Χ.), ὅπου τάφηκαν οἱ αὐτοκράτορες ἀπὸ τὸν Ἁδριανὸ μέχρι καὶ τὸν Καρακάλλα (198μ.Χ.-217 μ.Χ.).

Ἡ ἱστορία τοῦ ναοῦ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων

Μὲ τὴ μεταφορὰ τῆς πρωτεύουσας ἀπὸ τὴ Ρώμη στὴν Κωνσταντινούπολη, (στὶς 11 Μαΐου 330 ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς Νέας Ρώμης) ὁ ἐμπνευστὴς αὐτῆς τῆς μεταφορᾶς, Μέγας Κωνσταντῖνος (324-337), σκέφτηκε τὴν ἀνέγερση μίας ἐκκλησίας πρὸς τιμὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων.

Χρῖστος Νικολόπουλος
Θεολόγος - Βυζαντινολόγος

(Περὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ναοῦ τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων θά δημοσιεύσουμε στό ἑπόμενο τεῦχος μας λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης καί θά ἐπακολουθήσουν καί ἄλλα ἄρθρα πρός ὁλοκλήρωση τῆς σειρᾶς.)

ΥΠΑΠΑΝΤΗ: Συνάντηση Θεοῦ καί Θεοδόχου

Ὅπως πρὶν ἀπὸ ἕνα μεγάλο χαρμόσυνο γεγονὸς προηγοῦνται ἄλλα μικρότερα ποὺ τὸ προοιωνίζουν, ἔτσι συνέβη καὶ στὰ γεγονότα ποὺ συνόδευσαν τὴν ἔλευσι τοῦ Χριστοῦ μας, στὰ ὁποῖα, κι ἂν ἀκόμα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐμβαθύνουν μέσα στὴν αἰωνιότητα, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ περιγράψουν, νὰ λεπτολογήσουν καὶ νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία καὶ τὶς συνέπειες καὶ τὶς διαστάσεις καὶ τὴν σημασία τῶν γεγονότων αὐτῶν.

Ὁ θαυμασμὸς τῶν Ποιμένων, (οἱ ὁποῖοι σημειωτέον ἦσαν πολὺ πιστοί, ἀξιόλογοι καὶ ἁγνοὶ ἄνθρωποι), ἡ προσκύνηση τῶν Βασιλέων τῶν Περσῶν, (ἀπ' ὅλους τοὺς Βασιλεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μόνο οἱ τρεῖς Βασιλιάδες τῶν Περσῶν ἀξιώθηκαν νὰ προσκυνήσουν τὸν Αἰώνιο Βασιλέα), ἡ δοξολογία τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων καὶ ὁ Ὁδηγὸς- Ἀστὴρ στὸν οὐρανὸ εἶναι τὰ γεγονότα ποὺ μὲ τόση ἁπλότητα καὶ μεγαλοπρέπεια παρουσίασε μπροστὰ μας ἡ Μητέρα μας, ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία.

Καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ μῆνα, μᾶς παρουσιάζει μία Συνάντηση.

Ὁ Χριστός μας ὑπήκουε στὸ Νόμο, ποὺ ὁ Ἴδιος εἶχε δώσει καὶ ἄφησε τοὺς Γονεῖς Του νὰ Τὸν ἀνεβάσουν στὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἐκεῖ ἔγινε Ἡ Συνάντηση.

«Καὶ ἰδοὺ ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱεροσολύμοις ᾧ ὄνομα Συμεών, καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦν δίκαιος καὶ εὐλαβής, προσδεχόμενος παράκλησιν τοῦ Ἰσραήλ, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦν ἐπ' αὐτόν».

Ἡ ἀξία τῆς Ἱερωσύνης εἶναι τεράστια. Περίμενε ὁ ἅγιος Συμεών. Περίμενε. Μὲ σιγουριά, μὲ πόθο, μὲ βεβαιότητα, μὲ λαχτάρα. Καὶ Αὐτὸς ποὺ τοῦ τὸ εἶχε ὑποσχεθεῖ, τὸ ἔκανε. Ἦρθε. «Οὐδεὶς ἤλπισεν ἐπὶ Κύριον καὶ κατησχύνθη, διότι οὐκ ἔστιν ὑστέρημα τοῖς φοβουμένοις Αὐτὸν» καὶ «πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης, τὸν δὲ ἐλπίζοντα ἐπὶ Κύριον, ἔλεος κυκλώσει».

Ἦρθε συνεπὴς στὴν ὑπόσχεσή Του, καὶ ὁ ἅγιος Συμεὼν ὄντας ἕτοιμος «ἐδέξατο Αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ» καὶ ἐδόξασε, εὐχαρίστησε, ὕμνησε τὸν Θεό, καὶ εἶπε: «**Νῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλον Σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά Σου ἐν εἰρήνη, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν Σου, ὃ ἡτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν φῶς, εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν καὶ δόξαν λαοῦ Σου Ἰσραήλ**».

Γι' αὐτὸ ὀνομάστηκε ὁ ἅγιος Συμεὼν Θεοδόχος. Ὑποδέχτηκε, ἀγκάλιασε, συνάντησε τὸν Θεὸ ὅπως ὁ Ἴδιος τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ καὶ ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ποθοῦσε. Ἐπαληθεύτηκαν σ' αὐτὸν τὰ λόγια: «**Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ, εὑρήσει ποιοῦντα οὕτως. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν**».

Ἔτσι ὅ,τι ποθεῖ καθένας στὴ ζωή του, αὐτὸ θὰ βρεῖ. Ὅποιος σπείρει μὲ

φειδώ, μὲ φειδὼ καὶ θὰ θερίσει. Ὅποιος σπείρει μὲ εὐλογίες, δηλαδὴ πλούσια, πλούσια καὶ θὰ θερίση.

Γι' αὐτὸ καὶ τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ μηνὸς μᾶς παρουσιάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων. Γιατί ἄρχισε ἡ χρονιὰ καὶ πρέπει νὰ μάθουμε πῶς θὰ δουλέψουμε.

Ὅπως ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψει κάλεσε τοὺς δούλους του καὶ τοὺς παρέδωσε τὰ ὑπάρχοντά του, ἔτσι κάνει καὶ ὁ Θεός μας.

Καὶ σὲ ἄλλον δίνει ἕνα νόμισμα, σὲ ἄλλον δύο καὶ σὲ ἄλλον πέντε, ὅσα ἀντέχει ὁ καθένας νὰ διαχειριστεῖ, ὅση ἀξία ἔχουν τὰ νομίσματα, ἀντίστοιχο πρέπει νὰ εἶναι καὶ τὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἐργασίας. 2 ἐπὶ 10, δὲν κάνει τὸ ἴδιο μὲ 5 ἐπὶ 10. Ἀλλὰ καὶ τὸ 2 μπορεῖ νὰ πολλαπλασιασθεῖ. Ἔτσι καὶ στὴ ζωή. Στὴν παραβολὴ ὅλοι πολλαπλασίασαν τὰ νομίσματά τους, τὰ τάλαντα, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν, ὁ ὁποῖος τὸ ἔθαψε στὴ γῆ. Δηλαδὴ τὸ ξόδεψε σωματικά, ὄχι ψυχοσωματικά.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ πολὺ χρόνο ἦρθε ὁ Κύριος τῶν δούλων καὶ λογαριάστηκε μαζί τους, πῆγε καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὸ ἕνα τάλαντο. Καί, κρίνοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, εἶπε τὸν Κύριό του σκληρὸ καὶ ἄδικο. Θερίζει ἐκεῖ ποὺ δὲν ἔσπειρε. Μὰ τοῦ εἶχε δώσει νόμισμα ὅπως ἔδωσε καὶ στοὺς ἄλλους. Οἱ ἄλλοι ὅμως ἦσαν ἔξυπνοι. Αὐτὸς κουτός. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔθαψε στὴ γῆ, τίποτε δὲν ἔβλεπε πέρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ σῶμα του. Δὲν μποροῦσε νὰ δεῖ τοὺς ἄλλους, δὲν μποροῦσε νὰ δεῖ ψηλά. Καὶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἔγινε χαρακτήρας του. Γι' αὐτὸ ἔβλεπε καὶ τὸν Κύριό του ἔτσι. «Οἷος εἶ, τοιοῦτος ὀφθήσεταί σοι, ὁ Θεός».

Κι ὅμως ὁ Κύριός του τὸν ἀποστόμωσε λέγοντας: «Ἀφοῦ ἤξερες ὅτι ἤμουν σκληρὸς γιατί δὲν ἔβαλες τὸ νόμισμα στὴν τράπεζα γιὰ νὰ πάρω τοὺς τόκους;».

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔκανε ἀντίθετη ἐργασία ἀπὸ αὐτὴν ποὺ ἔκανε ὁ ἅγιος Συμεών.

Ὁ ἅγιος Συμεὼν ἦταν δίκαιος καὶ εὐλαβὴς σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ περίμενε… Περίμενε τὴν Ὑπαπαντή. Ὁ πονηρὸς δοῦλος ὑπηρετοῦσε σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς «δικούς» του. Γι' αὐτὸ δὲν περίμενε τίποτα.

Πολλοὶ ἄνθρωποι καί, κυρίως, ὅλοι οἱ ἅγιοι ἀξιώθηκαν αὐτῆς τῆς Συνάντησης. Ὅμως τὸ σημαντικὸ εἶναι νὰ μὴν εἶναι κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν χαρακτῆρα του καὶ νὰ ἐργάζεται περιμένοντας τὸν Κύριό του πότε θὰ ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ κοπιαστικό Του ταξείδι…γιὰ νὰ τὸν βαθμολογήσει…

Δημήτρης Νεαπολίτης

Μᾶς ἔρχονται πρόσφυγες ἤ ἔποικοι;

Τό τελευταῖο χρονικό διάστημα φθάνουν ὅλο καί περισσότεροι πρόσφυγες στήν χώρα μας καί κατακλείουν ἰδιαίτερα κάποια νησιά, κυρίως τήν Χίο, τήν Λέσβο καί τήν Σάμο, ἐνῶ λιγότερο τά Δωδεκάνησα καί **καθόλου τήν Ρόδο**, πιθανόν γιά νά μή χαλάσουν τόν κοσμοπολίτικο χαρακτῆρα τῆς νήσου!

Ὑπεύθυνη γιά αὐτή τήν προσέλευση εἶναι σίγουρα καί ἡ γεωγραφική θέση τῆς χώρας μας, ἡ γειτνίαση μέ τήν Τουρκία, ἀπό τή ὁποία γίνεται μετακίνηση ἀνθρώπων ὡσάν νά ἦσαν ἐμπορεύματα, ἀλλά καί ἡ ἀνθρωπιά καί τά φιλόξενα αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἄλλοι ἀπό τούς πρόσφυγες ἔχουν ὡς προορισμό τήν Ἑλλάδα, ἐνῶ ἄλλοι εἶναι διερχόμενοι μέ προορισμό τίς χῶρες τῆς Κεντρικῆς καί Βόρειας Εὐρώπης.

Ἔχουμε νά ἀντιμετωπίσουμε μιά πραγματικότητα: Ἔφθασαν καί συνεχῶς καταφθάνουν νέα κύματα προσφύγων στήν χώρα μας. Καί δέν μποροῦμε νά ἀδιαφοροῦμε. Οὔτε μποροῦμε νά ἐπιτρέψωμε νά πνιγοῦν στά ὕδατα τοῦ Αἰγαίου οὔτε νά πεθάνουν τῆς πείνας. Εἶναι ξένοι, εἶναι εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ὁμοιοπαθεῖς μέ μᾶς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἔθνος ἔχουμε γευθεῖ ὅπως λίγα ἔθνη τήν ξενιτιά καί τήν συμπεριφορά τῶν "πολιτισμένων" Εὐρωπαίων κατά καί μετά τήν Μικρασιατική Καταστροφή.

Γι' αὐτό ἔχουμε χρέος νά δείξωμε ὅτι εἴμαστε διαφορετικοί, ὅτι ἔχουμε διαφυλάξει τόν Χριστό μέσα μας, ὁ Ὁποῖος εἶναι ὁ Δημιουργός ὅλων τῶν ἀνθρώπων, θέλει νά σώση «*πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον*» καί γεύθηκε σωματικῶς ὅλα γιά μᾶς: Ἦλθε ὡς ξένος, ἔφυγε ὡς πρόσφυγας στήν Αἴγυπτο, ἦταν κυνηγημένος στήν ἰδιαιτέρα πατρίδα Του καί μετακινήθηκε στή χώρα πέραν τοῦ Ἰορδάνου, στήν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν». Ἐκεῖ, στήν ξενιτιά, κάλεσε τούς Ἁγ. Ἀποστόλους, τούς ὁποίους στή συνέχεια ἀπέστειλε στό κήρυγμα: «*Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα, ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν*»[1].

Νά ἡ εὐκαιρία! Ἀντί νά πορευθοῦμε, μᾶς ἔρχονται πάντα τά ἔθνη. Ἀλλά μποροῦμε νά τούς μαθητεύσωμε; Ναί, μποροῦμε μέ τήν προϋπόθεση νά τηροῦμε πρῶτοι ἐμεῖς πάντα ὅσα ἐνετείλατο ἡμῖν, καί νά θέλουμε νά μένωμε ἑνωμένοι μέ τόν Χριστόν «πάσας τάς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»

Αὐτή τήν ἀλήθεια τήν λέγει καί ὁ λαός μας: «Μέ ὅποιον δάσκαλο καθίσης, τέτοια γράμματα θά μάθης». Πρέπει δηλ. νά γίνη ἡ ζωή μας προσεκτική, Χριστοζωή, παραδειγματική καί διδακτική, καί μέ αὐτό τόν τρόπο ἀξιομίμητη. Οἱ ξένοι βρίσκονται πάντα σέ μειονεκτική θέση καί προσαρμόζονται στό γενικό πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐπικρατεῖ. Αὐτό αἰσθάνθηκε καί ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Παῦλος ἐρχόμενος στήν Ἀθήνα: «*Ἀθηναῖοι δέ πάντες καί οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς*

οὐδέν ἕτερον πυκαίρουν ἤ λέγειν τι καί ἀκούειν καινότερον»[2]. Ἡ περιέργεια, τό πνεῦμα τοῦ Καφενείου θά λέγαμε σήμερα, ἐπικρατοῦσε τότε στήν Ἀθήνα: Ἀθηναῖοι δέ πάντες. Καί τό μιμήθηκαν καί οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι. Ἀφοῦ συμβαίνει αὐτό μέ τίς ἰδιοτροπίες καί τά κουσούρια, γιατί νά μή γίνη καί μέ τό καλό; Περί τοῦ ὅτι γίνεται μᾶς ἐπιβεβαιώνει ὁ ἕτερος τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων, ὁ Ἅγ. Ἀπόστολος Πέτρος: «*Τήν ἀναστροφήν ὑμῶν ἔχοντες καλήν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες δοξάσωσι τόν Θεόν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς*»[3].

Ἡ ἀλήθεια αὐτή τονίσθηκε καί στό Β΄ Ἱερατικό Συνέδριο τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μέ θέμα «Ποιμαντική τῶν οἰκονομικῶν μεταναστῶν» τόν Μάϊο 2003: «*Ἡ παρουσία μεταναστῶν καί προσφύγων στήν πατρίδα μας εἶναι γεγονός μή ἀναστρέψιμο. Ἡ χώρα μας ποτέ δέν κινδύνεψε ἀπό τούς οἰκονομικούς μετανάστες τόσο, ὅσο κινδυνεύει καθημερινῶς ἀπό τούς Ἕλληνες, πού ἀλλοιώνουν τήν πνευματική μας ταυτότητα καί θεωροῦν ὡς σκοταδισμό τίς ἀρχές καί τά ἰδανικά τῆς φυλῆς μας. Ἀντίθετα, ἡ παρουσία μεταναστῶν μᾶς κάνει περισσότερο προσεκτικούς καί εὐαίσθητους ἀπέναντι στήν πολιτιστική μας κληρονομιά, στά ἤθη καί ἔθιμά μας, στήν Ἑλλάδα μας, ὄχι μέ τήν ἔννοια τοῦ ρατσιστῆ ἤ τοῦ σωβινιστῆ, ἀλλά τοῦ μεγαλόψυχου Ἕλληνα πολίτη, πού τόν διακρίνει ἡ ἀρχοντιά καί ἡ εὐρύτητα τοῦ πνεύματος καί ὁ ὁποῖος ἐπιδιώκει νά κάνει κοινωνό τοῦ θαυμάσιου Ἑλληνορθόδοξου τρόπου ζωῆς κάθε φιλοξενούμενο στόν τόπο μας*»[4].

Ἄν αὐτά ἰσχύουν γιά τούς οἰκονομικούς μετανάστες, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται μόνοι τους ἀναζητῶντες μιά οἰκονομικά καλύτερη ζωή καί εὐημερία, πόσο μᾶλλον γιά τούς ἄθελά τους κυνηγημένους καί ἐκδιωκομένους ἀπό τίς ἑστίες τους.

Ἕως ἐδῶ ἡ δική μας ἀποστολή. Τώρα ὅμως μᾶς γεννοῦνται μερικά ἐρωτήματα, τά ὁποῖα πρέπει νά ἀπαντηθοῦν, ὥστε νά μή ἀδικηθῆ κανείς:

• *Γιατί προσφεύγουν τόσοι ἄνθρωποι σέ μιά χώρα, ἡ ὁποία ταλαιπωρεῖται ἀπό μιά πολυετῆ οἰκονομική κρίση μέ πολύ ὑψηλό δείκτη ἀνεργίας καί ἡ ὁποία δέν μπορεῖ νά θρέψη ἀξιοπρεπῶς οὔτε ὅλους τούς γηγενεῖς πολίτες της;*

• *Γιατί οἱ Μουσουλμᾶνοι δέν προσφεύγουν σέ γειτονικές τους ἰσλαμικές χῶρες;*

• *Γιατί ἐνῶ διώκονται καί κακοποιοῦνται ἀπό τούς ὁμοθρήσκους τους ἐπιμένουν σέ μιά θρησκεία, ἡ ὁποία ἀντί τῆς ἀγάπης κηρύττει καί ἐφαρμόζει τή βία;*

• *Γιατί ἐνῶ θεωροῦν τούς ἀθέους τῆς Δύσεως ὑπευθύνους γιά τήν κατάσταση στίς χῶρες τους, θέλουν νά προσφύγουν ἐκεῖ σέ ἀναζήτηση νέας πατρίδας;*

• *Γιατί ἐνῶ ὁ ἱερός πόλεμος κατευθύνεται ἐναντίον Χριστιανῶν, οἱ πρόσφυγες εἶναι κατά τήν συντριπτική πλειοψηφία Μουσουλμᾶνοι;*

• *Εἶναι πραγματικά ὅλοι ἀδικημένοι πρόσφυγες, ἤ γίνονται, εἴτε ἄθελά*

τους εἴτε ἐν γνώσει τους, ὄργανα γιά τόν ἐξισλαμισμό τῆς ἀθεϊστικῆς Εὐρώπης, ἄρα ἀντί γιά πρόσφυγες ἔποικοι;

Πολύ φοβᾶμαι, ὅτι δέν θά πάρουμε ἀπάντηση σ' αὐτές τίς ἐρωτήσεις.

Ἕνα πάντως εἶναι σαφές, ὅτι γιά τούς περισσοτέρους αὐτῶν τῶν προσφύγων ἡ Ἑλλάδα δέν ἀποτελεῖ στόχο τους, ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἕναν τρόπο νά ἔλθουν, ὅσο τό δυνατό ἀβρόχοις ποσίν, στήν Εὐρώπη. Τό ἴδιο σαφές εἶναι, ὅτι ἡ Ἑλλάδα θά τούς φορτωθῆ, ὅσο παραμένει μέλος τῆς ἐπαίσχυντης συμφωνίας τῆς Σέγκεν, καί μάλιστα θά τούς φορτωθῆ ἀπό δύο κατευθύνσεις, ἀπό τά νοτιοανατολικά καί ἀπό τά βορειοδυτικά, ἐπειδή ὡς ὑπεύθυνο μέρος θεωρεῖται ἡ χώρα εἰσόδου στή ζώνη τῆς Σέγκεν, μέ ἀποτέλεσμα οἱ ἄλλες χῶρες μέλη, σ' ὅσους πρόσφυγες δέν θά χορηγήσουν ἄσυλο, θά τούς στείλουν πίσω στό ὑπεύθυνο μέρος, ὅπως ἀναφέρεται στά ἄρθρα 33 καί 34 τῆς Συμφωνίας:

• *Ἄρθρο 33,1: Ὅταν ὁ αἰτῶν τό ἄσυλο, κατά τήν διάρκεια τῆς διαδικασίας παροχῆς ἀσύλου, βρίσκεται παρανόμως στό ἔδαφος ἑνός ἄλλου συμβαλλομένου μέρους, τό ὑπεύθυνο μέρος ὑποχρεοῦται νά τόν ἀναλάβη ἐκ νέου.*

• *Ἄρθρο 34,1: Τό ὑπεύθυνο συμβαλλόμενο μέρος ὑποχρεοῦται νά ἀναλάβη ἐκ νέου τόν ἀλλοδαπό, τοῦ ὁποίου ἡ αἴτηση παροχῆς ἀσύλου ἀπορρίφθηκε ὁριστικῶς, καί ὁ ὁποῖος μετέβη στό ἔδαφος ἄλλου συμβαλλομένου μέρους, χωρίς νά ἔχει ἄδεια διαμονῆς.*

Ἐπειδή τό διάστημα μέχρι τήν ἔγκριση ἤ ἀπόρριψη ἀσύλου καί τήν ἔκδοση ἀδείας διαμονῆς κυμαίνεται μεταξύ τριῶν καί ἕξι μηνῶν, καταλαβαίνουμε ὅτι μόνο ἡ ἄμεση ἐθελούσια ἀποχώρηση τῆς χώρας μας ἀπό τήν Συμφωνία τῆς Σέγκεν μπορεῖ νά ἀποτρέψη τήν ἐκ βορρᾶ ἐπιστροφή τῶν προσφύγων καί νά κάνη τήν χώρα λιγότερο ἐλκυστική γιά τούς ἐκ νότου πρόσφυγες. Οἱ ἀπειλές, πού ἀκούονται αὐτές τίς μέρες γιά ἀποκοπή τῆς Ἑλλάδος ἀπό τή Σέγκεν, μετά ἀπό δῆθεν διορία συμμορφώσεως τριῶν μηνῶν, πρῶτον δέν προβλέπεται ἀπό τήν ἐν λόγῳ συμφωνία, καί δεύτερον ἀφήνει τά χρονικά περιθώρια γία τήν ἀναμενόμενη ἐπιστροφή.

Μόνο μέ τήν ἄμεση ἐθελούσια ἀποχώρηση τῆς Ἑλλάδος ἀπό τήν συμφωνία τῆς Σέγκεν θά μειωθῆ ὁ ἀριθμός τῶν προσφύγων αὐτομάτως καί θά περιορισθῆ σέ κείνους πού πράγματι ἐπιλέγουν τήν Ἑλλάδα. Ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι ὄντως θά εἶναι μιά εὐκαιρία καί νά σοβαρευθοῦμε καί νά δείξουμε τά χριστιανικά καί φιλόξενα αἰσθήματά μας, καί νά ἀποκτήσωμε πρεσβευτές τῆς ἀληθοῦς πίστεως ἀνά τόν κόσμο.

π. Γεώργιος Χάας

Ὑποσημειώσεις:

[1] Ματθ. κη΄ 19-20. [2] Πράξ. 17, 21. [3] Α΄ Καθ. Πέτρου β΄ 12. [4] Πρακτικά Συνεδρίου, εἰσήγηση πρωτ. Ματθαίου Χάλαρη, σελ. 121-122. [5] πβλ. Ἀναστασίου, Ἀρχιεπισκόπου Τιράννων, Ἰσλάμ, Ἀθήνα 1975, σελ. 203. [6] Ἰσλάμ σελ. 209-210. [7] Ἔτσι εἶναι ἡ διατύπωση τῆς Συμφωνίας. [8] Ἡ Συμφωνία τῆς Σέγκεν, Ἐκδόσεις Τό Ποντίκι, Β΄ ἔκδοση, Ἰούνιος 1995, σελ. 41

Ὁ Μουσουλμάνος Δήμαρχος Μύκης ζήτησε νὰ μὴν ἐπιτραπεῖ στοὺς ἐκπαιδευτικούς της περιοχῆς ὁ ἑορτασμὸς τῶν Χριστουγέννων σύμφωνα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα!

ΓΝΩΡΙΖΕΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗ ΘΡΑΚΗ;

Ένα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα πολιτικὰ ἐγκλήματα ποὺ διαπράττονται κατ' ἐξακολούθηση στὴν Πατρίδα μας συντελεῖται ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια στὴν περιοχὴ τῆς Θράκης. Τὰ Ἑλληνικά(;) κόμματα στὸν βωμὸ τοῦ μικροσυμφέροντος καὶ τῆς ἀσύστολης ψηφοθηρίας, ἔχουν συμπεριλάβει στὶς λίστες τῶν ὑποψηφίων τους μουσουλμάνους πολιτικούς, ποὺ ἀποδεδειγμένα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν προάσπιση τῶν Τουρκικῶν συμφερόντων καὶ ὄχι τῶν Ἑλληνικῶν. Παρομοίως καὶ στὴν Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση ἔχουν παρεισφρήσει Τουρκόφιλοι μουσουλμάνοι, ποὺ συμμετέχοντας ἐνεργὰ διεκδικοῦν προνόμια ὑπὲρ τῆς μειονότητος καὶ σὲ βάρος τῶν Χριστιανῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΝΟΜΟΣ ΤΑΝΘΗΣ
ΔΗΜΟΣ ΜΥΚΗΣ

Τάχ. Δ/νση: Σμίνθη Ξάνθης
Τ.Κ.: 671 00
Τηλ. 2541 3 52300
Φαξ. 2541 3 52330

Σμίνθη 22/ 12 / 2015
Αριθ. Πρωτ.: - 25010 -

ΠΡΟΣ
ΠΙΝΑΚΑ ΑΠΟΔΕΚΤΩΝ

Θέμα : «Πρωτοχρονιάτικες γιορτές Αἱ Βασίλη σε Νηπιαγωγεία του Δήμου Μύκης»

Τις τελευταίες ημέρες και πριν από τις διακοπές των σχολείων για την Πρωτοχρονιά, πληροφορηθήκαμε από γονείς και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης ότι σε νηπιαγωγεία εντός της εδαφικής περιφέρειας του Δήμου Μύκης διοργανώθηκαν από κάποιους νηπιαγωγούς γιορτές για τους μαθητές ενόψει των Χριστουγέννων με «εμφάνιση» και του Αἱ Βασίλη.

Όπως καλά γνωρίζετε, ο Δήμος Μύκης αποτελείται από πολίτες αμιγώς μουσουλμάνους στο θρήσκευμα και οι επίσημες θρησκευτικές μας γιορτές είναι τα δύο Μπαϊράμια (Ραμαζάν Μπαϊράμ και Κουρμπάν Μπαϊράμ) και τα πέντε καντήλια. Σεβόμαστε τις θρησκευτικές γιορτές των χριστιανών συμπολιτών μας χωρίς όμως να συμμετέχουμε σε αυτές. Επίσης η θρησκεία μας απαγορεύει τη παρουσία και την επαφή μας με τον «Αἱ Βασίλη».

Για τους παραπάνω λόγους εκφράζουμε με έντονο τρόπο τη δυσαρέσκεια και την αντίθεσή μας σε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες διότι θίγουν την θρησκευτική μας ελευθερία, δεν συμβάλλουν στον αλληλοσεβασμό και σας ζητάμε όπως ενεργήσετε τα δέοντα ώστε να μην επαναληφθούν τέτοιες εκδηλώσεις σε σχολεία του Δήμου μας.

Όλες αυτές οι ενέργειες έρχονται να επιβεβαιώσουν την αναγκαιότητα του πάγιου αιτήματος της μειονότητας για την εφαρμογή της δίγλωσσης (ελληνικής και τουρκικής) εκπαίδευσης στα νηπιαγωγεία. Το αίτημα μας αυτό έχει κατατεθεί σύμφωνα με την υπ' αριθμ 30/28-01-2015 Απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου Μύκης, την οποία έχουμε αποστείλει στον Δ/ντή ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΞΑΝΘΗΣ.

Ελπίζουμε ότι θα παρέμβετε άμεσα για την αντιμετώπιση του ζητήματος αυτού με σκοπό να μην επαναληφθεί και προς αποφυγή περαιτέρω αντιδράσεων από τους συνδημότες μας.

Είμαστε στην διάθεση σας για κάθε πρόσθετη πληροφορία και διευκρίνιση.

Ο Δήμαρχος Μύκης

ΚΑΠΖΑ ΤΖΕΜΗΛ

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περίπτωση τοῦ μουσουλμάνου Δημάρχου Μύκης, Τζεμὴλ Καπζά, ποὺ τὰ Χριστούγεννα προκάλεσε μὲ τὴν συμπεριφορά του ἀποστέλλοντας μία ἀνεπίτρεπτη ἐπιστολὴ στὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, στοὺς βουλευτὲς τῆς Ξάνθης, στὴν Περιφερειακὴ Διεύθυνση Ἐκπαίδευσης ΑΜΘ καὶ στὴν Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης Ξάνθης, **ζητῶντας νὰ μὴν ἐπιτραπεῖ στοὺς ἐκπαιδευτικούς τῆς περιοχῆς ὁ ἑορτασμὸς τῶν Χριστουγέννων σύμφωνα μὲ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθιμα** γιατί, ὅπως ἀπείλησε στὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς του, θὰ ἀντιδράσουν οἱ μουσουλμάνοι τῆς περιοχῆς.

«Τὶς τελευταῖες ἡμέρες καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς διακοπὲς τῶν σχολείων γιὰ τὴν Πρωτοχρονιά, πληροφορηθήκαμε ἀπὸ γονεῖς καὶ τὰ μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης ὅτι σὲ νηπιαγωγεῖα ἐντός τῆς ἐδαφικῆς περιφέρειας τοῦ Δήμου Μύκης διοργανώθηκαν ἀπὸ κάποιους νηπιαγωγοὺς γιορτὲς γιὰ τοὺς μαθητές, ἐν ὄψει τῶν Χριστουγέννων μὲ "ἐμφάνιση" καὶ τοῦ Ἅη Βασίλη.

Ὅπως καλὰ γνωρίζετε ὁ Δῆμος Μύκης ἀποτελεῖται ἀπὸ πολῖτες ἀμιγῶς μουσουλμάνους στὸ θρήσκευμα καὶ οἱ ἐπίσημες θρησκευτικές μας γιορτὲς εἶναι τὰ δύο μπαϊράμια καὶ τὰ πέντε καντήλια. Σεβόμαστε τὶς θρησκευτικὲς γιορτὲς τῶν συμπο-

λιτῶν μας χωρὶς ὅμως νὰ συμμετέχουμε σὲ αὐτές. Ἐπίσης ἡ θρησκεία μας ἀπαγορεύει τὴν παρουσία καὶ τὴν ἐπαφή μας μὲ τὸν "Ἅη Βασίλη".

Γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους ἐκφράζουμε μὲ ἔντονο τρόπο τὴ δυσαρέσκεια καὶ τὴν ἀντίθεσή μας σὲ τέτοιου εἴδους πρωτοβουλίες διότι θίγουν τὴν θρησκευτική μας ἐλευθερία, δὲν συμβάλλουν στὸν ἀλληλοσεβασμὸ καὶ σᾶς ζητᾶμε ὅπως ἐνεργήσετε τὰ δέοντα, ὥστε νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν τέτοιες ἐκδηλώσεις σὲ σχολεῖα τοῦ Δήμου μας.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐνέργειες ἔρχονται νὰ ἐπιβεβαιώσουν τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ πάγιου αἰτήματος τῆς μειονότητας γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς δίγλωσσης ἐκπαίδευσης στὰ νηπιαγωγεῖα. Τὸ αἴτημά μας αὐτὸ ἔχει κατατεθεῖ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, τὴν ὁποία ἔχουμε ἀποστείλει στὸ Διευθυντὴ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΞΑΝΘΗΣ.

Ἐλπίζουμε ὅτι θὰ παρέμβετε ἄμεσα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος αὐτοῦ μὲ σκοπὸ νὰ μὴν ἐπαναληφθεῖ καὶ πρὸς ἀποφυγὴ περαιτέρω ἀντιδράσεων ἀπὸ τοὺς συνδημότες μας»!

Ὁ συγκεκριμένος δήμαρχος ἔχει προϊστορία στὴν περιοχή. Δημοσιογράφος καὶ πρόεδρος τῆς Κίνησης Πολιτῶν στὴν περιοχὴ τῆς Ξάνθης (τοῦ κατὰ τὰ λοιπὰ "αὐθόρμητου" κινήματος ποὺ "ὑπερασπίζεται" τὸ δίκαιο τῆς χώρας μας), ἀναρριχήθηκε στὸ ἀξίωμα τοῦ δημάρχου Μύκης μετὰ τὶς νομαρχιακὲς καὶ τὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τῆς 18ης καὶ τῆς 25ης Μαΐου τοῦ 2014.

Τὸ ἀκόμα χειρότερο εἶναι τὸ ὅτι στὸν Δῆμο Μύκης καὶ ὁ προηγούμενος δήμαρχος, Μουσταφὰ Τσουκάλ, ἦταν μουσουλμάνος, ὅπως, ἐπίσης, καὶ οἱ ἄλλοι δύο συνδιεκδικητὲς τῆς δημαρχίας, Μουσταφά Ἀγκά καὶ Ριντβάν Ντελὴ Χουσεΐν. Δὲν εἶναι ὁ μόνος δῆμος στὴν περιοχή, ποὺ διεκδικήθηκε ὄχι ἀπὸ ἕναν, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ ἀπὸ μουσουλμάνους! Τὸ ἴδιο συνέβη στὸν δῆμο Ἀρριανῶν μὲ τοὺς Ἰμπραὴμ Σερίφ, Σααντετὶν Χουσεΐν καὶ Ριντβάν Ἀχμέτ, ἀλλὰ καὶ στὸν δῆμο Ἰάσμου μὲ τοὺς Ἰσμὲτ Καντί, Ἐρντογάν Σαΐτ καὶ Μπιλγκὲ Φιρχάτ.

Δυστυχῶς, τὸ κακὸ δὲν σταματάει ἐδῶ. Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 2010 ὅταν ἡ Σιμπὲλ Μουσταφάογλου, πρώην στέλεχος τοῦ ΠΑΣΟΚ, εἶχε διεκδικήσει ὡς ἐπικεφαλῆς ἀνεξάρτητου μειονοτικοῦ συνδυασμοῦ τὸν Δῆμο Κομοτηνῆς καὶ εἶχε νικήσει τὸν πρῶτο γύρο μὲ ἄνεση; Ἡ κυρία αὐτή, μεταξὺ ἄλλων, τόνιζε ἐπανειλημμένως ὅτι «ἡ ψῆφος τοῦ Τούρκου πρέπει νὰ πάει στὸν Τουρκικὸ συνδυασμό», ἐνῶ ὁ ὑποψήφιος μὲ τὸν συνδυασμό της στὴν περιοχή, Ἀλὶ Χασάν, ἔλεγε πὼς «ἐμεῖς εἴμαστε παιδιὰ τῶν Ὀθωμανῶν». Ἡ Μουσταφάογλου ἀναφερόμενη, τότε, στὴν οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς περιοχῆς ἔλεγε: «Πρέπει πλέον νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τὴ φτώχεια, νὰ ὑπάρξουν δουλειὲς γιὰ τοὺς νέους καὶ τὰ παιδιά μας. *Αὐτὸ τὸ κράτος καὶ αὐτὴ ἡ κυβέρνηση, αὐτὸ τὸ ἔθνος δὲν μποροῦν νὰ τὰ κάνουν αὐτά. Αὐτὴ ἡ χώρα εἶναι μπατιρισμένη. Ἐμεῖς θὰ φέρουμε βοήθεια ἀπὸ τὴν Τουρκία, θὰ ἀνοίξουν βιομηχανίες ἐδῶ καὶ θὰ ὑπάρξουν δουλειὲς γιὰ τοὺς νέους*». Ἐπίσης ἰσχυριζόταν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς περιοχῆς **πρέπει νὰ διδαχθοῦν τὴ θρησκεία καὶ τὶς**

γιορτές τους, ὥστε σὲ δέκα χρόνια νὰ μποροῦν νὰ λένε *«εἴμαστε Τοῦρκοι»*. Ἡ ἀντιδήμαρχος, πλέον, Κομοτηνῆς ἐπανέφερε τὸν Ἰούνιο τοῦ 2015 τὸ θέμα τῆς δημιουργίας Τζαμιοῦ μέσα στὸ νοσοκομεῖο Κομοτηνῆς, ὑποβάλλοντας μάλιστα ἐπίσημα τὸ σχετικὸ αἴτημα στὸν διοικητὴ τοῦ νοσοκομείου Κομοτηνῆς τὸν περασμένο Μάρτιο. Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια, τὸ νοσοκομεῖο Ἀλεξανδρούπολης ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρὸ παράδειγμα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση, καθὼς ἀπὸ τὸ 2013 ὑπάρχει ἐντὸς τοῦ νοσοκομείου εἰδικὰ διαμορφωμένος χῶρος προσευχῆς γιὰ τοὺς μουσουλμάνους.

Ἡ μειονότητα δὲν ὑστερεῖ οὔτε σὲ ὅτι ἀφορᾶ στὴν παρουσία της στὸ Ἑλληνικὸ κοινοβούλιο. Ποιὸς δὲν θυμᾶται τὸν Ἀχμὲτ Σαδίκ, τὸν Ἀχμὲτ Ἰλχάν, τὸν Ἀχμὲτ Χατζησμάν καὶ τὸν Αἰχάν Καρὰ Γιουσοὺφ ἀπὸ τὴν Ροδόπη, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀχμὲτ Φαήκογλου, τὸν Τετσὶν Μανατζὴ καὶ τὸν Χουσεΐν Ζειμπὲκ ἀπὸ τὴν Ξάνθη; Ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει γράψει (ἢ ἀκόμα γράφει) τὴν δική του "ἱστορία" στὴν Ἑλληνικὴ πολιτικὴ σκηνὴ καὶ ἔχει προσθέσει τὸ δικό του λιθαράκι στὸ "τεῖχος" ποὺ πρόκειται νὰ ὑψωθεῖ στὴν Θράκη. Σήμερα ἡ μειονότητα τῆς Θράκης ἐκπροσωπεῖται ἀπὸ τέσσερις (4) βουλευτές–γυρολόγους, ποὺ ἔχουν ὡς ἀποστολὴ τὴν διασφάλιση τῶν Τουρκικῶν συμφερόντων στὴν περιοχή.

1. Ὁ Ἀχμὲτ Ἰλχάν ἔχει περάσει σχεδὸν ἀπὸ ὅλα τα κόμματα τοῦ κοινοβουλίου. Ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Νέα Δημοκρατία τὸ 2004 ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τὸ 2009, μετακινήθηκε στὴν Δημοκρατικὴ Συμμαχία ἀπὸ τὸ 2009 μέχρι τὸ 2012, βρέθηκε ἐντελῶς ἀντίθετα στὴν Δημοκρατικὴ Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ 2012 μέχρι τὸ 2015 καὶ κατέληξε στὸ Ποτάμι ἀπὸ τὸ 2015 μέχρι σήμερα. Ὡστόσο, παραμένει ἀμετακίνητος ὑποστηρικτὴς τῶν μειονοτικῶν συμφερόντων ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια.

2. Ὁ Μουσταφὰ Μουσταφὰ τὸ 1981 ἦταν ὑποψήφιος βουλευτὴς μὲ τὸ ΚΚΕ. Στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1989-90 καὶ τοῦ 1993, καθὼς καὶ στὶς νομαρχιακὲς τοῦ 1994 καὶ τοῦ 1998 ἦταν ὑποψήφιος μὲ τὸν Συνασπισμό. Στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1996 εἶχε ἐκλεγεῖ βουλευτὴς μὲ τὸν Συνασπισμὸ καὶ ἔγινε ὁ πρῶτος ἀριστερὸς βουλευτὴς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν Μουσουλμανικὴ μειονότητα τῆς Θράκης. Στὶς ἐκλογὲς τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 2015 ἐκλέχτηκε μὲ 18.429 σταυροὺς πρῶτος σὲ σταυροὺς βουλευτὴς Ροδόπης μὲ τὸν ΣΥΡΙΖΑ.

3. Ὁ Ζεϊμπὲκ Χουσεΐν ἐξελέγη βουλευτὴς στὴν περιφέρεια Ξάνθης τὸ 2012 μὲ τὸν Συνασπισμὸ Ριζοσπαστικῆς Ἀριστερᾶς-Ἑνωτικὸ Κοινωνικὸ Μέτωπο. Συμμετέχει στὶς κοινοβουλευτικὲς ὁμάδες τοῦ ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ γιὰ ζητήματα Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης καὶ Τροφίμων, Ἀνάπτυξης καὶ Ἀνταγωνιστικότητας, Ὑποδομῶν, Μεταφορῶν καὶ Δικτύων. Ἦταν ὑποψήφιος μὲ τὸν ΣΥΡΙΖΑ στὶς βουλευτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 2009 στὸν νομὸ Ξάνθης καθὼς καὶ ὑποψήφιος ἀντιπεριφερειάρχης στὶς ἐκλογὲς τοπικῆς αὐτοδιοίκησης τοῦ 2010. Ἡ δραστηριότητά του δὲν σταματάει ἐδῶ. Εἶναι ἀντιπρόεδρος τοῦ Συνεταιρισμοῦ Φαρμακοποιῶν Ξάνθης (ΣΥΦΑΞ), ἔχει διατελέσει πρόεδρος τῆς σχολικῆς ἐφορίας τοῦ 1ου Μειονοτικοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ξάνθης καὶ εἶναι μέλος τοῦ σώματος ἐθελοντῶν Σαμαρειτῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Ξάνθης.

4. Ὁ Ἀϊχὰν Μεμὲτ Καρὰ Γιουσούφ, εἶναι βουλευτὴς Ροδόπης μὲ τὸν ΣΥΡΙΖΑ.

Στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε συνηθίσει νὰ ἀνεχόμαστε καὶ νὰ ἀποδεχόμαστε κάθε πολιτικὸ ἔγκλημα ἀνεξαρτήτως τῆς σοβαρότητός του. Στὴν περίπτωση τῆς Θράκης, ὅμως, τὰ πράγματα εἶναι πολὺ διαφορετικά. Ἐὰν δὲν λάβουμε ἔγκαιρα τὰ μέτρα μας, θὰ θρηνήσουμε τόσο θύματα, ὅσο καὶ ἀπώλεια ἐδαφῶν, ὅπως κάποτε στὴν μαρτυρική μας Μεγαλόνησο, τὴν Κύπρο.

Καὶ ἕνα τελευταῖο ἐρώτημα, ποὺ θὰ ἤθελα νὰ ἀπευθύνω στὸν Ἱερὸ Κλῆρο τῆς Πατρίδος μας. Τελικὰ στὴν Ἑλλάδα ἔχουν οἱ πάντες δικαίωμα–ὑποχρέωση νὰ συμμετέχουν ἐνεργὰ στὰ κοινά, ἐκτὸς τῶν Χριστιανῶν; Ἂν ναί, τότε, γιατί διαμαρτύρεσθε γιὰ τὸν ἀποχριστιανισμὸ τῆς Πατρίδος μας; Ἂν ὄχι, τότε, γιατί δὲν στηρίζετε τὴν μοναδικὴ πολιτικὴ κίνηση ποὺ θέτει τὴν Ἐκκλησία ὡς τὴν ψυχὴ τοῦ Ἔθνους;

Μανώλης Β. Βολουδάκης

Ὑπάρχουν πνευματικὰ ἰσοδύναμα;

Στὰ χρόνια της παιδικῆς μας ἀθωότητας τὰ μόνα ἰσοδύναμα ποὺ γνωρίζαμε καὶ μᾶς ἀπασχολοῦσαν ἦταν τὰ ἰσοδύναμα κλάσματα στὴν ἀριθμητική. Τὰ πράγματα ἐκεῖ ἦσαν καὶ εἶναι ἁπλᾶ: πολλαπλασιάζουμε τὰ κλάσματα χιαστὶ καὶ ἂν τὰ χιαστὶ γινόμενα ποὺ θὰ δώσουν εἶναι ἴσα, τότε εἶναι ἰσοδύναμα, δηλ. ἐκφράζουν τὴν ἴδια ποσότητα. Τὰ χρόνια πέρασαν, πολλὲς γνώσεις καταγράφηκαν στὸν «σκληρό» μας δίσκο, ἄλλες ξεχάστηκαν, ἡ ἀθωότητα -ἀτομικὴ καὶ συλλογικὴ- χάθηκε, τὰ ἰσοδύναμα ὅμως ἐνέσκηψαν στὶς μέρες μας μὲ ἄλλη μορφή, ὡς ἰσοδύναμα μέτρα. Ἀπὸ τὴν «κρίση» καὶ μετὰ ἔχουμε κατακλειστεῖ ἀπὸ ἕνα πλῆθος οἰκονομικῶν ὅρων μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἐξοικειωθοῦμε, νὰ τοὺς ἀπομνημονεύσουμε καὶ νὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ἐμπεδώσουμε. Μέχρι τὴ δημιουργία νέων. Τὰ ἰσοδύναμα μέτρα, ἢ ἁπλῶς ἰσοδύναμα, ἐμφανίζονται ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ συχνότατα στὴν εἰδησεογραφία καὶ ἀποτελοῦν τὸ... κοινὸ καλλιτεχνικὸ ψευδώνυμο κάθε νέου φόρου. Αὐτὸ δηλ. ποὺ ὁ λαὸς ὀνομάζει ἀκόμη πιὸ ἁπλᾶ: χαράτσι. Σκοπός τους νὰ φέρουν στὸ κράτος ἔσοδα καὶ νὰ ἀντισταθμίσουν τὸ ἔλλειμμα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ φόρους ποὺ καταργήθηκαν ἢ δὲν πρόλαβαν νὰ ἐφαρμοστοῦν, λόγῳ πίεσης τῆς κοινῆς γνώμης. Αὐτὸς εἶναι ἕνας σύντομος ὁρισμός, ἡ θεωρία. Μετὰ ἔρχεται μιὰ ἐπίσκεψη σὲ ἕναν ἐπαγγελματία, τὸν φίλο οἰνοπαραγωγὸ π.χ. γιὰ τὸ κρασάκι τῶν ἑπόμενων μηνῶν, καὶ μαθαίνεις καὶ στὴν πράξη γιὰ τὰ ἰσοδύναμα: 20 λεπτὰ ἐπὶ πλέον σὲ κάθε λίτρο κρασιοῦ ποὺ παράγεται στὴν Ἑλλάδα γιὰ νὰ ἀντισταθμιστεῖ τὸ ἔλλειμμα ἀπὸ τὸν ΦΠΑ 23% στὰ δίδακτρα τῶν ἰδιωτικῶν σχολείων, ποὺ δὲν ἐφαρμόστηκε τελικά. Τὸ ἄρθρο μας δὲν εἶναι οἰκονομικό. Οἱ ἀναλύσεις καὶ τὰ συμπεράσματα εἶναι ἁρμοδιότητα τῶν οἰκονομολόγων. Δὲν μποροῦμε, ὅμως, νὰ παραβλέψουμε τὴν ἀγωνία τοῦ συγκεκριμένου ἀνθρώπου γιὰ τὸ ἐμπόρευμά του ποὺ δὲν θὰ εἶναι πιὰ ἀνταγωνιστικό. Καὶ ἡ πορεία μιᾶς ἀκόμη ἐπιχεί-

ρησης καθίσταται ἀβέβαιη. Τυχαῖο; Ἀλλὰ εἴπαμε καὶ παραπάνω, τὸ ἄρθρο δὲν εἶναι οἰκονομικό.

Τὸ ἐρώτημα τὸ δικό μας εἶναι: ὑπάρχουν πνευματικὰ ἰσοδύναμα; (χωρὶς τὴ λέξη μέτρα, οὐσιαστικοποιημένο ἐπίθετο, ὅπως μαθαίναμε κάποτε ἀπὸ τοὺς φιλολόγους μας). Οἱ ἀφορμὲς γιὰ τὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἦσαν ἀρκετές. Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, κάποια ἄρθρα ποὺ συναντᾶ κανεὶς τόσο σὲ ἔντυπα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, ὅσο καὶ στὸν ἠλεκτρονικὸ χῶρο, γραμμένα ἀπὸ θεολόγους ἢ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα καὶ ὅπου ἡ ἀναφορὰ σὲ Ἁγίους γίνεται σκόπιμα χωρὶς τὴ συγκεκριμένη λέξη. Ἰδιαίτερα σὲ Ἁγίους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἔχουν διευκρινίσει ὅτι οἱ κακοδοξίες τῆς Δύσης εἶναι αἱρέσει. Ὁ «Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός», ὁ «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» κλπ. Στὴ συνέχεια, ἄλλη ἀφορμή, ἦσαν ἄρθρα, ὁμιλίες ἢ συνεντεύξεις τῶν ἴδιων ἢ ἄλλων προσώπων μὲ θεολογικὴ κατάρτιση ποὺ ὀνομάζουν τὶς ξεκάθαρες αὐτὲς θέσεις τῶν Ἁγίων, οἱ ὁποῖες ἔχουν γίνει ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς φανατικὲς ἢ φονταμενταλιστικές. Οἱ περισσότεροι δὲν μιλοῦν ξεκάθαρα γιὰ τοὺς Ἁγίους, ἀλλὰ μὲ τὶς περιγραφές τους, «φωτογραφίζουν» καὶ τοὺς Ἁγίους αὐτούς. Τέλος ἡ ἰδιαίτερη χρονικὴ στιγμή. Σὲ λίγες μέρες –στὶς 6 Φεβρουαρίου– θὰ γιορτάσουμε ἕναν μεγάλο Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν Μέγα Φώτιο, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ προστάτης Ἅγιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ κάποιες μέρες –στὶς 19 Ἰανουαρίου– γιορτάσαμε ἕναν ἐξίσου μέγα στύλο τῆς Ὀρθοδοξίας, τὸν Ἅγιο Μᾶρκο ἐπίσκοπο Ἐφέσου, τὸν Εὐγενικό. Πολύπλευρες προσωπικότητες καὶ οἱ δύο, ἔδωσαν μεγάλες μάχες γιὰ τὴ διατήρηση τῆς Ὀρθοδοξίας χωρὶς παραχαράξεις.

Ὁ Ἅγιος Φώτιος, ὁ ὁποῖος ὀνομάστηκε Μέγας καὶ Ἰσαπόστολος, λάμπρυνε τὸν πατριαρχικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὰ τέλη τοῦ 9ου αἰῶνα μὲ τὴν πολυμάθεια, τὸ ἔργο του-θεολογικό, ποιμαντικό, ἱεραποστολικό, φιλανθρωπικὸ- καὶ τὸ ἦθος του. Ἀγωνίστηκε ἐναντίον τῶν αἱρέσεων τῆς ἐποχῆς του σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Κατεδίκασε τὴν ἀλλοίωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης μὲ τὴν προσθήκη τοῦ γνωστοῦ filioque ἀφήνοντάς μας καὶ σύγγραμμα γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ μὲ τὸν τίτλο: «Περὶ τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μυσταγωγίας». Ἀρνήθηκε τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, πρώιμες τότε καὶ ἴσως κάπως συσκιασμένες, γιὰ παπικὸ πρωτεῖο καὶ ἀπέτρεψε τὴν ἔγγραφη κατοχύρωσή του.

Ἔξη αἰῶνες μετά, λίγα χρόνια πρὶν τὴν πτώση τῆς Πόλης, ἡ Ὀρθοδοξία χρειάζεται ἕναν «Ἄτλαντα» γιὰ νὰ μείνει ἀκέραια καὶ ἐλεύθερη. Καὶ τὸν βρίσκει στὸ πρόσωπο τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἐπισκόπου Ἐφέσου: «Κρατεῖ μὲν Ἄτλας μυθικῶς ὤμοις πόλον, κρατεῖ δ' ἀληθῶς Μᾶρκος Ὀρθοδοξίαν». Εἶναι ὁ ἐπίσκοπος αὐτός, ὁ ὁποῖος στὴ σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-39) γιὰ τὴν ἕνωση τῶν Ἐκκλησιῶν, (ἡ ἕνωση ὡς... προαπαιτούμενο γιὰ νὰ στείλει ἡ Δύση στρατιωτικὴ βοήθεια στὴν Βασιλεύουσα) κράτησε στοὺς ὤμους του τὸ βάρος τῶν διαπραγματεύσεων τῆς Ὀρθόδοξης ἀποστολῆς καὶ ,μόνος αὐτός, ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψει τὸν ὅρο τῆς ψευδοενώσεως. Ἦταν ὅμως ἀρκετὸς γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὴν ἐκφράγκευση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, τοὐλάχιστον μέχρι σήμερα...

Καὶ τὸ ἐρώτημά μας ἐπαναλαμβάνεται πιὸ συγκεκριμένα: ὅταν «παρακάμπτονται» οἱ Ἅγιοι, ἢ ἔστω κάποιοι Ἅγιοι, τῶν ὁποίων ἡ ζωή, τὸ ἔργο, ἡ διδασκαλία ἔχουν ἀναγνωριστεῖ ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μέχρι σήμερα, ποιὰ εἶναι τὰ πνευματικά μας ἰσοδύναμα; Ὅταν ἀμφισβητοῦνται Ἅγιοι, τῶν ὁποίων ἡ Ἁγιότητα ἔχει ἐπικυρωθεῖ ἀπὸ Οἰκ. Συνόδους (π.χ. ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος ἀπὸ τὴν Ε΄ Οἰκ. Σύνοδο), τότε ποιὸς ἢ ποιοὶ ἀντισταθμίζουν τὸ ἔλλειμμα τοῦ κριτηρίου τῆς Ἐκκλησίας; Μήπως κάποιος Πατριάρχης, Οἰκουμενικὸς ἢ μή; Ἐὰν πιστεύουμε ὅτι ἕνα πρόσωπο, λόγῳ συγκεκριμένης θέσης, κατέχει de facto τὴν ἀλήθεια, τότε ἔχουμε ἀρχίσει νὰ μοιάζουμε στοὺς παπικούς. Στὸν χῶρο δηλ. αὐτὸν ποὺ μὲ τὶς κακοδοξίες του, ἔχει ὁδηγήσει τοὺς τελευταίους αἰῶνες ἑκατομμύρια ἀνθρώπων στὴν ἀθεΐα. Μήπως πιστεύουμε ὅτι τὸ κριτήριο εἶναι κάποιοι θεολόγοι, κάποιοι Ἱερεῖς ἢ Ἐπίσκοποι ἢ μήπως ἀκόμη καὶ ἐμεῖς; Τότε ἔχουμε γίνει ἤδη Προτεστάντες. Καὶ οἱ Προτεστάντες, στὸ θέμα αὐτὸ εἶναι τουλάχιστον εἰλικρινεῖς. Δὲν πιστεύουν στοὺς ἁγίους, τοὺς ἔχουν διώξει ἀπὸ τὴν ζωή τους καὶ ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθεια μόνοι, χωρὶς τὴ σωτήρια χειραγωγία τους, στὰ σκοτάδια καὶ ἀδιέξοδα ποὺ οἱ ἴδιοι δημιούργησαν. Ἐμεῖς ὅμως τοὺς τιμοῦμε, πολλὲς φορὲς καὶ πανηγυρικά, καὶ μετὰ τοὺς ἀμφισβητοῦμε ἢ τοὺς καταργοῦμε στὴν πράξη. Προκλητικὰ συνειδητὴ ὑποκρισία ἢ «ἁπλᾶ» σχιζοφρένεια; Μᾶλλον, ὅμως, οἱ ὅροι ταυτίζονται... Ὅταν θεωροῦνται φανατικοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπισαν διώξεις καὶ ἐξορίες μὲ ὑπομονὴ καὶ νηφαλιότητα ὅπως οἱ ἀνωτέρω δύο Ἅγιοι, ποιοὶ ἄραγε θεωροῦνται ἄνθρωποι ἀγάπης;

Γνωρίζουμε ὅτι ξεκάθαρες ἀπαντήσεις δὲν δίνονται στὰ ἐρωτήματα αὐτὰ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τὰ προκαλοῦν. Κατὰ κανόνα εἶναι διπλωματικές, γιὰ νὰ περιπλέκουν καὶ ὄχι γιὰ νὰ οἰκοδομοῦν. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ "ἀπαραμόρφωτη" Ἐκκλησία κατὰ τὸν Φώτη Κόντογλου, ἔχει τὸ κριτήριό της γιὰ τὴν ἀλήθεια, γιατί αὐτὸ εἶναι τὸ ζητούμενο. Οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε οἱ πολλοί, οὔτε ὁ καθένας ἀπό μᾶς, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοὺς Ἀποστολικοὺς χρόνους μέχρι σήμερα. Κάθε νέος Ἅγιος ποὺ ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὴ συνείδηση τοῦ πληρώματος ἔχει συμπεριλάβει στὴ ζωή του, μὲ τὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά του, ὅλη τὴν Ἐκκλησία μὲ τὴ δογματικὴ καὶ τοὺς Ἁγίους της. Εἴτε προέρχεται ἀπὸ τόπο κοντινό, ὅπως ὁ Ὅσιος Πορφύριος ἢ ὁ Ὅσιος Παΐσιος, εἴτε ἀπὸ πιὸ μακρινὸ ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς.

Τὰ οἰκονομικὰ ἰσοδύναμα εἶναι συνήθως ἐπιτυχημένα, διότι σκοπός τους εἶναι νὰ συγκεντρωθοῦν χρήματα στὰ δημόσια ταμεῖα καὶ αὐτὴ τὴν τέχνη τὴ γνωρίζουν πολὺ καλὰ ὅλοι οἱ κυβερνῶντες. Πνευματικὰ ἰσοδύναμα ποὺ θὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς Ἁγίους μας, ἢ τὴν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας μας, δὲν ὑπάρχουν. Καὶ δὲν μᾶς χρειάζονται. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς χρειάζεται εἶναι νὰ ἀναδειχθοῦν πνευματικοὶ Πατέρες ποὺ θὰ ἔχουν συντονίσει τὴ σκέψη τους καὶ τὴ ζωή τους στὴ σκέψη καὶ τὴ ζωὴ ὅλων αὐτῶν τῶν Ἁγίων καὶ θὰ ποῦν, ὅταν χρειαστεῖ, τὸ «Στῶμεν καλῶς», γιὰ νὰ παραμείνει ἀλώβητη ἡ ἀλήθεια. Γιὰ τὸ καλὸ ΟΛΩΝ.

Εὐανθία Κωλέττη
Θεολόγος

Μείωση πληθυσμοῦ
γιὰ νὰ καλοπερνοῦν οἱ παγκόσμιες ἐλίτ!

Ὅταν υἱοθετήθηκε τὸ 1948 ἀπὸ τὴ Γενικὴ Συνέλευση τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν ἡ Οἰκουμενικὴ Διακήρυξη τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ διεθνὴς κοινότητα φάνηκε ἀποφασισμένη νὰ ἀποτρέψει μιὰ ὁποιαδήποτε ἐπανάληψη τῆς φρίκης ποὺ μόλις προηγουμένως εἶχε ζήσει μὲ τὰ γεγονότα τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Στόχος ἦταν νὰ ἐξασφαλιστοῦν μὲ τὸν πιὸ ἀποτελεσματικὸ τρόπο τὰ δικαιώματα τῆς κάθε ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Διότι ἡ παραγνώριση καὶ περιφρόνηση αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων εἶχε ὁδηγήσει σὲ μιὰ κτηνωδία πρωτοφανῆ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία καὶ σὲ ἀπερίγραπτες πράξεις βαρβαρότητας. Βάση αὐτῆς τῆς διακήρυξης ἦταν ἡ συμφωνία ἀνάμεσα στὰ ἔθνη, ὅτι ὑπάρχουν πανανθρώπινα δικαιώματα μὲ γενικὸ κύρος καὶ ἰσχὺ ποὺ πρέπει νὰ ἐγγυῶνται σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ γεννιοῦνται ἐλεύθεροι καὶ ἴσοι μεταξύ τους (ἄρθ. 1), ὅπως τὸ δικαίωμα στὴ ζωή, στὴν ἐλευθερία, στὴν προσωπική του ἀσφάλεια (ἄρθ. 3), στὴν ἰσότητα ἀπέναντι στὸ νόμο (ἄρθ. 7), τὸ δικαίωμα στὸν γάμο καὶ στὴν οἰκογένεια ὡς φυσικὸ κύτταρο τῆς κοινωνίας (ἄρθ. 16) κ.α.

Λίγες δεκαετίες ἀργότερα αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη (ΟΗΕ), ποδοπατῶντας τὴν Οἰκουμενικὴ Διακήρυξη τῶν Δικαιωμάτων τῶν Ἀνθρώπων, πρωτοστατοῦν σὲ μία παγκόσμια προσπάθεια μείωσης τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς[1] μὲ προγράμματα ἐκτρώσεων καὶ στειρώσεων. Βασικὸ ὄργανο τοῦ ΟΗΕ στὰ προγράμματα αὐτὰ ἦταν τὸ Ταμεῖο τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὸν Πληθυσμὸ - United Nations Population Fund (UNFPA). Σὲ συνεργασία π.χ. μὲ τὸν Δικτάτορα τοῦ Περοῦ Alberto Fujimori τὸ UNFPA εἶχε προβεῖ σὲ στείρωση περίπου 300.000 φτωχῶν γυναικῶν στὸ Περοὺ χωρὶς νὰ συμφωνήσουν καὶ συχνὰ ἀκόμα καὶ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν. Ἐπίσης τὸ UNFPA συμμετεῖχε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἑνὸς παιδιοῦ στὴν Κίνα ἀπὸ τὸ 1979. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1983 ἀπονεμήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ «Βραβεῖο Πληθυσμοῦ» τοῦ ΟΗΕ. Ὁ Ὑπουργὸς Ὑγείας τῆς Κίνας καὶ διευθυντὴς τῆς ἐπιτροπῆς Οἰκογενειακοῦ Προγραμματισμοῦ Qian Xinzhong τιμήθηκε μὲ τὸ βραβεῖο, ἐπειδὴ τὸ Πεκίνο κατάφερε νὰ μειώσει τὴν αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ στὸ 1,4 % - ὁ ΟΗΕ, φυσικά, δὲν ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὶς ἀπάνθρωπες μεθόδους κατὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ ἑνὸς παιδιοῦ[2].

Ἐμπνευστὴς τῆς προσπάθειας γιὰ τὴ μείωση τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ ὑπῆρξαν οἱ ΗΠΑ, ποὺ εἶναι ἡ ἰσχυρότερη δύναμη στὸν ΟΗΕ. Ἀσπάσθηκαν πλήρως τὴν ἰδεολογία ποὺ ἐξέφρασε ὁ ἀγγλικανὸς πάστορας καὶ καθηγητὴς Πολιτικῆς Οἰκονομίας Thomas Robert Malthus (1766 – 1834), ὁ ὁποῖος στὸν «πληθυσμιακὸ νόμο» ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1798 διατύπωσε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ περιορισμοῦ τοῦ παγκοσμίου

πληθυσμοῦ. Οἱ ἐκτιμήσεις του γιὰ τὴν ἐκθετικὴ αὔξηση τοῦ πληθυσμοῦ (2-4-8-16 κ.λπ.) καὶ τὴν ἀριθμητικὴ αὔξηση παραγωγῆς τροφίμων (1-2-3-4 κ.λπ.) μὲ βάση τὶς ὁποῖες ἔθεσε τὴν ἀπόλυτη ἀνάγκη τοῦ περιορισμοῦ τῶν γεννήσεων ἦταν ἐντελῶς λανθασμένες. Ἀλλὰ ἡ ἰδεολογική του τοποθέτηση παρέμεινε. Συμπυκνώνεται στὴν ἀκόλουθη πρόταση: Ἄνθρωποι ποὺ λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τους θὰ μποροῦσαν νὰ ἀπειλήσουν τὴν εὐημερία καὶ ἐξουσία τῆς κυρίαρχης τάξης εἶναι παράσιτα καὶ πρέπει νὰ ἐξουδετερώνονται. Τὴ σκυτάλη ἀπὸ τὸν Malthus στὶς ΗΠΑ παίρνει ἡ Margret Sanger (1879-1966), ἡ ὁποία δημιουργῶντας ἕνα κίνημα εὐγονικῆς προπαγανδίζει καὶ ἀπαιτεῖ ἀρχικὰ στὶς ΗΠΑ, ἀλλὰ ἀργότερα καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ Ἀσία, τὴ νομιμοποίηση τῆς ἀντισύλληψης, στείρωσης καὶ τῶν ἐκτρώσεων, ὥστε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξουδετέρωση μεγάλης μερίδας τοῦ πληθυσμοῦ. Τὸ 1921 δημιουργεῖ τὸν Ἀμερικανικὸ Σύνδεσμο γιὰ τὸν Ἔλεγχο τῶν Γεννήσεων, μία ὀργάνωση ποὺ ἀνοιχτὰ προωθοῦσε τὸ ρατσισμὸ καὶ τὴν εὐγονική. Ἀπὸ τὴ δεκαετία τοῦ 30 οἱ Ροκφέλερ ὑποστηρίζουν οἰκονομικὰ τὴν ὀργάνωση αὐτή, ἡ ὁποία τὸ 1942, γιὰ νὰ μὴ συνδεθεῖ μὲ τὰ ρατσιστικὰ προγράμματα τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας, μετονομάστηκε σὲ Διεθνῆ Ὁμοσπονδία γιὰ τὸν Οἰκογενειακὸ Προγραμματισμὸ - International Planned Parenthood Federation (IPPF). Ἡ ὀργάνωση αὐτὴ διατηρεῖ σήμερα σὲ 179 χῶρες θυγατρικὲς ὀργανώσεις καὶ εἶναι διεθνῶς ἡ μεγαλύτερη δύναμη σὲ θέματα ἐκτρώσεων, στειρώσεων καὶ ἀντισύλληψης[3]. Μὲ χρηματοδότηση ἰδίως τοῦ Τζὸν Δ. Ροκφέλερ Γ΄ καὶ τὴν ἀνάλογη προπαγάνδα ἡ ἀνάγκη τῆς μείωσης τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ συμπεριελήφθη τελικὰ στὶς ἐπιδιώξεις τῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ. Τὴν ἀναφέρει γιὰ πρώτη φορὰ ὁ πρόεδρος τῶν ΗΠΑ Τζόνσον στὶς προγραμματικές του δηλώσεις τὸ 1965. Τὸ 1969 ὁ πρόεδρος Νίξον ζήτησε τὴ σύσταση ἐπιτροπῆς εἰδικῶν γιὰ νὰ μελετήσει τὸ πρόβλημα τοῦ ὑπερπληθυσμοῦ τῆς γῆς. Ἡ ἐπιτροπὴ συγκροτήθηκε μὲ πρόεδρο τὸν Τζὸν Δ. Ροκφέλερ Γ΄, ὁ ὁποῖος ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ προέδρου Ἀϊζενχάουερ εἶχε ζητήσει ἐπειγόντως μιὰ τέτοια ἐπιτροπή. Τὸ 1972 ὑπέβαλε τὶς 60 προτάσεις της. Ἀνάμεσά τους ἡ σύσταση γιὰ τὴ νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων καὶ τὴν εὐρεία διανομὴ ἀντισυλληπτικῶν στὶς νεαρὲς κοπέλες. Ἀκολουθεῖ στὶς 24.4.1974 τὸ ἀπόλυτα μυστικὸ (μέχρι τὸ 1989) μνημόνιο – National Security Study Memorandum 200 τοῦ Χένρυ Κίσινγκερ μὲ τίτλο: «Ἡ σημασία τῆς παγκόσμιας αὔξησης τοῦ πληθυσμοῦ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν ΗΠΑ καὶ γιὰ τὰ συμφέροντά των στὸ ἐξωτερικό»[4]. Ὁ σύμβουλος ἀσφαλείας τοῦ προέδρου Νίξον καὶ φίλος τῆς οἰκογένειας Ροκφέλερ ἀπαιτεῖ στὸ μνημόνιο αὐτὸ τὴ ραγδαία μείωση τοῦ πληθυσμοῦ σὲ ἀναπτυσσόμενες χῶρες ὅπως τὴν Ἰνδία, Μπαγκλαντές, Πακιστάν, Μεξικό, Αἴγυπτο, Τουρκία κ.α.. Χαρακτηριστικοὶ εἶναι οἱ ὑπότιτλοι ὅπως: «Δημιουργία προϋποθέσεων γιὰ τὴ μείωση τῆς γονιμότητας» ἢ «Χρήση τῶν ΜΜΕ καὶ τῶν συστημάτων ἐπικοινωνίας τῶν δορυφόρων γιὰ τὸν οἰκογενειακὸ προγραμματισμὸ (δηλ. ἐκτρώσεις καὶ στείρωση)». Προτείνεται ἡ αὔξηση τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας πρὸς

ἐκεῖνες τὶς ἀναπτυσσόμενες χῶρες ποὺ ἀναλαμβάνουν τὴν ὑποχρέωση ἐφαρμογῆς προγραμμάτων μείωσης τοῦ πληθυσμοῦ. Μάλιστα, τὸ μνημόνιο ζητάει «στὴν περίπτωση ἔλλειψης τροφίμων νὰ λαμβάνονται κατὰ τὴν παροχὴ ὑπ' ὄψιν τὰ βήματα ποὺ κάνει μιὰ χώρα ἀναφορικὰ μὲ τὸν ἔλεγχο τοῦ πληθυσμοῦ».

Ἡ ἄμεση ὅμως ἐπιβολὴ τοῦ ἐλέγχου τοῦ πληθυσμοῦ μὲ ἀρωγὴ τοῦ ΟΗΕ μέσω τῆς σύνδεσης τῆς οἰκονομικῆς βοήθειας μὲ προγράμματα ἐκτρώσεων καὶ στειρώσεων σύντομα ἀποδείχθηκε ὅτι δὲν ἔφερε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Ἔτσι στήθηκε ἕνα καινούργιο προσωπεῖο γιὰ τὴν προσπάθεια αὐτὴ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δικές του ὀργανώσεις, ὅπως τὴν Παγκόσμια Ὀργάνωση Ὑγείας - World Health Organisation (WHO) καὶ τὸ ἤδη παραπάνω ἀναφερόμενο UNFPA, ὁ ΟΗΕ στηρίζεται ἀπόλυτα καὶ στὴ (IPPF), γιὰ τὴν ὁποία ἐπίσης κάναμε λόγο παραπάνω. Βασικοὶ σταθμοὶ στὴν ἐξέλιξη αὐτὴ ἀπετέλεσαν τόσο ἡ Διεθνὴς Διάσκεψη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὸν πληθυσμὸ καὶ τὴν ἀνάπτυξη (Κάιρο 1994), ὅπου ὁ Ἀντιπρόεδρος τῶν ΗΠΑ Al Gore διακήρυξε, ὅτι ὅλα τὰ κοινωνικὰ προβλήματα τοῦ τρίτου κόσμου ὀφείλονται στὸν ὑπερπληθυσμό, δηλ. στὴν ἀπουσία ἐλέγχου γεννήσεων καὶ ἐκτρώσεων, ὅσο καὶ ἡ 4η Παγκόσμια Διάσκεψη τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν γιὰ τὴ γυναῖκα (Πεκίνο 1995)[5]. Ἐκεῖ τα ζητήματα τοῦ ἐλέγχου τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν δημογραφικῶν πολιτικῶν (μὲ ἐκτρώσεις καὶ στειρώσεις) ντύθηκαν μὲ ἄλλες συμπαθητικὲς ἔννοιες. Στὸν κατάλογο αἰτημάτων, τὴ λεγόμενη πλατφόρμα δράσεων, γίνεται λόγος γιὰ «σεξουαλικὴ καὶ ἀναπαραγωγικὴ ὑγεία», γιὰ «σεξουαλικὰ καὶ ἀναπαραγωγικὰ δικαιώματα» ποὺ συνδέονται μὲ τὶς ὑψηλὲς ἀξίες τῆς ἐλεύθερης ἐπιλογῆς, τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ὑγείας. Στὸ ἄρθρο 96 ὁρίζεται: «Τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῶν γυναικῶν περιλαμβάνουν τὸ δικαίωμά τους νὰ ἔχουν τὸν ἔλεγχο καὶ νὰ ἀποφασίζουν ἐλεύθερα καὶ ὑπεύθυνα σχετικὰ μὲ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὴ σεξουαλικότητά τους, συμπεριλαμβανομένης τῆς σεξουαλικῆς καὶ ἀναπαραγωγικῆς ὑγείας, χωρὶς ἐξαναγκασμό, διάκριση καὶ ἄσκηση βίας»[6] (μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἐλεύθερη ἀπόφαση τῆς γυναίκας γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν σεξουαλικῶν της συντρόφων, γιὰ τὸν σεξουαλικό της προσανατολισμὸ καὶ τὶς ἐκτρώσεις). Ἕναν, ὅμως, ἀπὸ τοὺς βασικοὺς στόχους της δὲν κατόρθωσε ἡ Διεθνὴς Διάσκεψη τοῦ Πεκίνου: ἡ ἔκτρωση νὰ ἀνακηρυχθεῖ σὲ διεθνῶς ἀναγνωρισμένο ἀνθρώπινο δικαίωμα, δηλ. τὸ ἀνθρώπινο δικαίωμα γιὰ ζωὴ νὰ μετατραπεῖ σὲ «ἀνθρώπινο δικαίωμα» γιὰ θανάτωση. Δὲν τὸ κατάφερε, παρὰ τὶς μεθοδεύσεις ποὺ ἐφαρμόστηκαν: παραποιημένες μεταφράσεις, σπίλωση ἀπόψεων ὡς σκληροπυρηνικῶν, ἀλλαγὴ τῶν ἀρχῶν τῆς συμφωνίας κατὰ τὴν ὥρα τῆς ψηφοφορίας, παράταση τῆς διάσκεψης τὴν τελευταία στιγμὴ γιὰ μιὰ μέρα, μὲ ἀποτέλεσμα οἱ ἐκπρόσωποι πιὸ φτωχῶν χωρῶν νὰ μὴ μπορέσουν νὰ πληρώσουν τὴν ἀλλαγὴ τῶν εἰσιτηρίων γιὰ τὶς πτήσεις τους καὶ νὰ ἀποκλεισθοῦν ἀπὸ τὴν τελικὴ ψηφοφορία[7].

Στὴν ἐφαρμογὴ τῆς μείωσης τοῦ παγκοσμίου πληθυσμοῦ μὲ τὸ νέο αὐτὸ καμουφλάρισμα, στρατολογήθηκαν κάποιοι πάμπλουτοι αὐτοῦ

τοῦ κόσμου, ὅπως οἱ δισεκατομμυριοῦχοι David Rockefeller, Bill Gates, Ted Turner, Georges Soros, Michael Bloomberg, Warren Buffet καὶ Oprah Winfrey. Ὅλοι τους συμφωνοῦν ὅτι τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα στὸν κόσμο εἶναι ὁ ὑπερπληθυσμός. Μὲ πλούσια παροχὴ ἀναπαραγωγικῶν ὑπηρεσιῶν ὑγείας θέλουν νὰ συμβάλουν στὴ μείωση τῶν φτωχῶν τῆς γῆς. Δημιούργησαν τὸ λεγόμενο The Good Club, γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ σκοπὸ αὐτό. Γνωστὴ ἔγινε αὐτὴ ἡ σύμπραξή τους μὲ ἀφορμὴ ἕνα ἄρθρο τῆς βρετανικῆς Sunday Times (24 Μαΐου 2009) γιὰ τὴ μυστικὴ συνάντησή τους στὶς 5 Μαΐου 2009 στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἤδη ἡ Bill and Melinda Gates Foundation μὲ κεφάλαιο 36,3 δίς. δολαρίων μάχεται παγκοσμίως ὑπὲρ τῆς μείωσης τοῦ πληθυσμοῦ σὲ φτωχὲς χῶρες μὲ τὴ χρήση τοῦ ἐμφυτεύματος Sinoplant II, τὸ ὁποῖο ἐπιφέρει τὴ στείρωση γυναικῶν γιὰ τὸ διάστημα 5 ἐτῶν.

Ἐντυπωσιακὸ εἶναι καὶ τὸ παγκόσμιο πενταετὲς πρόγραμμα ποὺ ἀνήγγειλε ἡ Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ Χίλαρι Κλίντον τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2010 μὲ στόχο τὴν προώθηση τῆς ἀναπαραγωγικῆς ὑγείας καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ προγραμματισμοῦ. Τόνισε ἰδιαίτερα τὴ σημασία τῆς ἔκτρωσης ὡς συστατικοῦ στοιχείου τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ προέδρου Ὀμπάμα. Δήλωσε, ὅτι κεντρικὸ σημεῖο τῆς πολιτικῆς αὐτῆς εἶναι ἡ Πρωτοβουλία γιὰ τὴ Παγκόσμια Ὑγεία - Global-Health-Initiative (GHI)(δημιουργήθηκε τὸ 2002), γιὰ τὴν ὁποία οἱ ΗΠΑ θέλουν νὰ διαθέσουν 63 δίς. δολάρια τὰ ἑπόμενα χρόνια μὲ βασικὸ ἄξονα τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων, τὴν περαιτέρω προώθηση τῶν ἐκτρώσεων καὶ τὴν ἐθελούσια στείρωση. Ἤδη τὸ 2007 στὴ Women-Deliver- Conference τοῦ Λονδίνου εἶχε συνδεθεῖ ἐπίσημα ἡ ἔκτρωση μὲ «τὴν ὑγεία τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ». Μία ἀπὸ τὶς πρῶτες πράξεις τοῦ Ὀμπάμα μετὰ τὴν ἐγκατάστασή του στὸ Λευκὸ Οἶκο ἦταν τὸ Ἰανουάριο τοῦ 2009 ἡ ἀκύρωση τῆς λεγόμενης Mexiko-City-Politik, ἡ ὁποία εἶχε περιορίσει ἀπὸ τὸ 2002 κατὰ 244 ἑκατ. δολάρια τὴ χρηματοδότηση τοῦ οἰκογενειακοῦ προγραμματισμοῦ στὸ ἐξωτερικὸ (προγράμματα ἀντισύλληψης, ἐκτρώσεων καὶ στειρώσεων)[8].

Ἐπίσης χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ δεδομένο ὅτι ὁ John P. Holdren εἶναι ὁ κύριος σύμβουλος τοῦ προέδρου τῶν ΗΠΑ Ὀμπάμα σὲ θέματα ἐπιστήμης καὶ τεχνολογίας. Ὁ Holdren ἔχει δημοσιεύσει βιβλίο μὲ τίτλο "Οἰκολογικὴ ἐπιστήμη" (Ecoscience) καὶ ἀναφέρει ἐκεῖ τὸ ἑξῆς: "Γιὰ νὰ ἔχουμε ὅλοι ὑψηλὴ ποιότητα ζωῆς, θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχουν λιγότεροι ἄνθρωποι." Προσδιορίζει τὸν ἰδανικὸ ἀριθμὸ ἀνθρώπων στὸν πλανήτη μας σὲ περίπου ἕνα δισεκατομμύριο. Μιλάει στὸ βιβλίο αὐτὸ γιὰ ἄδειες γεννήσεων, προτείνει γιὰ τὶς παράνομες γεννήσεις ἀναγκαστικὴ ἔκτρωση, δηλ. ἀκριβῶς τὰ ἴδια μέτρα ποὺ ἔχουν ἐφαρμοστεῖ στὴν Κίνα μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ ἑνὸς παιδιοῦ. Τελικὰ προτείνει ἕνα πλανητικὸ καθεστὼς γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν μέτρων[9], δίδοντας ἔτσι τὸ στῖγμα τῆς παγκόσμιας πολιτικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐλὶτ γιὰ τὸ μέλλον τοῦ πλανήτη μας, ὅπως τὸν «ὁραματίζεται».

Ὑποσημειώσεις

1. Ὑπάρχει μεγάλη πληθώρα ἱστοσελίδων κυρίως ἀπὸ τὸ 2010 καὶ ἔπειτα ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὸ θέμα αὐτό. Στὴν διαπραγμάτευση τοῦ θέματος τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀκολουθεῖ βασικά τὸ ἐξαιρετικὸ βιβλίο τῆς Gabriele Kuby μὲ τίτλο: «Die globale sexuelle Revolution. Zerstorung der Freiheit in Namen der Freiheit - Ἡ παγκόσμια σεξουαλικὴ ἐπανάσταση. Καταστροφὴ τῆς ἐλευθερίας ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας», Kißlegg 20133, σσ. 34-71 καὶ 89-106 ὅπως καὶ τὶς ἱστοσελίδες: http://www.zeitenschrift.com/artikel/amerikas-entwicklungsplan-fuer-die-welt#.VnDm07lunIV, http://www.zeitenschrift.com/artikel/ueberbevoelkerung-eine-milliarde-ist-genug#.VqOsYblunIU, https://infowars.wordpress.com/2007/05/23/reduzierung-der-weltbevolkerung-geburtenkontrolle/.

2. Ἐκτενὲς ἄρθρο τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Der Spiegel» μὲ τίτλο «Τὸ καλύτερο μωρὸ εἶναι ἕνα νεκρὸ μωρό» τῆς 25.4.1983 (http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-14021798.html) ἀνάμεσα σὲ πολλὰ φρικτὰ περιστατικὰ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς: «Στὸ Kanton μιὰ νεαρὴ χήρα πέταξε τὰ δύο της παιδιὰ σὲ μιὰ λίμνη, αἰτία: Ἤθελε νὰ ξαναπαντρευτεῖ καὶ μὲ τὸν νέο ἄνδρα της νὰ ἔχει ἕνα "πρῶτο καὶ μοναδικὸ παιδί" – ἀφοῦ τὸ κράτος τῆς ἐπιτρέπει μόνο ἕνα παιδί». Σύμφωνα μὲ τὸ ἄρθρο αὐτὸ τὸ 1983 εἶχε διαμορφωθεῖ ἡ παρακάτω εἰκόνα (σὲ παρενθέσεις προστίθενται σημερινὰ στοιχεῖα): Παροχὴ ἄδειας γεννήσεως στὶς γυναῖκες ἀπὸ τὶς ἑνότητες ἐργασίας, τὶς λεγόμενες «Danwei», στὶς ὁποῖες ὑποχρεωτικὰ ἀνήκουν ὅλοι οἱ Κινέζοι· ἀναγκαστικὲς ἐκτρώσεις μέχρι καὶ τὸν 8ο μήνα σὲ περιπτώσεις παράνομης ἐγκυμοσύνης (μέχρι 10 ἑκατομμύρια ἐκτρώσεις κάθε χρόνο σύμφωνα μὲ κάποιες πηγές)· τοποθέτηση ἐνδομητρικοῦ σπειράματος μετὰ τὴ γέννηση τοῦ πρώτου παιδιοῦ καὶ στείρωση μετὰ τὴν παράνομη γέννηση ἐπὶ πλέον παιδιοῦ – ἐφαρμόζονται σὲ πάρα πολλὲς κλινικὲς χωρὶς τὴ συμφωνία τῆς γυναίκας κατόπιν ἐντολῆς τῆς πολιτικῆς διοίκησης· λόγω τῆς παραδοσιακῆς προτίμησης ἀγοριῶν ἐκούσιες ἐκτρώσεις σὲ περίπτωση θηλυκῶν ἐμβρύων ἢ θανάτωση θηλυκῶν παιδιῶν μετὰ τὴν γέννηση (τὸ 2009 ἡ ἀναλογία νεογέννητων ἦταν 100 κορίτσια πρὸς 120 ἀγόρια καὶ ὑπολογίζεται ὅτι τὸ 2020 θὰ ὑπάρχουν περίπου 30-40 ἑκατομμύρια περισσότεροι ἄνδρες ἀπὸ γυναῖκες σὲ ἡλικία γάμου)· ἐγκατάλειψη νεογέννητων παιδιῶν ἐπειδὴ ἦταν κορίτσια, τὰ ὁποῖα κατέληγαν ἂν ἐπιβίωναν σὲ ὀρφανοτροφεῖα μὲ ἀπερίγραπτα ἄθλιες συνθῆκες διαβίωσης. Ἄρθρο τῆς «Ἐφημερίδας τοῦ Λαοῦ» τοῦ Πεκίνου τῆς 31.1.1983 ἀναφέρει κατόπιν ἔρευνας δύο δημοσιογράφων σὲ διάφορες ἐπαρχίες καὶ πόλεις, ὅτι ἡ μεγάλη πλειοψηφία ἐγκατελειμμένων, ἀκρωτηριασμένων καὶ θανατωμένων παιδιῶν εἶναι κορίτσια, ὅτι τὰ ὀρφανοτροφεῖα σὲ κάποιες περιοχὲς κατὰ 99% εἶναι γεμάτα ἀπὸ κορίτσια· πολλὲς αὐτοκτονίες γυναικῶν, οἱ ὁποῖες δὲν ἄντεχαν τὴν πίεση, κριτικὴ καὶ κακομεταχείριση ἀπὸ τὸ ἄμεσό τους περιβάλλον ἐπειδὴ γεννοῦσαν κορίτσια· συχνὴ ἀπαγωγὴ ἀγοριῶν καὶ πώληση στὴ συνέχεια σὲ ζευγάρια ποὺ ἀπεγνωσμένα ζητοῦν ἀνδρικὸ διάδοχο. Ἕως ἐδῶ τα στοιχεῖα ἀπὸ τὸ 1983.

Τὰ τελευταῖα χρόνια καταγράφεται καὶ «συστηματικὸ» ἐμπόριο νέων γυναικῶν ἀπὸ Βιετνάμ, Καμπότζη, Λάος, Μυανμὰρ καὶ Βόρεια Κορέα στὴν Κίνα ἢ μέσῳ ἀπαγωγῆς ἢ μέσῳ ἀγορᾶς ἀπὸ φτωχοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς (μέχρι 5000 Δολάρια) ποὺ πωλοῦνται στὴ συνέχεια σὲ οἴκους ἀνοχῆς ἢ σὲ Κινέζους γιὰ ἀναγκαστικὸ γάμο κ.ἄ. Τέλη Ὀκτωβρίου τοῦ 2015 ἀκυρώθηκε ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Κίνας ἡ πολιτικὴ τοῦ ἑνὸς παιδιοῦ καὶ ἀνακοινώθηκε, ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἑξῆς ἐπιτρέπονται δύο παιδιὰ ἀνὰ ζευγάρι.

3. Στὴν ἐτήσια ἔκθεση πεπραγμένων τοῦ 2010 ἀναφέρει τὶς ἑξῆς ὑπηρεσίες: 22 ἑκατ. παρεμβοδίσεις ἐγκυμοσύνης, 131 ἑκατ. ὑπηρεσίες ἀντισύλληψης, 38 ἑκατ. στειρώσεις κ.α. (βλ. Kuby, ὅπ. πάρ., σ.308).

4. http://population-security.org/11-CH3.html#3

5. Συμμετεῖχαν 47.000 γυναῖκες, ἀνάμεσά τους 6000 ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι 189 χωρῶν. Τὸ βασικὸ σύνθημα τῆς διάσκεψης ἦταν «Δράση γιὰ ἰσότητα, ἐξέλιξη καὶ εἰρήνη». Οἱ συζητήσεις

ποὺ διεξήχθησαν συχνὰ σὲ ἔντονο ὕφος ἀφοροῦσαν ἰδίως τὶς συχνὰ πολὺ διαφορετικὲς ἀντιλήψεις σχετικὰ μὲ τὰ δικαιώματα τῶν γυναικῶν λόγω τῶν ποικίλων πολιτισμῶν καὶ παραδόσεων.

6. http://www.un.org/Depts/german/conf/beijing/anh_2_3.html. Βλ. καὶ τὰ ἄρθρα 94 καὶ 95. Τὸ ἄρθρο 94 συνδέει τὴν ἀναπαραγωγικὴ ὑγεία μὲ μιὰ ἱκανοποιητικὴ καὶ ἀκίνδυνη σεξουαλικὴ ζωή, μὲ τὴ δυνατότητα τῆς ἐλεύθερης ἀπόφασης τῆς γυναίκας γιὰ τὸ ἄν, πότε καὶ πόσο συχνὰ θέλει νὰ κάνει χρήση τῆς ἀναπαραγωγικῆς της ἱκανότητας. Καὶ διερωτᾶται κανείς: μήπως ὑπονοεῖται ἐδῶ, νὰ τῆς δοθεῖ ἡ ἐλεύθερη ἀπόφαση μέσω ἐκτρώσεων νὰ ρυθμίζει τὴν ἀναπαραγωγική της ἱκανότητα; Τὸ ἄρθρο 95 προσπαθεῖ νὰ συνδέσει τὰ ἀναπαραγωγικὰ δικαιώματα μὲ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα μὲ τὴν ἔννοια –μεταξὺ ἄλλων– τῆς δυνατότητας ἐλεύθερης πρόσβασης ἰδίως νέων ἀνθρώπων στὴν πληροφόρηση σχετικὰ μὲ τὴν ἀναπαραγωγικὴ ὑγεία (δηλ. σεξουαλικὴ διαπαιδαγώγηση κατὰ τὸ δυτικὸ πρότυπο) καὶ στὶς διάφορες ὑπηρεσίες (προφανῶς καὶ ὑπηρεσίες ἐκτρώσεων).

7. Βλ. Gabriele Kuby, ὅπ. πάρ., σ. 101. Ἐκείνη παραπέμπει στὸν Dale O'Leary, ὁ ὁποῖος στὸ βιβλίο του μὲ τίτλο The Gender Agenda, Lafayette, 1997 περιγράφει μὲ λεπτομέρειες τὶς στρατηγικὲς χειραγώγησης τῆς διάσκεψης ἀπὸ ἀκραῖες φεμινίστριες, βέβαια μὲ τὴν ἀπόλυτη κάλυψη τοῦ ΟΗΕ.

8. http://www.aktion-leben.de/unsere-medien/friday-faxe/2010/ καὶ http://www.aktion-leben.de/unsere-medien/friday-faxe/2009/

9.http://www.pronews.gr/portal/item

Λέων Μπράνγκ
Δρ. Θεολογίας

Πῶς ἐπιβιώνει ἕνα παιδὶ στὸ σύγχρονο Σχολεῖο;

Παρατηρῶντας κανεὶς τὴν εἰκόνα τῶν παιδιῶν στὰ σχολεῖα, νιώθει νὰ τὸν κυριεύει μιὰ θλίψη γι' αὐτὰ ποὺ βλέπει καὶ ἀκούει. Εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι τὰ περισσότερα παιδιά, ἔχοντας χάσει ἀπὸ πολὺ νωρὶς τὴν παιδικὴ ἀθωότητα καὶ ἀνεμελιὰ –καθὼς ἔχουν φορτωθεῖ ἀπὸ πολὺ μικρὴ ἡλικία τὰ προβλήματα καὶ τὰ ἀδιέξοδα τῶν μεγάλων– πασχίζουν νὰ δείχνουν χαρούμενα καὶ ξένοιαστα, χωρὶς στὴν πραγματικότητα νὰ εἶναι. Εἶναι θλιβερὸ νὰ βλέπεις μικρὰ παιδάκια, ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀκόμα τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ, ντυμένα μὲ σκοῦρα ροῦχα, ἀφρόντιστα, μὲ μεγαλίστικο ὕφος, νὰ προσπαθοῦν νὰ διατηρήσουν ἕνα χαμόγελο στὰ χείλη τους καὶ νὰ ξεκλέψουν λίγη χαρὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ ὅσο προχωρᾶνε στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο, τόσο πιὸ ἀπογοητευτικὴ εἶναι ἡ εἰκόνα. Κοπέλες ντυμένες μὲ μαῦρα ροῦχα καὶ ἀλλόκοτο μακιγιάζ, νὰ μιλᾶνε μὲ μιὰ φρασεολογία ποὺ ντρέπεται καὶ ἕνας ἐνήλικος νὰ ἀκούει, ἀγόρια μὲ κοριτσίστικο ὕφος καί, ἄλλα, παριστάνοντας τὰ ἀντράκια νὰ κυνηγοῦν τὰ μικρότερα παιδιὰ γιὰ νὰ "ρίξουν ξύλο" καὶ νὰ κάνουν ἐπίδειξη δυνάμεως. Ἀγόρια καὶ κορίτσια μὲ γερασμένη ἔκφραση, χωρὶς ἱκανότητα λόγου, χωρὶς κριτικὴ σκέψη, χωρὶς προσανατολισμὸ καὶ ὁδηγό, πού, τὸ μόνο ποὺ τὰ εὐχαριστεῖ, εἶναι νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ κινητά τους τηλέφωνα καὶ τὰ ἠλεκτρονικὰ παιχνίδια. Ὅλα αὐτά, συνθέτουν ἕνα πνευματικὸ ἐπίπεδο πολὺ χαμηλὸ στὴν σχολικὴ κοινότητα. Καὶ τὸ πιὸ ἀπογοητευτικὸ εἶναι ὅτι χωρὶς νὰ γνωρίζουν τίποτε οὐσιαστικό τα παιδιά, ἔχουν τὴν πεποίθηση ὅτι τὰ ξέρουν ὅλα!

Μέσα σὲ αὐτὰ τὰ σχολεῖα, μὲ δασκάλους, στὴν πλειοψηφία τους, χωρὶς σταθερὲς ἀξίες, χωρὶς τὴν ἱκανότητα νὰ δώσουν στὰ παιδιὰ μιὰ ἐλπίδα καὶ μιὰ διέξοδο στὴν ἀδιέξοδη ζωή τους καί, ποὺ πολλὲς φορές, δὲν ἔχουν τὸ σθένος

οὔτε νὰ ἐπιβάλλουν τὴν τάξη στὶς αἴθουσες, καλοῦνται τὰ παιδιὰ νὰ περάσουν τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας τους.

Σὲ αὐτὸ τὸ κλῖμα, ὅμως, τί μπορεῖ νὰ κάνει ἕνα παιδί, ποὺ ἀπὸ τὴν μία μεγαλώνει σὲ ἕνα προστατευμένο οἰκογενειακὸ περιβάλλον, μὲ γονεῖς ποὺ ἐνδιαφέρονται γι'αὐτὸ καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸ διδάξουν ποιὸ εἶναι τὸ νόημα καὶ ἡ ἀξία τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀντιμετωπίζει μιὰ ἄγρια καὶ ἀφύσικη γιὰ τὴν ἡλικία του σχολικὴ κοινωνία; Εἶναι πολὺ δύσκολο γι' αὐτὸ νὰ μπορέσει νὰ σταθεῖ σωστὰ σὲ αὐτὲς τὶς συνθῆκες. Δυσκολεύεται, γιατί ὅταν βρίσκεται στὸ σχολεῖο, ὅπου ὅλα τὰ παιδιὰ βρίσκονται στὸ ἴδιο χαμηλὸ ἐπίπεδο, ἔχουν σχεδὸν τὴν ἴδια ἐμφάνιση, ἔχουν τὰ ἴδια ἀνούσια ἐνδιαφέροντα, συνειδητοποιεῖ ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ ζεῖ στὸ σπίτι του εἶναι ἄλλου ἐπιπέδου καὶ δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὴν σχολικὴ ζωὴ ποὺ τοῦ ἐπιβάλλεται.

Σὲ ἕνα τέτοιο περιβάλλον, νιώθει μόνο του καὶ ξένο καὶ γιὰ νὰ ἀπωθήσει αὐτὸ τὸ ἀρνητικὸ συναίσθημα ἀναγκάζεται πολλὲς φορὲς νὰ ὑποβιβάσει τὸν ἑαυτό του καὶ νὰ παριστάνει ὅτι βρίσκει ἐνδιαφέρουσα τὴ νοοτροπία τοῦ σχολείου καὶ ἐπιδιώκει τὴν παρέα τῶν ἄλλων παιδιῶν γιὰ νὰ μὴν τὸ διαχωρίζουν.

Ἐὰν τὸ παιδὶ αὐτὸ δὲν ἔχει νιώσει, ἔστω καὶ λίγο, τὴν ἐπίδραση ποὺ ἔχει στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ πνευματικὴ ζωή, τὸ πρῶτο ποὺ σκέφτεται εἶναι ὅτι οἱ γονεῖς του δὲν τοῦ φανέρωσαν τὴν «πραγματικὴ» ζωή, τὴ ζωὴ ποὺ ζοῦν οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι, γιατί πιθανὸν δὲν τὴν γνωρίζουν καὶ ἀρχίζει σιγά–σιγὰ νὰ βλέπει μὲ ἄλλο μάτι αὐτὰ ποὺ μέχρι τώρα ἄκουγε, θεωρῶντας τα παρωχημένα καὶ ξεπερασμένα. Καταλήγει λοιπὸν κι αὐτὸ σιγά–σιγὰ νὰ ἀπορροφηθεῖ ἀπὸ τὴν ζωὴ ποὺ διδάσκεται στὰ σχολεῖα, ἀπὸ τὴν ἀδιέξοδη νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἔχουν οὐσιαστικοὺς στόχους, βγάζοντας τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πνευματικὴ ζωὴ εἶναι γιὰ τοὺς κουτοὺς καὶ γιὰ αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἐκτὸς μόδας καὶ πραγματικότητας.

Τὸ παιδί, ὅμως, ποὺ ἔχει νιώσει κάποια πράγματα ζῶντας τὴν πνευματικὴ ζωή, βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση, γιατί ἔχει μὲν τὴν βεβαιότητα ὅτι αὐτὰ ποὺ μαθαίνει στὸ σπίτι του εἶναι σωστά, ἀλλὰ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει καὶ τὴν δική του ἀνωριμότητα καὶ τὴν ἀμείλικτη στάση τῶν ὑπολοίπων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα δὲν ἀντέχουν νὰ βλέπουν κάτι διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸ ποὺ ξέρουν καὶ γι' αὐτὸ τὸ πολεμοῦν μὲ κάθε τρόπο.

Πῶς μπορεῖ λοιπόν, νὰ ἐπιβιώσει ἕνα παιδὶ σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον; Χρειάζεται ὡριμότητα καὶ μεγάλη ψυχικὴ ἀντοχὴ γιὰ νὰ ἀντέξει σὲ αὐτὴν τὴν μικρὴ κοινωνία, ἡ ὁποία οὐσιαστικά, εἶναι ἡ ἴδια χαρακτηριστικὴ εἰκόνα τῆς κοινωνίας τῶν ἐνηλίκων. Ἡ θέση τοῦ παιδιοῦ στὸ σχολεῖο εἶναι ἀκριβῶς ἴδια μὲ τὴν θέση τοῦ ἐνηλίκου στὴν κοινωνία. Τὸ σχολεῖο εἶναι τὸ προστάδιο, πρὶν βγεῖ ὁ ἄνθρωπος στὴν κοινωνία, κατὰ τὸ ὁποῖο συνειδητοποιεῖ ποιὸς εἶναι, ποιὸς θέλει νὰ γίνει καὶ τελικὰ ἀποφασίζει ποῦ θέλει νὰ καταλήξει.

Ἕνας ἄνθρωπος, λοιπόν, ποὺ θέλει νὰ διατηρήσει τὴν προσωπικότητά του σὲ αὐτὴν τὴν κοινωνία, ποὺ θέλει νὰ διεκδικήσει ἕνα κομμάτι γῆς γιὰ νὰ σταθεῖ, πρέπει πρῶτα νὰ πατήσει γερὰ στὰ πόδια του, νὰ ξεκαθαρίσει ποιὰ πράγματα ἔχουν ἀξία στὴν ζωή του, νὰ μάθει νὰ ξεχωρίζει τὸ γνήσιο καὶ τὸ ἀληθινὸ καὶ κυρίως νὰ νιώσει τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴν σιγουριὰ ποὺ χρειάζεται, ὥστε νὰ θωρακισθεῖ καὶ νὰ ἀποκτήσει αὐτοπεποίθηση καὶ σταθερότητα. Προϋπόθεση τῆς σταθερότητας αὐτῆς, νομίζω, ὅτι εἶναι ἡ συνειδητοποίηση τῆς διαφορᾶς στὴν ποιότητα

τῆς ζωῆς ποὺ ζεῖ ἕνας πιστὸς ἄνθρωπος.

Ἡ πραγματικότητα δείχνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ θεωροῦμε ὅτι ζοῦμε πνευματικὴ ζωή, ποὺ θέλουμε νὰ ἀποκαλούμαστε Ὀρθόδοξοι, ἀντὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε τὸ ἐπίπεδο ποὺ μᾶς ἐξυψώνει ἡ πίστη μας στὸν Θεό, ἕνα ἐπίπεδο ἀνώτερο τοῦ κόσμου, (ὄχι γιατί ἐμεῖς ἔχουμε ἀξία καὶ ὑπερέχουμε ὡς ἄνθρωποι, ἀλλὰ γιατί Αὐτὸς στὸν ὁποῖο πιστεύουμε εἶναι σὲ ἄλλο ἐπίπεδο καὶ ἀτενίζοντας Τὸν ἀνυψωνόμαστε κι ἐμεῖς), ἔχουμε καταντήσει νὰ ντρεπόμαστε νὰ μιλήσουμε γιὰ τὸν Θεὸ ἢ νὰ κάνουμε τὸ σταυρό μας ὅταν μᾶς βλέπουν ἄλλοι, ζῶντας πολλὲς φορὲς ἄλλη ζωὴ μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἄλλη στὴν καθημερινότητά μας. Σὰν νὰ ζοῦμε, δηλαδή, σὲ δύο ἐπίπεδα! Ἀπὸ τὴν μιὰ ἡ Πίστη μᾶς τραβάει πρὸς τὰ πάνω καὶ δίνει ἀξία στὸν ἄνθρωπο καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ συγχρωτισμὸς μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν πνευματικὴ ζωή, μᾶς ὑποβιβάζει σὲ ἄλλο πνευματικὸ ἐπίπεδο.

Ἂν, ὅμως, δὲν νιώσουμε βαθιὰ στὴν ψυχὴ μας τί σημαίνει ἡ Πίστη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἂν δὲν συνειδητοποιήσουμε τί σημασία ἔχει γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἡ ἀναφορά του στὸν Θεό, ἂν δὲν μᾶς γεμίζει ἡ ζωή μας στὴν Ἐκκλησία, πῶς μποροῦμε νὰ σταθοῦμε γερὰ στὰ πόδια μας καὶ βέβαια πῶς μποροῦμε νὰ ἀντέξουμε τὴν διαφορὰ τοῦ ἐπιπέδου τῆς πνευματικῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ἀδιέξοδη ζωὴ τοῦ κόσμου; Γι' αὐτὸ τὶς περισσότερες φορές, προτιμοῦμε νὰ κατεβοῦμε ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ μᾶς ἀνεβάζει ἡ Ἐκκλησία, στὸ χαμηλὸ ἐπίπεδο τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ νοιώθουμε ἀσφαλεῖς μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Εἶναι βέβαια, μεγάλο κρῖμα νὰ ἔχουμε τέτοιο θησαυρὸ στὴν Πατρίδα μας, τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ζωὴ καὶ ὅμως νὰ τὰ ἀρνούμαστε ὅλα, γιὰ νὰ μὴν κακοχαρακτηριστοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ ἐπιλέγουμε τὴν νοοτροπία τοῦ κόσμου, μὲ ὅποιες ἐπιπτώσεις ἔχει αὐτὴ στὴν ζωή μας, ἀρκεῖ νὰ μὴν διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ νὰ γινόμαστε ἀποδεκτοὶ ἀπὸ τὴν κοινωνία.

Πιὸ μεγάλο κρῖμα ὅμως, εἶναι ὅτι θὰ ἔρθουν ἄλλοι ἄνθρωποι (καὶ ἔχουν ἤδη ἔρθει), πιστοὶ στὶς δικές τους πεποιθήσεις καὶ παραδόσεις, συνειδητοποιημένοι καὶ βαθιὰ ποτισμένοι μὲ τὴν δική τους πλανεμένη πίστη, ἕτοιμοι νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τοὺς σεβαστοῦμε. Καὶ ἤδη τὸ πετυχαίνουν. Ἦρθαν οἱ Μουσουλμάνοι καὶ κατέκλυσαν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Εὐρώπη, ἀπαιτῶντας σεβασμό. Καὶ θὰ τὸν κερδίσουν. Ὄχι τόσο ἀπὸ τὸν φόβο ποὺ σκορποῦν, ὅσο γιατί εἶναι πιστοὶ σὲ αὐτὰ ποὺ διδάχθηκαν. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν τυφλὴ πίστη τους ἔγιναν ἐπικίνδυνοι καὶ σπέρνουν τὸν φόβο, γιατί ἔμαθαν νὰ μὴν ὑπολογίζουν τίποτε προκειμένου νὰ διασώσουν αὐτὰ ποὺ πιστεύουν.

Εἶναι, λοιπόν, πολὺ κρῖμα νὰ κατακλυστεῖ ὁ κόσμος ἀπὸ ἀνθρώπους πιστοὺς σὲ μιὰ πίστη χωρὶς ζωὴ καὶ ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ νὰ μείνουμε Ὀρθόδοξοι στὰ χαρτιὰ –κι ἂν μείνουμε καὶ σὲ αὐτά! Ἡ Ἑλλάδα ποὺ κατεῖχε τὴν Ἀλήθεια, ἡ ὁποία ἐνέπνευσε τοὺς Ἕλληνες Ὀρθοδόξους Πατέρες μας, ὥστε νὰ μεγαλουργήσουν γράφοντας ἔνδοξη Ἱστορία, κινδυνεύει μὲ ἀφανισμό, γιατί ἐμεῖς εἴμαστε ἄπιστοι πιστοί, ἐνῶ οἱ ἄπιστοι εἶναι σὲ ὑπερβολικό, ἀρρωστημένο βαθμό, πιστοί, ἕτοιμοι νὰ θυσιάσουν καὶ τὴν ζωή τους ἀκόμη γιὰ τὸ τίποτα.

Ἂς συνειδητοποιήσουμε λοιπόν, πρὶν εἶναι ἀργά, τὸν πλοῦτο ποὺ κρύβεται στὴν Ἀλήθεια ποὺ μᾶς χαρίστηκε, χωρὶς οἱ ἴδιοι νὰ ἔχουμε καταβάλλει κόπο καὶ ἂς ἐμπνεύσουμε καὶ στὰ παιδιά μας μιὰ ζωὴ ἄλλου ἐπιπέδου, γνήσια, ἀληθινὴ καί, τελικά, εὐτυχισμένη.

Μαρίνα Διαμαντῆ

«ΓΑΛΙΛΑΙΟΣ»

Η παρουσίαση θεατρικῶν ἔργων μᾶς δίνει τήν εὐκαιρία νά καταδυθοῦμε στά κείμενά τους, νά ἀνασύρουμε μαργαριτάρια καί νά τά προσφέρουμε στούς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ **ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ** μέ τά σχόλιά μας.

Τό σπουδαῖο αὐτό ἔργο τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέα Μπέρτολτ Μπρέχτ (1898-1956) παίχθηκε πρόσφατα στήν αἴθουσα ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ (συγκρότημα REX) ἀπό τό ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ σέ σκηνοθεσία Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου.

Ὁ σπουδαῖος Ἰταλός ἐπιστήμονας Γαλιλαῖος, γεννήθηκε στίς 15 Φεβρουαρίου τοῦ 1564 στήν Πίζα καί πέθανε στίς 8 Ἰανουαρίου τοῦ 1642 στό Ἀρτσέρι τῆς Φλωρεντίας. Τό 1581 γράφτηκε στό πανεπιστήμιο τῆς Πίζας. Τό 1583 ἔκανε τίς πρῶτες παρατηρήσεις στό ἐκκρεμές καί τήν πρώτη σπουδή τῆς Γεωμετρίας. Τό 1586 ἐπενόησε ζυγό γιά εἰδικά βάρη. Τό 1589 κατέλαβε τήν ἕδρα τῶν Μαθηματικῶν στό πανεπιστήμιο τῆς Πίζας. Τήν περίοδο 1590-91 ἔκανε πειράματα στούς νόμους τῆς πτώσεως στόν Πύργο τῆς Πίζας καί ἔγραψε τό ἔργο DE MOTU. Τό 1592 κατέλαβε τήν ἕδρα τῶν Μαθηματικῶν στό πανεπιστήμιο τῆς Πάδουας. Τό 1593 ἔγραψε τήν «Πραγματεία Ὀχυρώσεων» καί τήν «Πραγματεία Μηχανικῆς», ἐπενόησε μηχανή ἀντλήσεως νεροῦ. Τό 1597 προχώρησε στίς πρῶτες κατασκευές τοῦ γεωμετρικοῦ καί στρατιωτικοῦ διαβήτη καί ἔγραψε τήν «Πραγματεία οὐρανίου σφαίρας ἤ Κοσμογραφία». Τό 1604 ἔκανε δοκιμή ἀνυψώσεως ὕδατος στόν κῆπο τῆς Κάζα Κονταρίνι στήν Πάδουα καί ἀνακάλυψε τούς νόμους τῆς ἐπιταχύνσεως.

Τό νέο ἄστρο πού φάνηκε στόν Τοξότη παρατηρήθηκε γιά πρώτη φορά ἀπό τόν Γαλιλαῖο στίς 24 Δεκεμβρίου τοῦ 1604. Τό 1606 κατασκεύασε ἕνα θερμόμετρο. Τό 1608 ἔκανε προκαταρκτικές μελέτες γιά τίς «Νέες Ἐπιστῆμες» καί τό 1609 μελέτη τῆς κινήσεως βλημάτων. Κατασκευή τηλεσκοπίου. Στίς 21 Αὐγούστου ἀνέβηκε στόν Πύργο τοῦ Ἁγίου Μάρκου γιά νά δείξει στούς Βενετσιάνους πατρίκιους τήν χρησιμότητα τοῦ ὀργάνου αὐτοῦ. Ἐδώρησε τό τηλεσκόπιο στή Σινιορία τῆς Βενετίας. Τό 1610 ἀνακάλυψε τούς τέσσαρις δορυφόρους τοῦ Δία. Ἔδειξε στούς αὐλικούς τῆς Τοσκάνης τούς πλανῆτες τῶν Μεδίκων, ἀνακάλυψε τόν Κρόνο, τίς ἡλιακές κηλίδες, τίς φάσεις τῆς Ἀφροδίτης. Ἀπέδειξε ὅτι ὁ Γαλαξίας ἀποτελεῖται ἀπό ἀστέρες, παρατήρησε τούς κρατῆρες τῆς Σελήνης. Σημαντικό μέρος τῆς ζωῆς του ἀφιέρωσε στή Μηχανική καί ἦταν ὁ πρῶτος πού ἐφήρμοσε τά μαθηματικά στήν ἀνάλυσή της. Ἀσθενής καί καταβεβλημένος τό 1641 διετύπωσε τήν χρήση τοῦ ἐκκρεμοῦς ὡρολογίου.

Τό ἔργο παρουσιάζει φάσεις τῆς ζωῆς καί τοῦ ἐπιστημονικοῦ ἔργου τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ ἐρευνητοῦ καί σκεπτόμενου ἀνθρώπου, τίς σχέσεις του μέ

τήν κόρη του Βιργινία, μέ τούς μαθητές του, μέ τήν οἰκονόμο του, μέ κληρικούς καί μοναχούς, μέ ἀνθρώπους τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Στό ἔργο παρελαύνουν ἐπίσης φιλόσοφοι, ἀστρονόμοι, θεολόγοι, πανεπιστημιακοί, βιοτέχνες, χωρικοί καί ἄλλοι. Ἐκτίθενται οἱ διαφορετικοί τρόποι πού ὅλοι αὐτοί τόν ἀντιμετώπιζαν, τόν ἴδιο, τίς ἀντιλήψεις του, τίς ἀνακαλύψεις του. Κατά τήν ζωή του ἐκδηλώθηκε στήν Εὐρώπη ἡ πανούκλα πού θέρισε πολλές χιλιάδες ἀνθρώπους. «Ἐμένα οὔτε ἡ πανούκλα δέ μ'ἐμπόδισε νά συνεχίσω τίς παρατηρήσεις μου», λέει στόν λόγιο Φίλιππο Μούκιο.

Μιλῶντας στόν μικρό μαθητή του Ἀντρέα, ὁ Γαλιλαῖος λέει: «Τώρα ὅμως ἁπλώνουμε τά φτερά μας, Ἀντρέα, σ'ἕνα ταξίδι μακρινό, γιατί ἡ παλιά ἐποχή πέρασε καί τώρα ζοῦμε μιά καινούργια ἐποχή». Κάποια ἀνήσυχα πνεύματα, πράγματι ἄρχισαν νά ἀμφισβητοῦν τόν Ἀριστοτέλη καί τόν Πτολεμαῖο. Ἀλλά οἱ περισσότεροι, ἀκόμη καί μορφωμένοι κληρικοί καί λαϊκοί, κρατοῦσαν παροπλισμένη τή λογική καί κλειστά τά μάτια. Ἀπό τήν ἐποχή ἐκείνη σημειώθηκε ἐπιταχυνόμενη πρόοδος τῆς ἐπιστήμης καί τῆς τεχνολογίας, ἀλλά ὁ πνευματικός πολιτισμός πορεύθηκε μέ ρυθμό χελώνας.

Στή συνέχεια ἐπισημαίνει: «Οἱ πολιτεῖες εἶναι πιά στενές, στενά εἶν' καί τά κεφάλια. Δεισιδαιμονία καί πανούκλα». Γνωρίζουμε, ἀλλά καί στό ἔργο παρουσιάζεται, ὅτι δέν εἶναι μόνον τά κεφάλια στενά, ἀλλά καί οἱ καρδιές πάσχουν ἀπό ὅλες τίς ἀσθένειες τῆς ἐγωπάθειας.

«Εἶναι πολλά αὐτά πού ἀνακαλύφθηκαν, ἀλλά εἶναι ἀκόμη περισσότερα αὐτά πού μένουν νά ἀνακαλυφθοῦν». Φουσκώνουμε ἀπό οἴηση γι' αὐτά πού ὁ Θεός μᾶς φωτίζει νά ἀνακαλύψουμε, ξεχνᾶμε νά ἐκφράσουμε θαυμασμό, εὐχαριστία καί δοξολογία στόν Δημιουργό. Ὁ συνεχιστής τοῦ Γαλιλαίου Ἰσαάκ Νεύτων (1642-1727) εἶχε τήν σεμνότητα νά λέει ὅτι ὁ ὠκεανός τῆς γνώσεως ἁπλωνόταν ἀπέραντος καί ἀνεξερεύνητος μπροστά του.

Ὁ φίλος του Σαγκρέντο ἐρωτᾶ τόν Γαλιλαῖο: «… ποῦ βρίσκεται ὁ Θεός στό κοσμικό σου σύστημα;» Ἐκεῖνος ἀπαντᾶ: «Μέσα μας ἤ πουθενά». Ρῶσος ἀστροναύτης μᾶς ἐβεβαίωσε (!) ὅτι δέν συνάντησε τόν Θεό στό διάστημα. Φθηνή ἀθεϊστική προπαγάνδα πού ἐκθέτει αὐτούς πού τήν ἀσκοῦν. «Πνεῦμα ὁ Θεός». Ἀσύλληπτος στήν οὐσία Του. Εἶναι πέρα, ἔξω ἀπό τόν χῶρο καί τό χρόνο, ἀλλά καί ἐνεργεῖ ἐν χώρω καί χρόνω. Μέ τήν ἐνανθρώπισή Του ἐμπῆκε στόν χῶρο καί στόν χρόνο καί ἀπό τότε πού ἐδημιούργησε τόν κόσμο, τόν χρόνο καί τόν ἄνθρωπο ἐμπλέκεται στήν ἀνθρώπινη Ἱστορία. Σ' αὐτούς πού ἔχουν τήν Πίστη καί τηροῦν τίς ἐντολές Του συγκαταβαίνει στήν ὕπαρξή τους καί «μονήν ποιεῖ». Ἡ πίστη εἶναι μιά δύναμη, μιά λειτουργία, «πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἑβρ. 11,1). Καί εἶναι θλιβερό νά αἰσθάνονται ὑπεροχή ὅσοι δέν τήν ἔχουν.

Ὁ Καρδινάλιος Μπελαρμίν ἐρωτᾶ τόν Γαλιλαῖο: «Δέ θεωρεῖτε καί σεῖς

πιθανό νά ξέρει ὁ Δημιουργός περισσότερα γι᾽ αὐτά πού δημιούργησε, παρά τό ἴδιο τό δημιούργημα;» Ὄχι πιθανό ἀλλά βέβαιο. Πάνσοφος καί παντογνώστης ὁ Δημιουργός. Ὁ Μπελαρμίν θεωρεῖ τήν λογική ἀνεπαρκῆ. Ὁ Γαλιλαῖος δηλώνει: «Ἐγώ πιστεύω στή λογική». Ἡ ἀνθρώπινη αὐτή πνευματική λειτουργία ἀποτελεῖ πολύτιμο δῶρο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ὅλα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι σχετικά καί πεπερασμένα. Σέ τίποτα δέν ἔχουμε ἀπεριόριστες δυνατότητες. Δέν εἴμαστε πάνσοφοι, οὔτε παντογνῶστες. Πολλές φορές σκεφτόμαστε καί ἐνεργοῦμε παράλογα, ἀτομικά καί συλλογικά. Δέν ἐπηρεάζεται ἀπό τό ἐπιθυμητικό ἡ λογική μας; Καί ἐπειδή μπορεῖ νά σφάλλει, χρειαζόμαστε τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ. Νομίζω ὅτι μέ τήν ἀπάντηση πού δίνει ὁ Γαλιλαῖος ἐπιδιώκει νά ὑπενθυμίσει στούς συγχρόνους του τήν ἀνάγκη νά ἀξιοποιοῦν αὐτή τήν λειτουργία.

Συζητῶντας μέ τόν λόγιο Μούκιο ὁ Γαλιλαῖος λέει: «Ὅποιος δέν ξέρει τήν ἀλήθεια, εἶναι μονάχα βλάκας. Μ᾽ αὐτός πού τήν γνωρίζει καί λέει πώς εἶναι ψέμα, εἶν᾽ ἐγκληματίας!» Ἡ ἄγνοια μπορεῖ νά ὀφείλεται σέ πολλούς καί διάφορους λόγους. Γιατί ἀποτελεῖ βλακία;

Στόν τεχνίτη φακῶν, συνεργάτη τοῦ Φεντερτσόνι ὁ Γαλιλαῖος: «Σκοπός τῶν ἐπιστημῶν δέν εἶναι τό ν᾽ ἀνοίξουν μιά πόρτα στήν ἀτέλειωτη σοφία, ἀλλά νά βάλουν σύνορα στήν ἀτέλειωτη πλάνη». Ἄν συνειδητοποιούσαμε τίς πλάνες μας στά διάφορα θέματα –ὄχι μόνο ἐπιστημονικῶν– θά ἀποκτούσαμε ταπεινοφροσύνη, σεμνότητα, σοβαρότητα.

Ὁ νεαρός Ἀντρέας: «Μπορεῖ νά ἀνακαλύψουμε ὅτι κι ὁ ἥλιος κινεῖται. Τί θἄλεγες τότε, Μαρσίλι;» Οὔτε ὁ Γαλιλαῖος δέν μποροῦσε νά διαπιστώσει ὅτι καί ὁ ἥλιος κινεῖται. Ἔχουν σημειωθεῖ καταπληκτικές ἀνακαλύψεις, διότι ἔχουν ἐπινοηθεῖ στό μεταξύ καί τά μέσα πού τίς καθιστοῦν δυνατές. Τά τηλεσκόπια ἔχουν τελειοποιηθεῖ, ἀλλά καί τά ραδιοτηλεσκόπια βυθίζουν τίς «κεραῖες» τους στό ἀχανές διάστημα. Οἱ ἀστρονόμοι μιλοῦν γιά διαστελλόμενο καί συστελλόμενο σύμπαν. Μέ φασματοσκοπική ἀνάλυση προσδιορίζεται ἡ σύνθεση τοῦ ὑλικοῦ τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Καί ἡ θέση ἑνός σωστοῦ ἐρευνητοῦ: «Πρόθεσή μου δέν εἶναι ν᾽ ἀποδείξω πώς εἶχα μέχρι τώρα δίκιο, ἀλλά νά ἐξακριβώσω ἄν εἶχα πράγματι δίκιο» λέει ὁ Γαλιλαῖος στόν Ἀντρέα.

Μιά αὐταπόδεικτη ἀλήθεια μέ τό στόμα τοῦ Μικρόσωμου Καλόγερου: «Καί μέ τή βία δέν μπορεῖς νά σβήσεις ἀπ᾽ τό νοῦ τοῦ ἀνθρώπου αὐτό πού εἶδε μέ τά μάτια του».

Ὁ Ἀντρέας: «Ἀλίμονο στή χώρα πού δέν ἔχει ἥρωες». Γιατί τό κοινωνικό σῶμα ἔχει ὑποβαθμιστεῖ ἀπό κοινότητα προσώπων σέ χυλό μορίων πολτοῦ.

Ἐκτός ἀπό τά πιό πάνω καί ἄλλες ἐνδιαφέρουσες ρήσεις πού ὁ συγγραφέας βάζει στό στόμα τῶν προσώπων τοῦ ἔργου, τίθενται καί ἄλλα σημα-

ντικά θέματα ὅπως ἡ ἀμοιβή τῶν ἐπιστημόνων, ἡ ἐλευθερία τῶν ἐρευνητῶν, ἡ κοινωνική δικαιοσύνη, κοινωνικοοικονομικές θέσεις, ὁ ὠφελιμισμός, ἡ σκοπιμότητα. Ἡ αὐταρχικότητα καί οἱ ἄκρως ἀντιχριστιανικές μεθοδεύσεις ἐκπροσώπων τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας (Καρδινάλιοι, Ἱεροεξεταστές, Πάπας, κ.ἄ.) πού διατρέχουν τό ἔργο δέν εἶναι προϊόν ἰδεολογικοπολιτικῶν πεποιθήσεων τοῦ συγγραφέα. Ἀποτελοῦν ἱστορικά γεγονότα πού πλεῖστες ὅσες πηγές βεβαιώνουν. Καί σ᾽ αὐτά τά θέματα φαίνεται ἡ ὑπεροχή τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ὁ Γαλιλαῖος διώχθηκε ἀπό τήν Ἱερά Ἐξέταση τό 1633 γιά τίς ἐπιστημονικές ἀντιλήψεις του καί ἐπειδή ὑποστήριζε τήν θεωρία τοῦ Κοπέρνικου (1473-1543) γιά τό ἡλιακό μας σύστημα.

Γράφοντας τό ἔργο αὐτό ὁ Μπρέχτ δέν ἀποσκοποῦσε νά μᾶς δώσει μίαν ἀκόμη βιογραφία τοῦ Γαλιλαίου. Σημειώσεις καί συνεργάτες τοῦ δραματουργοῦ καθώς καί ἐρευνητές, μᾶς πληροφοροῦν ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς ἤ τέσσαρις ἐκδοχές τοῦ ἔργου μέ θέμα τή ζωή καί τό ἔργο τοῦ Γαλιλαίου. Ἡ πρώτη ἐκδοχή τοποθετεῖται στά 1938-39 κατά τά ὁποῖα ὁ Μπρέχτ ζοῦσε αὐτοεξόριστος στή Δανία λόγῳ τῆς ἐπικρατήσεως τῶν ναζιστῶν στή Γερμανία. Παραπέμπει σέ Γερμανούς διανοουμένους καί ἐπιστήμονες πού πρόβαλαν ἀντίσταση στή λαίλαπα τοῦ ναζισμοῦ. Ἡ ἐκδοχή εἶναι ἐπηρεασμένη καί ἀπό τά συμβαίνοντα τότε στή Σοβιετική Ἕνωση. Ἄν καί κομμουνιστής, τό 1938 ἐπεσήμανε: «Στή Ρωσία ἔχει ἐπιβληθεῖ δικτατορία πάνω στό προλεταριᾶτο».

Μιά ἄλλη ἐκδοχή τοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἀμερικάνικη πού ἔγινε μέ τήν συνεργασία τοῦ Ἀμερικανοῦ ἠθοποιοῦ Τσάρλς Λότον τό 1945 μετά τήν ρίψη τῆς ἀτομικῆς βόμβας στή Χιροσίμα καί τό Ναγκασάκι, τήν αὐγή τῆς «ἀτομικῆς ἐποχῆς». Οἱ τρομακτικές συνέπειες τῆς ἀτομικῆς βόμβας καί οἱ προβληματισμοί πού πυροδότησαν ἔριχναν ἄλλο φῶς στίς ἐπιστημονικές ἀνακαλύψεις καί στήν εὐθύνη τῶν ἐπιστημόνων.

Βέβαια τό πρόβλημα δέν εἶναι καινούργιο. Καθώς ὅμως οἱ ραγδαῖες πρόοδοι τῶν διαφόρων ἐπιστημῶν καί τῆς τεχνολογίας δίνουν στόν ἄνθρωπο τρομακτικές δυνάμεις, τό ἠθικό πρόβλημα τῆς ἐπιλογῆς σκοπῶν καί μεθόδων παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Γιά ποιούς σκοπούς καί μέ ποιούς τρόπους θά χρησιμοποιηθοῦν παλιές καί νέες ἀνακαλύψεις; Οἱ δυνατότητες πού μᾶς παρέχονται συνεπάγονται καί ἀνάλογες εὐθῦνες. Καί ὁ σκεπτικισμός ἐντείνεται, ἄν λάβουμε ὑπ᾽ ὄψη ὅτι ὁ ἄνθρωπος τείνει νά κάνει κατάχρηση τῆς δυνάμεώς του. Γιατί, ὡς ἄτομα καί ὡς ἀνθρωπότητα, ἔχουμε ρίξει τό βάρος τῶν προσπαθειῶν μας στή βελτίωση τῶν ἐξωτερικῶν ὅρων τῆς ζωῆς καί ὄχι στήν τελειοποίηση τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Ἔτσι, τεράστιες δυνάμεις, φανταστικές δυνατότητες, βρίσκονται σέ ἀδύναμα χέρια, τίς χειρίζονται μικρά ἠθικά ἀναστήματα. Τίς συνέπειες τίς ὑφιστάμεθα, ἀλλά δέν συνετιζόμαστε.

Νίκος Τσιρώνης
Οἰκονομολόγος

ΤΟ ΑΥΤΟΕΙΔΩΛΟ: Ἀρχιμ. Ἰωαννικίου, Καθηγουμένου Ἱ. Μ. Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σοχοῦ, 2015.

Τό βιβλίο αὐτό τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Καθηγουμένου Ἀρχιμ. Ἰωαννικίου ἀντικατοπτρίζει τήν ἐποχή μας καί ταὐτόχρονα προσφέρει τά πνευματικά φάρμακα πού ἀπαιτοῦνται γιά τήν θεραπεία καί τήν λύτρωσή μας ἀπό τόν ναρκισσισμό καί τήν ἐγωπάθεια.

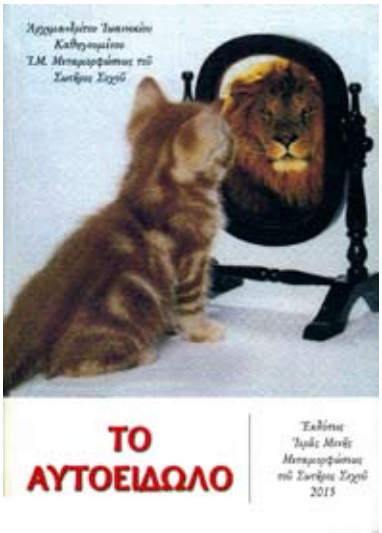

Ἤδη ἀπό τό ἐξώφυλλο καί τόν τίτλο ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης τό περιεχόμενο τοῦ βιβλίου, ἀλλά, διαβάζοντάς το, συναντᾶ τήν πνευματική ἀτμόσφαιρα τοῦ θεραπευτηρίου τῶν ἁγίων Πατέρων μας καί, ἰδιαιτέρως, τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπό τούς κορυφαίους ἰατρούς τῆς ψυχῆς καί ὁδηγός στήν διά μετανοίας ἐπιστροφή μας στόν Δημιουργό Θεόν μας μέσῳ τοῦ Μεγάλου Κανόνος, πού ἔχει συνθέσει καί στόν ὁποῖον ὀφείλεται καί ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου.

Παραθέτουμε τά ὅσα ἀναγράφονται στό ὀπισθόφυλλο, γιατί εἶναι ἡ καλύτερη εἰσαγωγή μας στό πνεῦμα τοῦ βιβλίου:

«Ἡ ἔννοια τοῦ Αὐτοειδώλου εἶναι ἡ βάση καί ἡ προϋπόθεση μιᾶς εἰδωλολατρείας ἰδιότυπης, πού ἀρχίζει μέ τόν ἐσωτερικό μας κόσμο καί ἐπεκτείνεται πρός τά ἔξω.

Τό Αὐτοείδωλο ἔχει πολλές ὀνομασίες: Ἐγωπάθεια, ἐγωκεντρισμός, φιλαυτία, αὐτοδικαίωση, προβολή, φιληδονία, φιλοδοξία, ἀνθρωπαρέσκεια, φιλαρέσκεια, ὡραιοπάθεια, αὐτοθέωση.

Εἶναι ἕνα φαινόμενο καθολικό, πανανθρώπινο. Χαρακτηρίζει τήν παθολογία τῆς μεταπτωτικῆς φύσεώς μας.

Ἡ θεραπεία συνίσταται στήν ἐν ταπεινώσει ἀποβολή τῆς ἄγνοιας, στήν γνώση, ἐπίγνωση καί διάγνωση τοῦ ἀληθινοῦ ἑαυτοῦ μας, στήν αὐτογνωσία καί στή θεραπευτική ἀγωγή τῶν ἀληθινῶν ψυχοθεραπευτῶν ἁγίων τῆς Φιλοκαλίας».

π. Β. Ε. Β.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μέ σκοπό νά βοηθηθοῦμε
στήν πνευματική μας ζωή γίνονται στήν Ἐνορία μας,
στήν Πνευματική ΕΣΤΙΑ τῶν Ἐκδόσεων «ΥΠΑΚΟΗ»,
Μαυρομιχάλη 96:

• Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετά τήν Θ. Λειτουργία,
ἀπό τίς 11:30 ἕως τίς 1:30 τό μεσημέρι,
μέ γενικό Θέμα:

«Ἡ Δημιουργία τῆς Κτίσεως καί ὁ Σαρκωθείς Θεός, ὅπως παρουσιάζονται στό βιβλίο "ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ" τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου».

Κατά τήν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μέ τούς ἀκροατές.

Πρό τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἕνα μικρό πρόγευμα πρός ἀναψυχήν τῶν προσερχομένων εὐθύς μετά τή Θ. Λειτουργία.

Κάθε **ΤΡΙΤΗ**

• Τά **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** 6 μ.μ., μέ γενικό Θέμα τῆς νέας περιόδου: «Ψυχολογικές καί ψυχιατρικές ἐπισημάνσεις τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου».

• Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΝΕΩΝ** 7 μ.μ., μέ Θέμα: «Συζήτηση ἐρωτημάτων πού δημιουργοῦνται στούς Νέους ἀπό τήν ἀνάγνωση τοῦ βιβλίου "Ο ΓΑΜΟΣ, ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ"».

Ὑπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

Τίς ἀνωτέρω Συνάξεις μπορεῖτε νά τίς δεῖτε στό YouTube πληκτρολογῶντας στήν Μηχανή Google: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΥΠΑΚΟΗ ΚΑΝΑΛΙ.

• Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στό Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετά τόν Ἑσπερινό καί τήν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικό Θέμα: «Ἡ Ἁγ. Γραφή Ὁδηγός στήν ὁμίχλη τῆς ἐποχῆς μας».

Ὑπεύθυνος - Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.